

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kerouac_Jack-Big_Sur.PDB

PDB Name: Kerouac_Jack-Big_Sur

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 1.10.2003

Modification Date: 1.10.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

JACK KEROUAC

BIG SUR

Mé dílo tvoří jednu obsáhlou knihu, stejně tak jako Proustovo "Hledání ztraceného času", s výjimkou, že má "hledání" byla zachycena v běhu, a ne "poté", na lůžku nemocného. Pro námitky svých prvních vydavatelů jsem nemohl pro stejné postavy v různých knihách užít stejných jmen. Na cestě, Podzemníci, Dhartnoví tuláci, Doktor Sax, Maggie Cassidy, Tristessa, Andělé pustiny, Codyho vize a další, což zahrnuje i Big Sur, jsou jen kapitoly mého jednoho díla, které nazývám Legendou Duluoze. Jednou, až zestárnám, chtěl bych shromáždit celé své dílo a vrátit tomu panteonu postav jejich skutečná jména; zanechat po sobě na polici dlouhou řadu knih a šťastně zemřít. Tohle všechno vytváří jednu gigantickou komedii, viděnou očima nešťastného Ti Jeana (mě), jinak známého jako Jacka Duluoze, je to svět vášnivého dění, bláznovství, ale také jemné něhy viděné skrz klíčovou díрку jeho oka.

Jack Kerouac

Úvod Anny Charters k českému vydání
Big Suru

Jack Kerouac by byl velmi šťasten, že "Big Sur" vychází v českém vydání. Když jsem ho v roce 1966 navštívila, abych shromáždila materiály k jeho bibliografii, všimla jsem si, že ve své knihovně má vyhrazeno zvláštní místo pro překlady svých děl. Tehdy mi řekl: "Víš, co budu dělat, až zestárnu? Budu studovat jazyky tak, že budu číst tyhle překlady." Bohužel, Kerouac zemřel tři roky po tomto našem rozhovoru, mnoho let před tím, než si mohl užívat stáří. Tento jeho sen - jako mnoho jiných - se mu nikdy nevyplnil.

"Big Sur" je jedna z nejpřírodnějších a nejpůsobivějších knih, jakou kdy Kerouac o svém životě napsal. Tato autobiografická novela je jako jasné zrcadlo, ve kterém se dívá pravdě do očí, aniž by cokoli romantizoval. Jestliže jeho ranější knihy zachycují snahu po naplnění jeho snu, potom tato kniha (napsaná na benzedrinu během deseti nocí na konci září 1960, kdy mu bylo třicet osm let) není nic než popisem skutečnosti. V próze, která na tebe doslova vyskakuje ze stránek, odhaluje, co se stalo s jeho životem poté, co se stal "Králem beatniků", role, kterou miloval a současně nenáviděl.

V úvodních stránkách "Big Suru" nám Kerouac říká, že ač je to teprve několik let po vydání jeho nejprodávanější novely "Na cestě" (1957), jeho život se hroutí. Míří na západ do San Francisca v transkontinentálním expresu - Zephyr, sní o tichém ústraní ve srubu svého vydavatele Lawrence Ferlinghettiho na Big Suru u pobřeží Tichého oceánu, doufá, že se zdrží dva měsíce a že se mu navrátí zdraví a klid v duši.

Jak Kerouac píše 8. července 1960 Ferlinghettimu: "Co teď potřebuji, je klid, spaní ve spacáku pod hvězdami, tiché meditativní přípravy večerí, čtení při petrolejce, zpívání, posezení na pláži s blokem a občas s vínem..." Co Kerouac našel v Kalifornii, bylo jím zaviněné peklo, něco zcela odlišného od jeho snů plných odpočinku a navrácení sil. Z jeho pobytu se stalo utrpení a jeho snaha zůstat střízlivý a při smyslech byla zmařena dřív, než se dostal do srubu. "Big Sur" je Kerouacovým posledním velkým dobrodružstvím na cestě. Zde se sen střetává s realitou a jeho život už nikdy není docela tentýž.

Ann Charters
Storrs, Connecticut
17. listopadu 1995

BIG
SUR
JACK KEROUAC

1

Zvonice kostelíka odbíjí smutnou melodii "Kathleen", kterou sem zavál vítr přes čtvrt' ztroskotanců, kde jsem se v jednom z brlohů probudil celej nešťastnej a rozlítostněnej, hekající po dalším pijáckým tahu, úpící především proto, že celej "tichej návrat" do San Francisca se nekonal, protože jsem se schovával v bočních uličkách s vandraky, blbě se opil, a pak si to hrnu na North Beach, abych se s každým potkal, i když jsme si s Lorencem Monsatem vyměňovali tlusté dopisy plánující, jak se tajně vkradu do Friska, zavolám mu pod jménem něco jako Adam Jalč nebo Lalagy Pulvertaft (taky spisovatelé) a on mě pak odveze do jeho srubu na Big Sur, kde budu ničím nerušen úplně sám jen sekat dříví, tahat vodu, psát, spát, chodit na vejlety a podobně. Ale místo toho jsem přesně ve špičce sobotního večera vpadl namazanej jak dělo do knihkupectví City Lights, kde mě každý poznal (ač jsem si nasadil coby "převlek"

rybářský klobouk, rybářský plášť a nepromokavé klahoty), a končí to zdivočelou pitkou po všech známých barech, šíleně "Král beatníků" je zpět ve městě a kupuje pro každého panáka --- Chlastám dva dny včetně neděle, kdy mě má Lorenzo vyzvednout v "neprozrazeném" ubohém hotelu (hotel Mars na křižovatce Howardu a 4.Avenue). Přijíždí pro mě a snaží se na mě dotlouct, nikdo neodpovídá, správce mu otvírá dveře a on mě tam vidí spát na zemi mezi flaškama, Ben Fagan je natažený částečně pod postelí a Robert Browning, beatnický malíř, chrápe na posteli --- A tak si říká "Vyzvednu ho příští víkend, zdá se, že si chce užít tejdenní pitky ve městě (jako je to vždycky, se mi zdá)" a beze mě odjíždí do srubu na Big Sur a myslí si, že dělá dobře, ale můj Bože, když se probudím a Ben s Browninem, kterejm se mě podařilo hodit na postel, jsou v tahu a já slyším tak vroucně vyzvánět "Vezmu tě zase zpátky domů Kathleen", smutnou píseň, kterou vítr odnáší mlhou přes střechy tajemného z opice se probouzejícího Friska, tak najednou vím, že jsem se dostal do slepé uličky, nemám sílu se ani dotáhnout do opuštěnosti lesů, ani nedokážu prožít důstojnou minutu mezi lidma --- Je to moje první cesta pryč z domova (z domu mé matky) od vydání "Na cestě", což mě "proslavilo", a vlastně jsem se stal tak slavným, že jsem z toho tři roky bláznil díky nekonečným telegramům, telefonátům, žádostem, dopisům, návštěvám, reportérům, čmuchalům (když se chystám psát, tak do okna sklepní pracovny zahřmí: MÁŠ ČAS?), nebo reportér běží nahoru do mé ložnice, kde sedím v pyžamu a snažím se zaznamenat si sen --- Teenageři skáčou přes dvoumetrový plot, kterej jsem si postavil pro zachování soukromí --- Party opilců křičí do mé pracovny "Pojď se s náma zpít, jen práce a žádná zábava udělá z Jacka tupce!" --- Pak se u dveří objeví žena a říká "Nejdu se vás zeptat, jestli jste Jack Dulouz, protože vím, že nosí fousy, ale můžete mi říct, kde ho najdu, chci mít opravdového beatníka na svém večírku, kterej každé rok pořádám" --- Opilé návštěvy zvrací v mé pracovně, kradou mi knihy a dokonce i tužky --- Nevítaní známí zůstávají několik dní, protože je tu drží čistá postel a dobré jídlo mé matky --- A já jsem pořád v lihu, nasazuji žoviální masku, abych to všechno přežil, ale konečně si uvědomuji, že jsem obklíčen a přemožen a musím se vrátit do samoty, anebo umřít --- Lorenzo Monsanto mně říká a pak ještě píše "Přijed' na můj srub, tam tě nikdo nenajde," atd., a tak jsem se vplížil do San Franciska, jak sem řek, přijíždím 3000 mil ze svého domova v Long Islandu (Noithport), tý jsem strávil v příjemném spacím kupé kalifornského expresu Zefir, z kterého jsem se díval na svůj soukromý obraz ujíždějící Ameriky, zase po třech letech šťastnej, zůstávám v kupé celé tři dny a noci při instantním kafi a pár sendvičích --- Bereme to nahoru do Hudson Valley, pak přes stát New York do Chicaga a pak pláň, hory, poušť a konečně kalifornské hory, vše jde tak lehce, je to jako sen ve srovnání s drsným stopováním v dobách, kdy jsem neměl na transkontinentální expres (všichni na amerických středních školách a universitách si myslí, že Jacku Dulouzovi je šestadvacet a je někde na stopu, a mně zatím bude čtyřicet, jsem unuděnej a vyčerpanej na lehátku ve spacím vagóně, kterej to bere přes Salt Fiat) --- Ale stejně je to nádhernej start k mému útočišti, který mi můj starej sladkej Monsanto tak velkoryse nabídl, a já místo, aby to všechno klaplo, tak se probudím namol, je mi zle, jsem zhnusenej, vystrašenej, úplně vydešenej písni letící přes střechy, která se mísí s plačtivými výkřiky doléhajícími sem ze schůze Armády spásy, probíhající dole na rohu, "Satan je příčina alkoholismu, Satan je příčina vaší nemorálnosti, Satan je všude snažící se tě zničit, pokud se nezačneš hned kát", a horší, že do toho všeho se vkrádají zvuky zvracejících ožralců z vedlejšího pokoje, vrzání kroků v hale, sténání všude --- Včetně vzlyku, který probudil mě, můj vlastní sten na proležené posteli, sten, který zapříčinil moje obrovské úpění v hlavě, húú, húú, jež mě prudce posadilo na posteli jako ducha.

Rozhlížím se touhle bezútešnou kobkou, tady je můj pečlivě sbalený batoh v naději, že se odsud hnu, je v něm vše, co je potřeba na přežití v lese, dokonce i úplná krabička první pomoci, vypracovaný jídelníček a i malé šití, které tam přibalila moje hodná máma (dala do něj zavírací špendlíky, knoflíky, jehly a hliníkové nůžky) --- Medaili sv. Kryštofa, medaili nadějí, mi dokonce přišla na klopu --- Tak tady mám vše do poslední nutnosti, od svetru přes kapesník až po tenisky (na vejlety) --- Ale ruksak (stále s

nadějí) se zatím jen válí mezi prázdnýma laškama, laškama od portského bílého, mezi špačkama a bordelem a hororem... "Pryč odsud", nebo je zle!" uvědomuju si, jsem mimo jako tolikrát za poslední tři roky beznaděného pití, je to fyzická a duševní a metafyzická beznadě, o které se nedovíš ve škole, ani ji nemůžeš pochopit, nehleď na to, kolik knih o existencialismu a pesimismu jsi přečetl, nehleď na to, kolik sklenic Ayahuascuova vize provokujícího nápoje jsi vypil, nebo kolik mescalínu a peyote jsi měl --- Tenhle pocit probuzení v deliriu tremens, kdy se bojíš děsivé smrti, ti visí z uší jako těžké pavučiny, které mohou usoukat jen pavouci v exotických zemích, je to pocit být shrbená bahnitá příšera chroptící v podzemí v horkém pařícím se bahně a mamě táhnoucí nekonečné břímě, pocit být po kotníky v horké prasečí krvi, fuj, pocit být po pás v gigantickém škopku na nádobí plném mastné hnědé vody bez stopy po pění --- Tvoje tvář v zrcadle má výraz nesnesitelné úzkosti a vyčerpanosti z hrůzy a lítosti; pro něco tak ošklivého a ztraceného bys neuronil ani slzu, a nikdo, kdo tě zná za střízlivá, by si nedal dohromady, že tohle jsi ty, a proto ani myšlenka na slzy nebo něco podobného: je to, jako by se v tvém zrcadle náhle objevil "Podivín" Williama Sewarda Burroughse --- A dost!" Rychle pryč, nebo je zle," vyskakují z postele, dělám stojku na hlavě, abych napumpoval krev zpátky do mého chlupatého mozku, dávám si ve společné umývárně sprchu, čistý triko, ponožky a prádlo, rychle sbalím, hodím si ruksak na ramena a za běhu házím klíč na recepční pult a vyrážím směrem k nejbližšímu obchodu, kde si kupuju zásoby na dva dny, vrazím to do ruksaku a ženu si to bočními uličkami ruského žalu, kde sedí v mlhou zalitých dveřních výklencích vandráci s hlavami na kolenou, musím téhle sentimentálně tajuplné městské noci uniknout, nebo to nepřežiju, a tak spěchám na zastávku --- Za půl hodiny už sedím v autobuse s nápisem "Monterey" a konečně vyrážíme dolů po čisté, neony osvětlené dálnici a já prospím celou cestu, až se mnou řidič zabloumá "Konečná, Monterey" a já se cítím zase ohromně a jsem znovu užasle nad silou mořského vzduchu.

A můj Bože, to JE Monterey, ospalý tady stojím ve dvě ráno a naproti přes cestu od zastávky vidím obrysy stěžňů rybářských člunů. Na ukončení mého úniku mi zbývá čtrnáct mil dolů po pobřeží k mostu vedoucímu do Raton kaňonu, odkud už je to pěšky jen kousek.

3

"Pryč odsud", nebo je zle," a tak vyplácnu osm dolarů za taxíka, kterej mě odváží dolů po pobřeží zalitým hustou mlhou, přes níž sem tam zahlídnu vpravo nad oceánem hvězdu, ne že by bylo moře vidět, ale taxikář mi dává směr --- "Jak to tady v okolí vypadá? Nikdy jsem tady nebyl."

"Dneska toho už moc neuvidíš - říkáš Raton kaňon, to si dej pořádný pozor, až tam ve tmě budeš pochodovat."

"Proč?"

"Koukej si pořádně svítit baterkou, jak jsi říkal."

A samozřejmě, jakmile mě vyhazuje u mostu v Raton kaňonu a přepočítává peníze, tak tuším něco divného, slyším mohutný rachot vln, ale nepřichází to z toho pravého místa "tam odněkud", ale odkudsi přímo pode mnou --- Vidím most, ale nevidím nic pod ním --- Most spojuje pobřežní silnici z jednoho srázu na druhý, je bílý a krásný s bělostným zábradlím, uprostřed známá bílá rozdělovačí čára, ale něco tady nehraje --- Přestože světla taxíku osvětila pár keřů kdesi v neviditelné směrem k Raton kaňonu a já vidím kousek prашné cesty přede mnou a jílový převis napravo, tak si připadám, jako bych trčel někde v prostoru --- "Co to k sakra je?" --- Celý plán cesty jsem si zapamatoval podle malé mapky, kterou mi poslal Monsanto, ovšem v mém barvitém snění o tomto velkém příjemném úniku bylo něco jako hravost, přívětivé lesy, venkov, radost, a ne tahle větrná řvoucí mystérie v hlubokém temnu --- Taxík odjel, rozsvěcuje svou nádražáckou svítilnu, abych se moh trochu porozhlédnout, ale světlo se ztrácí stejně rychle jako reflektory odjíždějícího auta, protože docházejí baterie, a já stěží mohu rozeznat, kde začíná sráz po mé levici --- Co se týče mostu, nevidím nic než přibývajících počet světélkujících patníků ztrácejících se v temném hukotu moře --- Hukot moře je děsný a vyznívá, jako když na mě šteká a doráží zezdola z mlhy pes, chvílemi to úplně zabloumá zemí, ale, můj Bože, kde je pevná zem a jak to, že

pod zemí může bejt moře? --- "Jediný, co se dá udělat," hlasitě polykám, "je dát si lampu těsně před nohy, dítě moje, a následovat osvětlený kus vyjeté cesty a doufat a modlit se, že pokud je cesta osvětlena, tak neztratím pod nohama zem, jinými slovy, skutečně se obávám, že mě lampa zavede bůhvíkam ve chvíli, kdybych si ji troufnul vyzvednout trochu výš nad stopy v prашné cestě --- Jediné, z čeho mohu nasbírat trochu klidu v tomhle hororu, je, že lampa hází velké kymácející se stíny na stráž po mé levici, protože napravo (kde se ve vichru od moře prohýbají keře) tam nejsou stíny žádné, jelikož se nemaj na čem zachytit --- Hodím si batoh na záda a vydávám se na pochod, hlava sehnutá ke kousku cesty osvětlené lampou, ale oči zvedám ve střehu, jako by byl poblíž nebezpečný blázen a já ho nechtěl vyrušit --- Cesta se mírně zvedá, stáčí se doprava, zase se svažuje, pak náhle jde nahoru a ještě výš --- Hučení moře je teď mnohem vzdálenější, v jednu chvíli se dokonce zastavuji a dívám se zpět, ale nic nevidím --- "Zhasnu lampu a uvidíme, co se bude dít," říkám si a stojím na fleku, ani se nehnu z místa --- No nazdar, když zhasnu, tak sotva rozeznávám písek u svých nohou.

Táhnu se nahoru a hukot moře se stále vzdaluje, s čímž se mi vrací klid a sebevědomí, ale v tom se objevuje v cestě cosi strach nahánějícího, zastavím, ruka mi instinktivně vyletí dopředu, ale je to jen ohrada pro dobytek (železné tyče jsou zasazeny přes cestu), ve stejnou chvíli mě ovšem téměř porazí poryv větra, který přichází z levé strany, kde má přece být stráž! "Co se k sakru děje?" "Jen klid a jdi dál," říká mi rádobý klidně můj vnitřní hlas, tak jdu, ale vtom to podezřele zachřestí zprava, trhnu sebou a prudce tam hodím lampu, ale nevidím nic než suché, protivné, kývající se keře ve větru, přesně ty keře lemující kaňon, ve kterých můžeš narazit na chřestýše --- (to bylo to chřestění, protože chřestýš nemá rád, když ho příšera s ruksakem a lampou vyruší uprostřed noci).

Cesta se teď svažuje dolů a uklidňující stráž se znovu objevuje po levé straně a za chvíli podle Lorryho mapy, kterou mám v hlavě, by tady měl být potok a je tady, slyším ho tam kdesi dole šumět a zurčēt, až k němu sejdu, tak budu konečně dole a nebudu vystaven divokým větrům bouřícím nahoře, ale čím blíže se k potoku přibližuji, tím prudčeji se cesta svažuje, že málem přepadávám dopředu, a tím bouřlivější je taky rachot a já se bojím, že do něj vlitnu dřív, než si ho všimnu --- Rve to tady přímo pode mnou jako rozzuřená rozvodněná řeka --- Kromě toho je tady hustší tma než kdekoli jinde! Dole jsou močály, strašidelné kapradí, slizké kmeny, rašeliny a zákeřné bažiny, vlhká pára se tady zvedá jako dech smrti, velké nebezpečné stromy se začínají sklánět nad mou hlavou a větve se otírají o můj batoh --- Je mi jasné, že hukot bude sílit, jak budu sestupovat níž, a mám hrůzu, do jaké síly to proboha může jít; zastavuji se a poslouchám, hluk sílí a tajemně se o mě rozbíjí ve svém boji s černými silami, dřevo, kamení nebo co tady praská a sesypává se, všechno se to mele, všechna ta černá vlhká ponořená nebezpečí země --- Jsem roztřepanej tam dolů jít --- Jsem rozjřepenej strachy ve smyslu starýho Edmunda Spensera --- bejt roztřepenej jako po zmlácení mokrým bičem --- Slizká zelená příšera povykuje v houští --- Jsem v lůně rozzuřené bitvy, do které nemám co zasahovat --- Bylo to tady v klidu milióny let a já tu nemám co okounět --- Prská to na mě z tisíců trhlín a z kořenů sekvojí na tomhle území stvoření --- Je to temný hluk pralesa, kterej nestojí o ztroskotance přicházející od moře, které je samo o sobě dost hrozné a číhá tam kdesi vzadu --- Téměř cítím, jak se moře snaží došplouchat mezi stromy, ale já mám svou lampu, ta mě nesvede z půvabné písčité cesty, která klesá a klesá do přírodní vřavy, a náhle je tu rovina a já vidím most z kulatin, zábradlí, asi metr pod ním potok, přejdi most, ty osvětlený tuláku, a koukni se, co je na druhé straně.

Kosý pohled na vodu, kterou přecházím --- malý zurčící a přes kameny spěchající potůček! Rozkládá se přede mnou vysněný svět luk a hájů se starou dobrou ohradou a vraty, drátěný plot podél a cesta se tu stáčí doprava, ale tady je moje konečná. Podlézám plot a jdu po písčité cestičce přes voňavé a suché vřesoviště a mám pocit, jako bych právě vypadl z pekla a octnul se v povědomém Ráji na Zemi, díky Bože (díky i přes to, že mám za chvíli srdce v krku, protože vidím nějaké černé cosi v bílém písku přede mnou, ale jsou to jen mulí kobylince v Ráji).

Ráno (poté co jsem se vyspal na bílém písku u potoka) konečně vidím, co bylo tak děsivé na mém nočním pochodu kaňonem --- Cesta je stovky metrů vysoko na skále, sem tam i prudký nechráněný sráz dolů, nejhorší je to v nejvyšším bodě u dobytčí ohrady, kde se puklinou ve srázu valí do kaňonu mlha ze zátoky, působí to děsivě, jak se úporně snaží nacpat do jediné průrvy, která nestačí --- To je ale nic proti mostu! Váhavě jdu cestou podél potoka směrem k moři a vidím tu příšernou tenkou linku mostu, tisíc nezmotitelných vzdechů výšky nad lesíkem, kterým jdu, a aby se srdce leknutím rozpumpovalo, tak v zatáčce na tebe vyrazí obrovská vlna s bílým závojem pěny a praskne sebou do písku jako náhlá přílivová vlna světa, uskočíš nebo utečeš do kopců, protože to působí, že tě ta hradba vody musí spláchnout --- Nejen to, za masou vysokých bílých vln je modré moře poseté mohutnými černými útesy, které ční jako staré tajemné hradby, z nichž odkapává vlhký sliz, biliony let kletby ztělesněné v burácivém tříštění vlny s uslintanými rty, po jejímž polibku zůstane pěna na úpatí --- Takže, když si vykračuješ po lesní pěšině a pohráváš si v puse se stéblem trávy, objeví se před tebou tahle zkáza, až ti hrůzou stéblo z pusy vyklouzne --- Znovu se podíváš nahoru na most a cejtíš smrt, a právem: pod most v písku, hned vedle srázu, žuch, srdce v krku, když to vidíš, se asi před deseti lety zřítilo auto, po stovkách metrech pádu dopadlo na střechu a teď tady leží jeho převrácená zrezavělá kostra s pneumatikami, ve kterých řádila mořská voda, staré dráty do kola, stará sedadla prorostlá trávou, jedna smutná pumpa benzínu a ani živáčka ---

Všude se vynořují velké lokty skal, jsou v nich mořem vymleté jeskyně, voda se skrz ně valí sem a zase proplouvá zpět odfrkujíc bílou pěnu, slyším hukot a dunění pláže po pádu vlny, písek se vaří a voda bouří (tady není žádná Malibu Beach) --- A z toho se otočíš a vidíš malebné lesy táhnoucí se nahoru podél potoka jak vystřižené z Vermontu --- Ale zase ti to dá podívat se na oblohu, prohneš se dozadu, Bože můj, stojíš právě pod tím ve výšce se ztrácejícím mostem, jehož útlá bílá přímka běží od skály ke skále a po ní se řítí šílená auta jakoby ve snu! Od skály ke skále! Přes celé to rozmlácené pobřeží! Takže když jsem dlouho po tomhle zážitku slyšel "Jo Big Sur, ten musí bejt nádherný!" S překvapením polykám a přemejšlím, jak je možné, že může mít takovou pověst i přes svou všudypřítomnou strašidelnost, přes své drsné útesy blakeovsky se bolestně zmítající při svém tvoření, přes výhled, na míle se před tebou otvírající, když si to ženeš za slunečného dne po pobřežní dálnici a vidíš to mocné moře, které doráží na pobřeží a hrozivě se do něj vřezává hlouběji a hlouběji.

5

Děsivé to dokonce bylo i na druhé straně mírumilovného Raton kaňonu ve východním cípu, kde spánkem spravedlivých spala pod úžasně vypadajícími stromy ochočená mula Alf místních osadníků, vstala, napásala se a s rozvahou překonala celou vzdálenost až na pláž, kde nehnutě stála v písku u vln jako posvátná antická bytost z mytologie --- Alf, později jsem jí začal říkat: tý můj svatej osle --- To, co dodalo situaci nádech děsivosti, byla hora tyčící se ve východním koutu kaňonu; vypadala jako barmský podivuhodný stupňovitý vrchol s romanticky smutnými terasami a její vrcholek připomínal klobouk sběračů rýže, koukám na to, srdce se mi rozbuší dokonce i při prvním pohledu na ni, kdy jsem byl zdravější a cejtil se fajn (3. září za úplňku budu v tomto kaňonu přiveden k šílenství) --- Totiž tahle hora mně připomínala jednu z mých posledních nočních můr, která se mi pravidelně vrací v New Yorku, kdy jsem viděl "horu Mien Mo" a hejna letících koňů s lyricky vlajícími pelerínami uvázanými kolem šíje, koně oblétavali horu, "tisíc mil vysoko" (tak se mi to zdálo), a na vrcholku světa osvětleném měsíční září - to byla ta nejstrašidelnější můra - jsem viděl obrovské, majestátné, tiché, opuštěné kamenné lavice, jako když tam kdysi žili bohové a obři, kteří dávno toto území opustili a nechali za sebou zaprášené trůny plné pavučin, d'ábel číhá někde uprostřed pyramidy, kde je příšera s nahlas tlukoucím srdcem, a taky, což je ještě strašidelnější, tam vidím zcela zpustlé a jako smyslu zbavené služebnictvo cosi klohnit na malých ohničcích --- Vidím úzké zaprášené díry, kterými se snažím prolézt s trsy rajčatových keřů omotaných kolem krku --- Sny --- Vypité noční můry --- Celé jejich série se mi neustále vrací a všechny se točí kolem téhle hory, kterou poprvé vidím jako krásnou, ale čímsi strašidelnou horu v džungli, zahalenou v

zelenavém oparu, vyčnívající nad zelenou tropickou krajinu nazvanou "Mexiko", ale mimo to za ní byly pyramid, vyschlé řeky, cizí země plné nepřátelského vojska a vůbec největší podivuhodností byla lůza kohosi v neděli kamenující.

Tak tohle je pohled na tu prostou a smutnou horu a k tomu ten most a to auto, které se muselo dvakrát nebo kolikrát přetočit, než žuchlo do písku, dnes už beze stopy po lidských kloubech nebo cárech kravat, brr (zní to jako tebou napsaná hrůzostrašná báseň o Americe), soví HÚÚ HÚÚ zazní odněkud ze zlověstných dutých stromů na vzdálenějším konci prorostlého vlhkého kaňonu, kam jsem se stejně obával --- A ten nevyšplhatelný strmý a členitý sráz u úpatí Mien Mo vystupující až k beztvarym mrtvým stromům mezi hustými keři a dál až k vřesovišti s tajemnými jeskyněmi, o kterých ví snad jen Bůh, jak jsou hluboké, a předpokládám, že ani Indiáni z desátého století je nikdy neobjevili --- A to velké pralesní flekaté kapradí mezi bleskem rozřátnými jehličnany a vedle, jak kráčíš tichou cestičkou, se najednou po tvé pravici vynoří skála plná černého vína --- A jak už jsem řekl, vlny oceánu se zdají být výš než ty, působí to jako přístavy na starých dřevorytech, kde vlny jsou vždycky vyšší než města (jak věrně vystihl chvějící se Rimbaud) --- Tolik ďábelských úkazů pohromadě až po netopýra, který když jsem spal na verandě Lorenzova srubu, se nade mnou vznášel, nalétával a kroužil tak nízko, že jsem se strchoval před tradujícím se nebezpečím, že se mi zamotá do vlasů, tak tiché mávání křídel, jak by se ti líbilo probudit se uprostřed noci a vidět tiché mávání křídel nad hlavou a ptát se sám sebe "Věřím na upíry nebo co?" --- Ted' jsou tři ráno a netopýři lítají kolem oken ozářených lampou, kdy si (ze všeho) čtu (zamrazení v zádech) "Doktor Jekyll a mistr Hyde" --- Není divu, že jsem se změnil v krátkém rozmezí šesti týdnů z veselého Jekyla na hysterického Hyda, je to poprvé v životě, kdy jsem ztratil absolutně kontrolu nad klidem v mechanismu své mysli.

A přece zpočátku byly krásné dny a noci, hned potom, co mě Monsanto vzal do Monterey a zpátky s dvěma bednami plnými bašty a nechal mě tam tři týdny samotě, jak jsme se domluvili --- Byl jsem tak šťastnej a úplně beze strachu, že jsem si dokonce vzal Lorenzovu baterku a hledal jsem ve tmě ten neskutečný most, světlo provrtalo mlhu jako tajemně zvednutý prst a opřelo se o hranu té vysoké šílenosti a já si pak mávám světlem nad hladinou plochého moře, u jehož Jeskyně sedím v rybářském obleku, a v burácejícím temnu si zapisuji, co šeptá oceán --- Nepříjemné ovšem bylo, když baterka zabloudila na vyprahlé a rozšklebené stěny jílového kaňonu, odkud se ozývalo táhlé soví houkání úúráálúú.

Takhle jsem se seznamoval se svým novým prostředím, polykal svoje strachy, usazoval jsem se ve srubu s teplou září ohně a s petrolejovou lampou a duchy jsem nechal lítat do roztrhání těla --- Je to můj Bhikkův domov uprostřed lesů, který nežádá nic než klid, klid, který mu bude dopřán --- Nejde mi ovšem do hlavy, co se stalo po třech týdnech krásné pohody a souznění s tímhle podivným koutem přírody, kdy se moje duše najednou svezla úplně na dno, přivezl jsem tehdy Dejva Waina, Romanu, svoji Billie a jejího syna; co se to tehdy stalo, na to asi nikdy nepříjdu --- Mluvit o tom stojí za to, jen když půjdu hodně do hloubky.

Nejde mi to do hlavy, protože ze začátku to bylo tak nádherný, dokonce mělo své kouzlo i to, že se jednou vrtím uprostřed noci ve spacáku, z kterého se najednou vyvalilo peří, kleju na všechny strany, ale nezbylo než to při svitu petrolejky pěkně zašít, poněvadž ráno by bylo peří bůhví kde --- Jak tak skláním svoji momentálně mámovskou hlavu nad jehlou a nití při světle lampy a hučení v kamnech, tak se tady zase objeví to prokleté tiché mávání černých křídel, které naráží na stěny srubu a hází do oken stíny, ti pitomí netopýři jsou zase tady --- Snažím se přišít ubohou záplatu na svůj starý polorozpadlý spacák (zničený hlavně tím, že jsem se v něm snažil vypotit horečku v hotelovém pokoji v Mexiku City v roce 57 po gigantickém zemětřesení), silon je úplně vydržený ze všeho toho pocení, ale je pořád příjemně měkký, tak měkký, že se nedá zašít, a tak trhám záplatu z košile a našívám ji na spacák --- Pamatuji se, že jsem zvedl hlavu od mé půlnoční dřiny a neradostně podotýkám "Ano, mají netopýry v Mien Mo Valley" --- Ale oheň praská, díra je zašitá, potok zurčí a klokotá --- Má tolik hlasů, to je neuvěřitelné, od hlubokých tónů kotle, do nějž bumbubum naráží v hloubce voda, přes jemné dívčí zurčení a crčení, to když voda spěchá přes ploché kameny, až po hlasy dalších sborů a zpěváků, jejichž dýbl dýbl ozývající se z dřevěné přehrady poslouchám celou noc a pak celý den a jsem z toho zpočátku unešenej, ale později, kdy prožívám muka v tu příšernou noc, se hudba potoku stává běsněním ďáblových andělů v mé hlavě ---

Takže nakonec mi nevadí ani netopýr, ani díra ve spacáku, dopadlo to tak, že nernůžu spát, jsem už příliš probranej, jsou tři ráno, a tak prohrábnu oheň, uvelebím se a dočtu celého Doktora Jekylla a mistra Hyda, mám krásné malé vydání vázané v kůži, které tady nechal moudrý Monsanto a který to taky musel číst s očima navrch hlavy za noci, jako je ta dnešní --- Poslední elegantní větu dočítám za úsvitu, kdy je načase vstát, nabrat z rozezpívaného potoka vodu a začít si smažit k snídani palačinky --- Říkám si "Co se budu nervovat, když něco zadrhne, třeba jako že se roztrhne spací pytel uprostřed noci, pomůžu si sám" --- "A kčertu s netopýry!" dodávám.

Moje první odpoledne je nádhernej začátek, jsem ve srubu sám, vařím si svoje první jídlo, poprvé umejvám nádobí, jdu si zdřímnout, probouzím se a slyším ohromující ticho ráje dokonce i přes zpěv potoka --- Řekneš JSEM SÁM a srub se ti stane náhle domovem, jen proto, že sis tam uvařil svoje první jídlo a umyls po sobě nádobí --- A pak padá večer, mystické šedofialové světlo se rozbíhá od krásné petrolejky, cylindr jsem pečlivě umyl v potoce a pak ho pečlivě leštil papírovým ručníkem jen proto, aby na něm zůstaly malé cucky, takže znova umýt a tentokrát ho nechat pěkně vyschnout na slunci, na odpoledním slunci, které se chvatně ztrácí za obrovské strmé, vysoké stěny kaňonu --- Je soumrak, petrolejová lampa ozařuje srub, jdu ven natrhat pár listů kapradin, které jsou jako kapradí Lankavatory Scripture a připomínají síťky na vlasy "Podívejte pánové, nádherná síťka na vlasy!" --- Podvečerní mlha se valí dolů po stěnách kaňonu, roztahuje se a zastiňuje slunce, náhle se ochlazuje a i ty mouchy na verandě působí smutně jako působí plížíci se mlha po hřebenech --- Když se vrací den, tak se poslušně vrací i ony, asi jako mouchy Emily Dickinsonové, a když přijde noc, tak všechny spí kdesi v korunách stromů, nebo kde --- V pravé poledne jsou s tebou ve srubu a s přibývajícím odpolednem se hromadí na prahu dveří, jak zvláště působné --- Kousek odtud je slyšet hukot včel, bzúčení je tak monotónně intenzivní, že máš pocit, jako by byly přímo nad střechou, když bzukot sílí a je blíž a blíž (strachy polykám), tak se schováš dovnitř a čekáš, že tě možná všech dva tisíce včel přijde navštívit --- Ale i na mohutný hukot si zvykám, přichází tak jako velké mejdan jednou za tejdén --- Takže nakonec je všechno báječný. Dokonce i ta první hrůzná noc na pláži v mlze, sedím na turka v písku s blokem a tužkou před rozdivočelým Pacifikem, běsnící vody se sváží po vyčnívajících kamenech, které z moře vystupují jako smutné věže, moře bičuje jeskyně, v nichž voda úpí, zatančí si a vyrazí po prudkém nárazu ven, a pak ta celá města mořského plevle, která se houpou na hladině nahoru a dolů, a ty pozoruješ v nočním fosforeskujícím světle mořské pláže jejich tmavou záladnou slizkost --- Sedím tam tu první noc a jediné, co vím, že když se podívám nahoru, tak vidím světlo z kuchyně na pravé straně srázu, někdo si tam postavil srub s vyhlídkou na celý tenhle hrůzný Sur a teď si dává lehkou večeři; to je to jediné, co teď vím --- Světlo ze srubu působí, jako by vycházelo ze slabého strážního ohně malého majáku, jehož odraz se objevuje desítky metrů nad divokým pobřežím --- Kdo jinej by se rozhodl postavit si srub tam nahoře než unuděnej dobrodružnej bělovlasej architekt, kterého přestalo bavit kandidovat do kongresu, a my tady jednoho dne zaznamenáme tragédii Orsona Wellse s křičícími duchy a ženou v noční košili vrhající se z příkrého srázu --- Co si ale skutečné představuji, je, že si tam někdy dává uprostřed téhle kvílicí mlhy příjemnou možná až romantickou večeři, a já tady sedím přímo ve Vulcan Forge úplně sám a smutně koukám nahoru --- Zamáčknu kamelku o biliony let starou horu, která mi vyrůstá za zády do neuvěřitelné výšky --- Kuchyňské okno je na jejím úplném konci, za níž se zvedá mořem štváný útes, který roste a mohutní výš a výš směrem do vnitrozemí, a já sotva popadám dech a říkám si "Vypadá jako odpočívající pes, jehož obrovská prokletá ramena se roztahují na šíleném útesu" --- Ssoustoupá a rroztahuje se a vystraší lidi k smrti, ale nakonec, co je smrt proti vši té rozběsněné vodě a útesům. Balím se na verandě do spacáku, ale ve dvě ráno padá mlha, jsem celej mokrej, musím zalízt do srubu, znovu si dělám pohodlí v mokřém spacáku, ale kdo by nemoh spát jako buk v opuštěném srubu uprostřed lesů, a tak se čerstvej budím pozdě ráno a vnímám bezejmenný vesmír, pro nějž jsem našel jméno: vesmír je Anděl --- Ted' je to snadný říct, když jsi konečně unikl špinavému životu ve městě --- A nakonec se to vždycky přihodí akorát v přírodě, kdy cejtíš nostalgii "měst", kdy sníš o dlouhých šedých cestách vedoucích do měst, ve kterých se soumrak měkce rozplývá do noci jako v Paříži, ale nenapadne tě v tu chvíli, jak je to zvrácené, protože my přece patříme do přírody a jediné tam najdeme sebe, věčnost života a čistotu duše --- A tak si říkám "Nenech se zmást."

Monsautův srub není ideální, třeba nemá v oknech síť proti mouchám, má jen okenice, které když necháš otevřené, tak za mlhavých dnů je vevnitř zima, a když je zavřeš, tak zase nic nevidíš a musíš si v poledne svítit lampou --- Ale to je moje jediná výhrada --- Jinak je to naprosto báječný --- Zpočátku to bylo krásný moct si užívat pohádkového odpoledne na loukách, kde se táhne vřes až na druhou stranu kaňonu, pak popojít necelý kilometr a jsi u divokého, tesknícího moře, a když tě to přestane bavit, tak se posadíš k potoku ke splavu na palouček a sníš --- Jak krásně a lehce se necháš ukolébat ke snění nebo modlení k místním bohům "Dovolte mi tady spočinout a najít klid" a útesy zahalené mlhou beze slova odpovídají: Jsi vítán --- A pak mluvíš sám k sobě (jestli vůbec máš teologické zaujetí) (alespoň tehdy než jsem se zbláznil, jsem takové zaujetí měl) "Bože, ty, který jsi vše, máš oko probuzení, je to jako snít dlouhý sen o nemožném skutku, a najednou se probudíš a, ejhle, vše, co jsi stvořil, je zde navždy" --- V návalu radosti jsem si v těch prvních dnech sebejistě řekl (nepředpokládaje, co se přihodí za tři týdny) "Konec s chlastem, je na čase se soustředit na svět a dokonce se z něj radovat; nejdřív tady v lesích, potom se pomalu pustit do světa mezi lidi, žádné chlast, žádné drogy, žádné mejdany, žádné tahy s beatnikama, opilcema, feťákama, konec s otázkou Ó Bože, proč mě tak mučíš, se vším je konec, jsem osamělej cestovatel, kterež si popovídá akorát se servírkou, ať jsem v Miláně nebo v Paříži, mluvím jen se servírkama, toulám se a sbohem moje agónie... je na čase přemejšlet, pozorovat a soustředit se na skutečnost, že to, co teď vidíme a vnímáme, bude jednou překryto nánosem bilionů let... ano, kvůli tomuhle všemu potřebuji svoji samotu" --- "Vrať se do dětství, zakousni se do jablka, čti si v katechismu --- posad' se na patník a běžte někam se světly reflektorů v Hollywoodu" (vzpomínám na tu příšernou chvíli před rokem, kdy jsem třikrát musel zkoušet číst svoji povídku pod horkými reflektory v Burbank studiu, byl jsem hostem pořadu Steva Allena, stovka techniků čeká, až začnu číst, Steve Allen zaboří prsty do klávesnice, významně mrkne a já tam sedím jak na oslovské lavici a odmítám otevřít pusu "Steve, já proboha nepotřebuji ŽÁDNOU ZKOUŠKU!" --- "Prosím tě, je to naposled, potřebujeme zachytit tón tvého hlasu, za to tě ušetřím kostýmové zkoušky" a já tam sedím, potím se, mlčím celou minutu, každý mě pozoruje, až ze mě vypadne "Ne, já prostě nemůžu" a odcházím se zpít do protějšího baru) (ale k potěšení všech to zvládám i bez zkoušky, což překvapuje i producenty, kteří mě berou ven s nějakou začínající hollywoodskou hvězdou, s kterou je ale velká nuda, protože se mně snaží číst svou poezii a odmítá se bavit o lásce, v Hollywoodu se láska jenom prodává) --- Je to dokonce báječný pomalu se tady procházet, sedět nebo ležet, a pořád se ti vrací tyhle dávné vzpomínky na život, vybavuješ si všechny detaily, které jsou vzdáleny milióny světelných let, a přece jsou brány v úvahu (musej bejt už jen kvůli Proustovi v jeho samotce), jsou to vlastně filmy tvé duše, které vytahujeme v dobré vůli pro další studium --- A pro radost --- Představuji si Boha, že tohle dělá právě teď, dívá se na svůj vlastní film, na nás.

Nic mě nemůže rozházet, dokonce ani noční příhoda, kdy šťastně odfukuji a otáčím se na druhou stranu, abych pokračoval ve spánku, když mi najednou přes hlavu přeběhne krysa, nic se neděje, vezmu lehátko a dám přes něj napříč prkna, abych se nepropadal do plátna, na to dám dva staré spacáky, nahoru svůj a mám tu nejbáječnější postel na světě, která je navíc zdravá na záda a bez krys.

Dělám dlouhé průzkumné procházky směrem do vnitrozemí, abych věděl, kde co je, jdu několik kilometrů po prašných cestách vedoucích k opuštěným rančům a k chatkám --- Narazím na obrovské tiché, smutné údolí se stometrovými sekvojemi, na jejichž horních větvkách někdy zahlédnu posedávat malého ptáčka --- Balancuje tam a pozoruje velké stromy a vyhlíží mlhu --- Na protějším srázu kaňonu se krčí květ, na kmeni sekvoje vidíš obrovský suk, který vypadá jako obličej Dia, v tůňkách dovádí zase jiné božské stvoření, (vodoměrky), nebo na osamělém plotě stojí nápis "M. P. Passey, Zákaz vstupu", ve vlhkém stínu sekvojí jsou trsy kapradí a ty si říkáš "Dlouhá pout' od beatnické generace až sem do pralesa" --- Beru to teď napříč zpátky dolů k svému kaňonu, mímám srub a jdu k moři, kde na pobřeží vidím mulu, která něco uždibuje a stojí právě pod tím stovky metrů vysokým mostem a občas se na mě zadívá hnědýma očima, jak z Rajské zahrady --- Mula je ochočená a patří jedné rodině, která má srub

tady v kaňonu, a Alf, jak mu říkají, se pomalu potuluje přes kaňon až ke koňské ohradě, která mu nedovolí jít dál, a tak se vrací až k divokému pobřeží, kde ho zarazí moře; je to zvláštní gauguinovsky vypadající mula, kterou když poprvé uvidíš utrousit kobylinec na čistě bílý písek, tak v ní vidíš nesmrtelnou prastarou sílu, vlastníci celé údolí --- Později jsem dokonce zjistil, kde Alf spí, což je svatý háj na snových vřesových loukách --- Krmím Alfa posledním jablkem, které mi zbylo, vezme si ho ode mě z natažené dlaně velkými řídkými zuby schovanými v měkkém chlupatém čumáku, nikdy mě nekousne, jen jabko měkce slízne a pak ho smutně hryže, otáčí se a začne se drbat zadkem o strom tak divoce a ještě divoceji, až to vypadá eroticky, a taky že jo, za chvíli vidím jeho obrovské mužství, které by vyděsilo i babylonskou děvku.

Je tady spousta divných a báječných věcí, jako je třeba podivná Rieplyho situace, kdy asi před pěti sty lety tady spadl přes potok strom, ten dnes slouží jako most, jeho druhý konec je pohřben hluboko pod listím a nánosem z potoka, ovšem co je k nevíře, že uprostřed kmene, což je uprostřed mostu, vyrůstá další sekvoj, jako by byla zasazena do kmene stromu a nebo ji tam zarazila boží ruka, nemůžu to pochopit, koukám na to, a jak rychle mé myšlenky lítají v hlavě, tak rychle žvejkám celou hrst buráků jako student --- (a je to jen týden, co jsem se sotva udržel na nohou v Bowery) --- A i když kolem projede lesácký auto, tak já si vysnívám bláznivé situace, jako že ke mně přichází farmář Jones a jeho dvě dcery, já jdu proti nim a pod paží mám dvacetimetrovou sekvoji, jdu pomalu, táhnu pomalu strom za sebou a oni žasnou a zároveň se obávají "Sníme? může vůbec někdo být tak silný?" pak se mě dokonce ptají a Zen za mě odpovídá "To se vám jen zdá, že jsem silný" a dál pokračuji v cestě se stromem v podpaží --- Sám se tomu dlouho chechtám uprostřed hřebíčkového pole --- Míjím krávu, která se otáčí a dívá se na mě, jako by všechny tyhle snovy žvásty vyslechla --- Jsem zpátky ve srubu, rozdělám oheň, listí ševlí na plechové střeše, na Big Suru je srpen --- Usínám v křesle, a když se probudím, vidím přímo před dveřmi krásný obraz nízkých hustě do sebe prorostlých stromů a keřů a najednou si uvědomuju, že tenhle obraz přece dávno dobře znám, právě tu neproniknutelnou semknutost, stéblo se stéblem prorostlé do propletenců, působí to tak důvěrně jako návrat do starého domova, zrovna, když se snažím pochopit, co že to znamená, tak prask, vítr zabouchne dveře a můj obraz je pryč! --- Tak z toho vyvozuji "Vidím jen tolik, kolik mi dovolí vidět otevřené dveře" --- Když vstanu, tak dodávám mohutným hlasem anglického lorda, i když mě nikdo nemůže slyšet "Hádanku je možno vyřešit, pakliže ti dovolí nahlédnout do svého nitra, pane" a "hádanku" vyslovuji jako "ha-dánku" --- A směju se tomu celou večeri --- Dávám si bramboru pečenou v ohni, kafe, špalek šunky, jablkový protlak a sýr --- Když zapaluji lampu na podvečerní čtení, pozoruji noční mŕvu, jak se blíží k mé lampě a ke své noční smrti --- Potom jsem na chvíli lampu sfouknul a jiná mŕva sedící na zdi si neuvědomila, že jsem ji zase zapálil. Mezitím, mimochodem, je každé den pořád chladno a zataženo nebo vlhko, není tady chladno, jako je na východním pobřeží, ale každou noc je hustá mlha: proto nikdy nevidíš hvězdy --- Později se ukázalo, že to jsou báječné okolnosti, protože teď je "vlhká sezóna", obyvatelé kaňonu (chalupáři) nepřijíždí ani na víkend, takže jsem tady po celé týdny úplně sám (na konci srpna, kdy slunce konečně pokořilo mlhu, mě překvapuje hlahol, který se nese nahoru a dolů údolím, které bylo moje, jen moje, a když jdu na pláž, abych si tam dřepnul a psal, tak vidím rodiny, mladé lidi, kteří jednoduše zaparkovali auta nahoře na mostě a slezli k moři) (sjíždí se tady taky party uřvaných opilců) --- Takže pralesní letní mlha byla ohromná a mimo to, když v srpnu svítlo slunce, začaly se dít hrozné věci, do kaňonu vtrhly mohutné šílené poryvy větru, stromy tvrdošíjně bojovaly, chraptěly a kvílely a někdy se tak rozběsnily, jako by vypukla válka stromů, až to cloumalo srubem a probudilo mě to --- A to taky byla jedna z věcí, která přispěla k mému pozdějšímu úletu.

Nejkrásnější byl den, kdy jsem si vyhrnul kalhoty nad kolena a brodil se potokem, úplně jsem zapomněl, čím jsem a kde jsem, přerovnával jsem v potoce kameny, čistím ho od napadaných větví, aby se proud neplížil přes bahnité mělčiny plné brouků, ale aby kolem jen prošustil, a já se pak jen (z malé pláže) ohnu a naberu z hloubky do džbánu průzračnou uspěchanou vodu --- Udělal jsem si na břehu v písku důlek, dal do něj kameny a můžu tam postavit džbán hubičkou k proudu a čistá pitná udejchaná voda do něj bez jediného brouka v mžiku natekla --- Říkám tomu divoké mlýny --- A protože voda teď běží jako splašená právě u pláže, musím tam postavit z kamenů hráz, aby nebyl břeh díky mlýnským běsněním smeten do vody --- Pouštím se do toho, zpevňuji venkovní stranu hráze malými kameny a se

zacházejícím sluncem mám hlavu ohnutou a odfukuji (asi jako když dítě běhá celý den venku a přiletí udýchané domů), strkám malé oblázky do děr mezi kameny, aby ani kapka nepronikla na břeh, strkám je i do toho nejjemnějšího písku, a tak se mi podaří postavit dokonalou hráz a přímo k potoku dávám prkno jako molo, aby ti, kteří si přijdou pro svatou vodu, měli na čem klečct --- Dívám se na svou celodenní práci, od dvanácti do západu slunce, a žasnu, kdo jsem, kde jsem a co jsem vytvořil --- Ta absolutní nevinná čistota konání, jako když Indián pracuje sám v lesích na své kánoi --- A jak už jsem řekl, je to jen několik týdnů, co jsem v Bowery spadl na hlavu, že si každý myslel, že se mi něco stalo --- Dělán si večeri, spokojeně si k tomu propěvuji a jdu se projít do mlhavé noci ozářené měsícem (měsíc sesílá mlhou jemné záření) a nadšen se znovu dívám na rychle zurčící potok ozářený tančícími paprsky měsíce --- "A až zmizí mlha a odhalí měsíc a hvězdy, tak to budou teprve nádherné noci." A vůbec --- Všechny tyhle drobné radosti mě ohromily, nechápu, jak se mohly o pár týdnů později v mém hororu změnit na zlověstné, dokonce i moje molo a divoké mlýny, moje oči a žaludek cejtily závrat a moje duše spílala v tisících nesrozumitelných slovech, ach --- Jak je to těžké vysvětlit, nejlepší asi je to asi nechat bejt.

7

Už čtvrtý den jsem se začínal nudit a s údivem jsem si poznamenal do deníku "Už znuděn?" --- I když Emersonovy řádky mě z toho zase dostaly, říká (v jedné z těch malých sympatických do červené kůže vázaných knih v eseji "Důvěra v sebe"), že člověk "je osvobozen a šťasten, pokud vloží srdce do své práce a je jí oddán" (to mohu aplikovat na své pošetilé stavění divokých mlýnů a psaní dlouhých pošetilých povídek, jako je tahle) --- To jsou moje ranní slova buditele Ameriky Emersona, který představil Whitmana a také řekl "Být dítětem nepřinese nikomu útěchu" --- Bejt šťastnej jako dítě, šťastnej z toho být v lesích, nepřispěje k myšlence co dělat dál, kam se dál ubírat --- "Není omluva, že jsme se narodili" --- A když nějaký zbytečný zlomyslný abolicionista začne Emersona osočovat, že je slepý k tématům, jako je otroctví, tak říká "Tvoje vzdálená láska může být zlá vůle doma" (možná, že ten filantropista měl černocha, kterej mu pomáhal) --- Takže ještě jednou jsem zase Ti Jean, malý Jack, hraju si, přišívám záplaty, vařím si večeri, umejvám nádoby (konvici s horkou vodou mám pořád na plotně, a kdykoli potřebuji něco umýt, tak jen naleju vodu do škopku, přidám jar, nechám to pořádně odrnočit, vydrbu drátěnkou a opláchnu) --- Dlouhé noci přemýšlím o co nejlepším využití drátěnky, těch malých měděných chomáčů, které v samošce koupíš za pár halířů, dávají mi najednou víc smyslu než celý hloupý a nesmyslný "Steppenwolf", kterej leží na polici a já ho čet a kroutím hlavou, tenhle starej páprda zobrazuje "konformitu" dneška a myslí si, že je nějaký Nietzsche, starej imitátor Dostojevského po padesáti letech (cítí se být mučen v "osobním pekle", jak to nazývá, protože nemá rád věci, které mají rádi jiní!) --- Myslím si, že je rozumnější pozorovat v poledne černé a oranžové princetovské barvy na křídlech motýla --- Nebo si jít poslechnout v noci hukot moře.

Možná jsem se neměl v noci chodit ven tolik děsit, nudit a přemýšlet na pláži, protože bejt tam, to by vyděsilo každého smrtelníka --- Každý večer kolem osmé hodiny po večeri jsem si na sebe dal rybářský plášť, vzal jsem si blok, tužku a lampu a scházel jsem po pěšině přímo pod ten příšerný most (někdy mívám jako duch Alfa), skrz mlhu pozoruju bílá ústa oceánu, která se přede mnou mohutně vzdouvají --- Protože to tady dobře znám, tak jdu rychle, poslepu přeskočím potok na pláži a mířím do svého rohu pod útesem, který není daleko od jeskyně, sedím tam jako idiot ve tmě, zapisuji si hudbu vln do zápisníku (do tajné knihy), na jehož sotva rozeznávající bílé stránky vlastně jen škrábu --- Nechci rozsvěcovat lampu, abych nevydělil lidi nahoře na útesu, kde si dávají příjemnou večeri --- (Později jsem zjistil, že si tam nikdo delikátní večeri nedává, že to jsou truhláři, kteří za zářících světel dokončují práci) --- Klepu se strachy za přílivu, který přináší třímetrové vlny, nehnutě tam sedím a věřím v osud, že Havaj sem neposílá žádnou obrovskou přílivovou vlnu, kterou bych ve tmě přehlédl ve chvíli, kdy by se z milí vzdálené dálky valila vysoká jako Groomus --- Jednu noc jsem se ale vydělil, sedím na útesu asi tři metry nad zemí, který je na úpatí jiného vyššího útesu, a vlny řvou "Vrata, zruinoval, vrata" --- "Surové

róo chroptím" --- "Krauššš" --- Takhle vlny zní v noci --- Moře nemluví v celých větách, ale v krátkých úsecích "Kdo z nich...?..ten ploštící se ...tentýž, uf, bum"... Zapisuji si všechny tyhle fantastické nicotnosti a cejtím, že to musím udělat, protože tady není James Joyce, kterej, kdyby nebyl po smrti a byl tady, by to udělal (a plánuju si "Příští rok zachytím zpěv Atlantiku narážejícího na noční pobřeží Cornwallu a jemné zvuky Indického oceánu dorážejícího na ústí Gangy) --- A tak tam jen sedím zaposlouchán do povídání vln, zpěv jde od vysokých tónů, kdy vlna letí do výšky, až po hluboké tóny, kdy padá do písku "Ká blum, berploš, aj rur okr baruaklet bé, krauš, jsou šlemy andělé ve vodách tvých?" a tak dál --- Občas se podívám nahoru, sem tam zahlédnu na vysokém mostě přejet auto a říkám si, co by si mysleli, kdyby viděli, že v téhle vlezlé mlhavé noci je desítky metrů dole blázen, který tam sedí v burácivém větru ve tmě a něco tam škrábe na papír --- Nejspíš nějaký mořskej beatnik - ale byl bych zvědav, jestli by mě někdo nazýval právě pro TOHLE beatnikem, teda jestli by si troufl --- Obrovské tmavé balvany, jako by se náhle pohnuly --- Je to drsná kvílicí samota, do které by se nikdo normální nepustil, za to ti ručím --- Jsem Bretonec! Křičím do černoty a zpět se mi vrací "Les poissons de la mër parlent Breton!" (Mořské ryby mluví bretaňsky) --- Nicméně sem přicházím každý večer, i když se na to někdy necejtím, беру to jako povinnost (a patrně mě z toho přeskočilo), jdu tam a píšu, poslouchám, co mi šeptají vlny a skládám šílenou báseň "Moře".

Je to vždycky ohromné se odtamtud vracet do lidštějšího prostředí, jako je třeba les, a pak být zpátky ve srubu, kde jsou ještě v kamnech žhavé červené uhlíky, Boshisattova lampa, ve sklenici na stole kapradí, vedle krabička jasmínového čaje, všechno to tady působí tak příjemně, mírumilovně a lidsky po té spoušti černých chmurných kamenů --- Dělá si pekáč výtečných bochánků a říká si "Bud' pochválen ten, kdož si připravíš svůj vlastní chléb" --- A takhle šťastně to šlo celé tři týdny --- Mimo jiné si taky balím svoje vlastní cigarety --- A jak už jsem řekl, někdy medituji nad tím, jak ohromně mně posloužily drobné a levné věci, jako třeba drátěnka, a teď se mi vybavuje, že jsem si s sebou v ruksaku přivezl plastický šejkr, který stál pár dolarů a já ho už tolikrát užil jako třeba na rozdělání těsta na bochánky, předtím jsem z něj pil čaj, víno, kafe, whisky a dokonce jsem v něm skladoval kapesníky, když jsem se vydal na túru --- Je to můj svatý hrnek a mám ho už pět let --- A pak další moje náležitosti, které mají skutečnou hodnotu ve srovnání s bezcennými drahými věcmi, které jsem někdy koupil a nikdy neužíval --- Jako můj černý svetr na spaní, který už mám taky pět let, na Suru ho nosím ve dne v noci, když bylo chladno, tak jsem si pod něj dal flanelovou košili a na spaní zase jen svetr na holé tělo --- Nekonečné užívání a stálý užitek! --- Všechny drahé věci, které mám, nemají žádný užitek jako drahé kalhoty, které jsem si koupil na natáčení v New Yorku a další moje televizní vystupování, už jsem je nikdy znovu na sebe nevzal, zbytečnosti jako pršiplášť za čtyřicet dolarů, kterej nemá kapsy (platíš hříšné peníze jenom za jméno a padnoucí střih) --- Taky mám drahé tvídové sako, které jsem si koupil kvůli televizi a nikdy si ho na sebe nevzal --- Dvě nesmyslný sportovní trička po devíti dolarech kvůli Hollywoodu a nikdy znova na sobě! --- A je téměř k pláči si uvědomit, že jsem - teď pozor - před osmi lety ve Watsonvillu v Kalifornii našel zelené tričko - teď pozor - vyhozené na SMETIŠTI - a pozor - já ho dodnes s oblibou nosím --- Pracovat na potoce, snažit se zregulovat a zrychlit proud, aby před dřevěným molem byla dostatečná hloubka, a zabrat se do toho jako dítě, které se zapomnělo ve hře, tohle jsou věci v životě důležité, to je to, co se počítá (klíšé jsou banálnosti a všechny banálnosti jsou pravdivé) --- Na smrtelné posteli si nejspíš vzpomenu na svůj den strávený na potoce a asi vzpomenu na den, kdy MGM koupilo práva na mou knihu, asi si vzpomenu na zelené triko nalezené na smetišti a vzpomenu na safírové róby - Možná je to ta nejlepší cesta, jak se dostat do nebe.

Ve dne se vracím zpátky k oceánu, abych pokračoval v básni "Moře", stojím bos na pláži, zastavuji se, abych se palcem u nohy poškrábal na kotníku druhé nohy, poslouchám rytmus vln a náhle slyším "Je to moje neposkvřená čistota, kterou se snažíš pochopit" --- Vracím se do srubu a vařím si konvici čaje ---

Letní odpoledne ---

S nedočkavostí žvýkám

Lístek z jasmínového čaje

V pravé poledne konečně vykoukne slunce, paprsky ostře dopadají na mou verandu, kde sedím s knihou a kafem a polednem a přemejšlím o Indiánech, kteří obývali tenhle kaňon po tisíciletí, už někdy od desátého století muselo tohle údolí vypadat stejně, jen stromy byly jiné: tihle dávní Indiáni byli předkové těch dnešních Indiánů řekněme z roku 1860 --- Přemejšlím o tom, jak asi všichni zemřeli a v tichu pochovali svůj smutek a pohnutí --- Jak potok moh bejt o pár centimetrů hlubší, protože díky těžbě dřeva byly za posledních šedesát let zničeny řečiště nahoře v kopcích --- Jak ženy louskaly žaludy z okolních dubů a oříšky, konečně i já jsem našel v tomhle údolí divoké oříšky, které chutnaly nasládlé --- A muži lovíli jeleny --- Ve skutečnosti jen Bůh ví, co dělali, protože já jsem tady nebyl --- Ale je to stejné údolí, jako bylo v roce 960, jen tisíciletý prach zakryl stopy Indiánů --- A já si myslím, že svět je příliš starý, aby dokázal vyprávět své historky našim novým jazykem --- A my tiše projdeme našimi životy (projdeme skrz, projdeme časem), jako prošli lidé tohoto údolí v desátém století, jen my naděláme víc hluku a necháme po sobě pár mostů, přehradu a bombu, což nevydrží ani milión let --- Svět je svět, jde dopředu a prochází časem, a tak je to vlastně správné, proč ne --- Dokonce i kámen měl svého ranějšího předka v tomto údolí, před biliony a biliony let, a ani ony nenechaly žádnou stížnost či výtku vůči světu --- Zrovna tak včela, první mořský ježek nebo škeble nebo pazourek --- Všechny smutné Tak-Jest pohledy na svět jsou právě před mým nosem --- A jak tak pozoruju údolí, tak si uvědomuji, že si musím udělat oběd a že nebude příliš odlišný od obědu těch dávných mužů a bude chutnat báječně --- Všechno je pořád stejné, mlha říká "My jsme mlha a poletíme, až se rozplyneme do neviditelná" a listy říkají "My jsme listy, které ševlí ve větru, to je všechno, přicházíme a odcházíme, rosteme a padáme" --- Dokonce i papírový pytlík v odpadní jámě se rozezpíval "Jsme člověkem vytvořené papírové pytlíky vyrobené ze dřeva, budeme hrdí na to, co jsme, dokud to půjde, ale budeme brzy spojeni s našimi bratry listy, které sem napadají za přicházejících dešťů" --- A pařezy se přidávají "Jsme pařezy, které člověk vytrhnul ze země, jindy nás vyvrátila vichřice, naše kořeny jsou plné hlíny a jimi jsme pily ze země vodu" --- Lidé říkají "My jsme lidé, kteří skáceli stromy, vyrobili papírové pytlíky, vymysleli moudré věci, vaříme si obědy, koukáme kolem a snažíme se ze všech sil pochopit, že se nic nemění" --- Zatímco písek říká "Jsem písek a já mnohé vím" a moře se přidává "Přicházím a odcházím, padám a tříštím se" --- Prázdná modrá obloha říká "Tohle všechno se ke mně vrací, pak jde znovu na svou pout' a vrací se zpátky a zase mě opustí a zase se navrátí a já se nezlobím, protože to vše stále patří jenom mně" --- A modrá obloha dodává "Nenazývej mě věčností, můžeš mi říkat Bůh, jestli chceš, všichni vy, kteří jste právě promluvili, patříte do ráje: list je ráj, strom je ráj, papírový pytlík je ráj, písek je ráj, moře je ráj, člověk je ráj a mlha je ráj" --- Dovedete si představit člověka s tímhle vnitřním viděním se během měsíce zbláznit? (protože musíte připustit, že všechny tyhle slova o písku a papírovém pytlíku jsou pravdivá) --- Ale já si pamatuju, že jsem najednou viděl, jak listí lítá úplně všude, padá do potoka, pak se žene těsně nad ním směrem k moři, což na mě působí jako nepopsatelný horor, a pak slyším "Můj Bože, my budeme všechny smeteny do moře, nehleď na to, co víme, co děláme a co říkáme" --- A ptáček, který seděl na zkroucené větvi, je náhle pryč, aniž bych zaslechl jeho mávnutí křídel.

Ale je tady měsíční záře prodírající se mlhou, květ ohně září v kamnech --- Je tady podání jablka mule, která jej přijímá svými velkými rty --- Je tady ptáček modráček pijící moje kondenzované mléko, nabere kapku do zobáčku a hodí hlavou dozadu, aby kapka sklouzla --- Kdesi venku ve tmě je slyšet šramot mývala nebo krysy --- Je tady malá myška, která si dává večeři támhle v tom ubohém rohu, kde jsem jí připravil lahůdkový talíř plný sýra a čokoládových bonbónů (dny zabíjení myši jsou pryč) --- Támhle je v mlze mýval, támhle je člověk vedle svého ohně a oba jsou osamělí před Bohem --- Tady jsem já vracející se ze svého každovečerního posezení u moře, mumlám si jako starý Bhikku a klopýtám dolů po pěšině --- Tady jsem já, kdo zamíří baterkou na mývala, který šplhá na strom a jehož srdce divoce bije a já na něj francouzsky volám "Zdravím tě, dobrý muži!" (allo ti bon homme) --- Je tady sklenice

naložených oliv z dovozu za čtyřicet devět centů, po jedné si je dávám do pusy a přemejšlím o kopcích v pozdním odpoledni v Řecku --- A tady jsou moje špagety s kečupem a salát s italským dressingem a jablkový protlak, pochoutka, příteli, a černé kafe a sýr Roquefort a ořechy po večeři, příteli, tohle všechno mám tady v lesích --- (Deset prvotřídních oliv snědených o půlnoci, to se hned tak někomu nepovede ani v drahé restauraci) --- Hluboce prožívám tento moment obtížen děním uprostřed hustého lesa --- Je tady na větvi ptáček, který náhle ztichl, když o něj jeho žena zavadila pohledem --- Je tady topůrko od sekýry, ve kterém vidím stejný půvab jako v baletu Eglevského --- Je tady v mlze ozářená "hora Mien Mo", nádherně se zvedá mezi ostatní vrcholy v srpnovém měsíčním oparu na pozadí slaběji ozářených kopců a vše má noční narůžovělý nádech a je to jako z klasických japonských a čínských maleb na hedvábí --- Je tady brouk, malý, bezmocný, bezkřídlý brouk, který se topí v plechovce s vodou, pomůžu mu ven a on se pak motá po verandě, až mě přestane bavit ho pozorovat --- Je tady pavouk, který si hledí svého --- Je tady na trámě pod stropem na háku pověšená moje slanina --- Je tady smích blázna nesoucí se stíny měsíce --- Je tady orel houkající v divných bodhidhannovských stromech --- Jsou tady kytky a poleno ze sekvoje --- Je tady prostý oheň, do něž je bezmyšlenkovitě přikládáno, což je činnost, jako jsou všechny činnosti, neaktivní (Wu Wei), a zároveň je to samo o sobě meditace, protože oheň je vždycky jiný, tak jako každá spadená sněhová vločka je jiná. Ano, je tady pryskyřice na sekvojových polenech, která pomáhá ohni do krásy --- Ano, je tady uříznutý špalek ze sekvoje, který se mění v uhlí a vypadá jako město Gandharvas nebo jako kopec někde na západě při západu slunce --- Je tady Bhikkovo koště, konvice --- Je tady na písku hosený měkký krajkový přehoz, což je oceán --- A jsou tady všechny ty horlivé přípravy na pořádný spánek jako tuhle, kdy jsem hledal spací ponožky (to abych spacák neumazal zevnitř) a přistihuji se, že zpívám "A donde es me sockiboos?" --- Ano, a dole v údolí je můj osel Alf, jediná živá bytost v dohlednu --- Je tady měsíc, který vykoukne, když už napůl spím --- Je tady vesmírná podstata, což je boží podstata, protože kde jinde by měla být? --- Je tady jelení rodina za soumraku na prašné cestě --- Je tady potok pokašlávající dolů po proudu --- Je tady na mém palci moucha, která si tře nos a pak poodejde na stránku mé knihy --- Je tady kolibřík házející hlavou ze strany na stranu jako uličník --- Tak tohle všechno tady je se všerna mejma ušlechtlejma myšlenkama a dokonce moje uctění moře popěvkem "Čůráš do moře, ke své vlastní pokoře, ale čuránky, tak jako červánky, se stejně ztratí hluboko, hluboko do moře!", a přesto mě během tří týdnů přeskočilo.

Ale řekni, kdo by se v takové pohodě mohl znenadání zbláznit? Ale počkej: stopy něčeho podivného by tady byly.

Pivní příznak přišel po nádherném dnu, kdy jsem se vydal na výšlap nahoru kaňonem na silnici k mostu, kde byla poštovní schránka, kam házím poštu (dopis mámě, ve kterém posílám pusu Tajkovi, což je můj kocour, a dopis starému dobrému Julienu, kterež jsem adresoval Zkouřený Zatuchlině od Zakrslyho Mecha), a jak se šplhám nahoru, tak dole vykukuje pokojná střecha srubu a půl kilometru ode mě vidím mezi stromy svou verandu, lavici, kde jsem občas spal, a na lavici vedle postele můj červený kapesník (prostý pohled: můj kapesník půl kilometru pode mnou a mě to téměř došlo) --- A na zpáteční cestě se zastavuji, abych meditoval pod stromy, kde spí Alf, Posvátnej osel, a já vidím na zavřených víčkách růže nenarozených tak jasně, jako jsem jasně viděl červený kapesník, a taky jsem stejně jasně viděl svoje vlastní stopy na pláži na písku z vejšky mostu a pak jsem viděl a slyšel "Růže nenarozených", jak jsem tam tak seděl na turka na měkké louce, slyším to šílené ticho v srdci života, ale cejtíl jsem se divně, jako by to byla zlá předzvěst následujícího dne --- Když jsem šel odpoledne k moři a náhle se zhluboka jogínsky nadechl, abych do sebe dostal všechn ten zdravý mořský vzduch, tak jsem se nějak předávkoval jódem nebo d'ablem, možná ty mořské jeskyně, možná ty města mořského plevle, prostě něco to bylo, moje srdce začalo najednou bušit --- Myslel jsem si, že nachytám nějaké ty místní vibrace, a teď tady málem omdlívám, a to není ta mdloba z extáze sv. Františka, přechází to přese mě jako horor

věčného stavu pocitu smrti, který je ve mně --- Ve mně a všude kolem --- Cejtil jsem se absolutně prost všech prostředků na uklidnění chránících rozum, jako třeba přemýšlet o životě, meditovat pod stromy a dostat se nad věc a všechny tyhle sračky, dokonce i takový plány jako jít si udělat večeři nebo se zeptat sám sebe "Co budu dělat teď? Sekat dřevo?" --- Takhle zoufale k politování jsem se viděl --- Příšerný poznání, že jsem si celý život nalhával, že tady vždycky bude co dělat, aby představení pokračovalo, ale ve skutečnosti jsem jen nemocnej klaun, tak jako všichni okolo --- Všechno, všechno k politování a není tady ani žádný záblesk selského rozumu, který by nakop moji snahu ulehčit duši v tomhle příšerném zlém stavu (nebo smrtelné bezmocnosti), tak tam sedím v písku poté, co jsem se málem složil, a civím na vlny, které najednou nejsou vlnami, a můj výraz musel být ten nejtupější a nejzničenější, jaký Bůh, jestli existuje, viděl za svou filmovou kariéru --- Eh, vache, nenávídím psaní --- Zapomněl jsem všechny triky a i samo uvědomění si, že jsem jich prost, je k ničemu --- Zdá se, že moře na mě řve BĚŽ ZA SVÝM TOUŽENÍM, NEKOUKEJ TADY --- Takže moře je nakonec jako Bůh, Bůh nás taky neprosí, abychom tady u moře seděli a koukali do prázdna a trpěli v zimě o půlnoci kvůli zapisování nesmyslných zvuků, nakonec dal nám všechny prostředky důvěry v sebe, abychom se dostali přes špatné chvíle a naši smrtelnost, a nasměrovali to k ráji, aspoň doufám --- Ale ubožák, jako jsem já, si to neumí spočítat a je zaskočen --- Ach, život je brána, cesta do ráje, proč nežít pro srandu, radost, lásku, pro nějaký děvče vedle sebe u ohně, proč nejít za toužením a SMÁT SE... ale já jsem utekl z pláže a nikdy jsem se tam nevrátil bez tajného poznání, že mě tam moře nechce, byl jsem blázen, že jsem tam sedával, protože moře má své vlny a člověk má svoje místo u ohně, tečka.

To byla první předzvěst mého pozdějšího pomatení --- Je to den, kdy odcházím ze srubu a jdu stopovat zpátky do Friska, abych všechny zase viděl a vůbec, taky už mám po krk tohohle jídla (zapomněl jsem si přivést puding, puding potřebuješ po všem tom sádle ze špeku a kukuřičných jídel, v lese každé tulák potřebuje puding) (nebo kolu) (nebo něco) --- Ale je čas jít, jsem vyžděšená z mého jódového výbuchu a z nudy ve srubu; беру двадцет долларов, jídlo, který by se zkazilo, dám na verandu pro modráčky a medvídku Pú a pro myš a pro všechny, balím a jdu --- Ale než odejdu, tak si uvědomím, že to není můj srub (tady je další příznak mé šílenosti) a nemám právo schovávat Monsantův jed na krysy, jak jsem to dělal, a místo toho ještě krmil myš, o čemž jsem se zmínil --- Tak jako pečlivý host v cizím srubu odklopím víčko od krysého jedu a jako kompromis ho nechávám na nejvyšší polici, pro spokojenost na všech stranách --- A s tím odcházím --- Ale během mé nepřítomnosti, ale --- Však uvidíš.

10

S vyrovnanou, nezakalenou myslí a vykořeněn, jak by řekl Hui Neng, radostně vybaletím s ruksakem na zádech z mého útočiště jako blázen, a přestože to byly jen tři týdny, nuda začala teprve před třemi nebo čtyřmi dny, stejně už prahnu po městě --- "Vydej se ven v radosti a vrátíš se v žalu," říká Thomas á Kempis a mluví o všech těch pomatencích, kteří se ženou za zábavou, jako třeba studenti v sobotu večer spěchají za halekání po chodnicích k autům, upravují si kravaty, mnou si ruce v žhavém očekávání, jen aby skončili v neděli ráno hekající v posteli, která se jim rozmazává a kterou stejně musí ustlat máma --- Je krásný den, vylézám z divokého kaňonu na přímořskou silnici, koukám na stranu mostu, která vede přes Raton kaňon, a tady je máme, tisíce a tisíce turistů se pomalu vlečou zatáčkami silnice a všude se ozývá jejich áách a óóch nad modrým panorámami moře omývajícími a narážejícími na kalifornské pobřeží --- Je mi jasný, že dostat se do Monterey nebude problém, tam nasednu na autobus a ve Frisku bych moh být za soumraku, přesně včas na velké tah s mojí divokou partou, mám pocit, že Dejv Wain by už měl být zpátky, jinak Cody bude jistě pro a budou tam holky a vůbec kde kdo a já úplně zapomínám, že mě z tohohle špinavého města před třemi týdny vyhnaly moje schízky. Ale neřeklo mi náhodou moře, abych se vrátil do svého vlastního světa?

Ale je to nádherná vidět před sebou na severu nekonečné rozpětí klikatého pobřeží s kopci táhnoucími se do vnitrozemí a silnicemi pod nízkými oblaky, je to jako obraz ze starého Španělska anebo skutečnost španělské Kalifornie, přede mnou se táhne staré pirátské pobřeží Monterey, a ty si dovedeš přesně

představit, co asi starým Španělům probíhalo hlavou, když se dostali za poslední ohbí a uviděli ze svých velkolepých lodí tuhle vysněnou bohatou zemi rozkládající se za bílou rohožkou oceánu --- Jako země zlata --- Staré kouzelné Monterey, Big Sur a Santa Cruz --- A tak si sebejistě upravuji popruhy na ruksaku a pochoduji dolů po silnici a občas se ohlédnou dozadu přes rameno, abych zdvihl palec --- Je to poprvé po dlouhé době, co jedu stopem, a musím říct, že se věci v Americe změnilly, nikdo ti jen tak nezastaví (o to hůř tady, což je výhradně turistická přímořská cesta bez nákladáků a autobusů) --- Hladce mě míjí jeden elegantní stejný za druhým, jsou ve všech barvách duhy, růžové, modré, bílé, manžel sedí za volantem v trapné výletní baseballové čepici, jejíž dlouhý kšilt mu dává výraz omezeného idiota --- Vedle něj sedí ženuška, šéf Ameriky, má tmavé brýle a opovržlivě kouká ven, a i kdyby mě nebo kohokoliv on chtěl vzít, ona to nedopustí --- Na zadních sedadlech jsou děti a zase děti, milióny dětí, různě velké, řvou a perou se o zmrzlinu, až pokapou vanilkou potahy na sedadlech --- Dneska už v autech není místo pro stopaře, ale je tady možnost, že by starýmu bastardovi bylo dovoleno sedět jako pokornému pistolníkovi nebo tichému vrahovi vzadu za sedadly, ale Bože ne! Tady je tisíce ramínek s čistými a vyžehlenými obleky a šaty ve všech číslech pro celou rodinu, to aby rodiny vypadaly jako milionáři, když se zastaví u cesty na vejce se slaninou --- Kdykoli se kalhoty toho starého páprdy začnou vepředu trochu krčit, je donucen si vzít zezadu čistý pár a jet neradostně dál a nejspíš si tajně přát mít letos dovolenou na rybářském výletě se svou partou --- Ale společenské a rodičovské povinnosti daly sbohem každému jeho přání, jsou šedesátá léta, teď není čas prahnout po tom být u řeky Dvou srdcí pod stanem ve starejch kalhotách a s rybářským prutem nebo u ohně s bourbonem --- Teď je doba motelů, bufetů, kde si objednáš vše do auta, bez ubrousku ani rána, a nezapomeň si nechat umejt auto, než přijedeš zpátky domů --- A jestli bys chtěl objevovat nějakou zapomenutou tajnou cestu po Americe, tak na to zapomeň, protože tvůj navigátor je dáma vedle tebe, která se na vše pohrdavě dívá zpod tmavých brýlí a která jede podle modrých čar v mapě, ty nabízejí pro veselé americké výletníky úředníci v kravatách; výletníci by taky byli v kravatách (když už se dostali tak daleko), ale pro turisty jsou teď v módě sportovní trička, čepice s dlouhými kšilty, tmavé brýle, nažehlené kalhoty a první botičky mimina jsou nabarveny na zlato a houpají se na zpětném zrcátku --- Tak tady jsem já s tím obrovským politováníhodným ruksakem a taky patrně s výrazem, ve kterém se odráží všechen ten horor, který jsem po nocích prožíval pod obrovským černým útesem, a oni mě vidí jako ztělesnění něčeho, co je na hony vzdáleno jejich prázdninovému snu, a tak samozřejmě jedou dál --- To odpoledne mě minulo asi pět tisíc aut nebo možná tři tisíce aut, kterým se ani nezasnilo mně zastavit --- Což mi zpočátku vlastně tolik nevadilo, když jsem před sebou viděl to nádherné pobřeží táhnoucí se k Monterey, a tak si myslím "No tak tam prostě dojdu pěšky, je to jenom přes dvacet kilometrů, tak to bych měl zvládnout" --- Po cestě toho je stejně hodně zajímavého na koukání, jsou tady šťekající lachtani dole na kamenech nebo staré tiché fanny naproti na kopcích sroubené z trámů nebo ty znenadání se rozkládající kopce nad zasněnými loukami, na kterých se mndlejí a pasou krávy, s výhledem na nekonečně modrý Pacifik --- Ale protože mám boty do pouště, které mají tenkou podrážku, a slunce praží a rozpaluje asfalt, tak se žár brzo dostane na nohy a udělají se mi, velké puchýře --- Belhám se podél cesty, než mi dojde, co se přihodilo --- Sednu si na stranu a podívám se na to --- Vytahuju balíček první pomoci, dávám na puchýře mast a náplast a jdu dál --- Ale můj těžký ruksak a rozžhavená silnice je na mé puchýře moc, a tak nezbyvá, než se snažit někoho stopnout, protože po svých se do Monterey nedostanu.

Ale tihle turisti, buď požehnáno jejich srdce, netuší, oni si myslí, že jsem se svým obrovským ruksakem na veselém výšlapu, a tak mě míjí, i když mám zvednutej palec --- Jsem zoufalej, a jestli mě nikdo nevezme, tak jsem nhranej, protože jsem sice ušel deset kilometrů, ale deset mně ještě zbývá a já nejsem s to udělat krok --- A mám taky žízeň a tady po cestě není absolutně nic --- Moje nohy jsou zubožené a utrápené, den se změnil v úplné utrpení, od devíti do čtyř odpoledne se snažím dojít těch jedenáct nebo kolik kilometrů, až si musím sednout a vytrít chodidla od krve --- Když jsem hotov, nazuju si boty a jdu dál, můžu dělat jen drobné taneční kroky špička pata jako Babe Ruth, kroutím nohu, jak to jde, jen abych netlačil na puchýře --- Takže teď turisti (kterých se zapadajícím sluncem ubývá) mohou jasně vidět, že tady někdo kulhá pod těžkým ruksakem a potřebuje svézt, ale oni se obávají, že můžu být stopař z Hollywoodu s pistolí v ruksaku, nebo mám tak velký ruksak, protože se vracím z války na Kubě --- Případně mám v batohu tělo bez končetin --- Ale jak jsem řekl, já se jim nedivím.

Jediné auto, které by snad mohlo zastavit, jede opačným směrem dolů na Sur, je to stará rachotina s fousáčem, nejspíš folkařem typu "Jižní pobřeží je opuštěné", kterej na mě mává, ale konečně mně zastavuje malý nákladák, který čeká, než k němu těch padesát metrů s rezavou bolestí v nohách dobelhám --- Je to kluk se psem --- Zaveze mě na příští benzínku, pak zahejbá --- Ale když vidí moje nohy, tak mě bere na autobusové nádraží až do Monterey --- Jen jako projev laskavosti --- Jen tak, a já ani neskuhral nad nohama, jen jsem se o nich zmínil.

Nabídl jsem mu, že mu koupím pivo, ale on jde domů na večeri, tak jdu do čekárny, převleču se, trochu se opláchnu, sbalím věci, uložím batoh do skřínky, kupuju si lístek a tiše si kulhám modrou mlhou po ulicích večerního Monterey a mám pocit, že jsem lehký jako pírkó a šťastný jako milionář --- Bylo to naposled, co jsem jel stopem --- NIKOMU NESTAVĚJ.

11

Další příznak toho, že se mnou není něco v pořádku, se objevil ve Frisku, kde jsem se nejdřív pořádně vyspal v chudém, špinavém hotelu, a ráno se vydávám za Monsantem do jeho City Lights Books, Monsanto je rád, že mě vidí, usmívá se a říká "Chtěli jsme se za tebou jet příští tejden podívat, měl jsi na nás počkat," ale cejtím, jako by v jeho výrazu něco nehrálo --- Když jsme sami, tak mi říká "Psala tvoje máma, že umřel tvůj kocour."

Normálně je smrt kočky mužům naprosto ukradená, snad jen pár z nich to něco říká, ale pro mě to byla rána, bez přehánění to pro mě bylo, jako by mi umřel můj malej bratr --- Měl jsem Tajka tak strašně rád, byl moje bejby, jako kotě spal na mé dlani s hlavičkou klimbající se dolů, nebo hodiny a hodiny jen předl a předl, dokud jsem ho držel na dlani, ať jsem seděl nebo chodil --- Byl jako visící kožešinová manžeta obtočená kolem mého zápěstí, přetáčet jsem si ho na ruce nebo jsem si ho někdy na sebe pověsil a on jen předl a předl, a i když vyrost, tak jsem ho držival, dokonce jsem mohl tohohle velkého kocoura držet oběma rukama nad sebou a on mi předl přímo nad hlavou a vůbec se nebál, protože mi věřil --- A když jsem odjížděl z New Yorku do lesů, tak jsem mu dal pusku a řekl jsem mu, ať na mě pěkně čeká "Attends pour mue kitigingoo" --- Ale máma napsala, že umřel DEN PO TOM, CO JSEM ODJEL! --- Ale možná to všechno líp pochopíš, když si přečteš ten dopis:

"Neděle, 20.července 1960, Drahý synu, obávám se, že z tohoto dopisu nebudeš mít radost, protože přináší smutnou zprávu. Nevím, jak ti to napsat, tak buď silnej. Sama jsem z toho úplně nanic. Malý Tajk umřel. Celou sobotu byl v pořádku, vypadalo to, že nabírá síly, ale najednou pozdě v noci, asi v půl druhé, když jsem se dívala na televizi, se začal zajíkat a zvracet. Šla jsem k němu a snažila jsem se mu pomoci, ale bylo to k ničemu. Trásl se jako osika, tak jsem ho zabalila do deky a za chvíli to z něj šlo všechno na mě. A to už byl konec. Nemusím ti říkat, jak mi je a co prožívám. Byla jsem vzhůru až do svítání a dělala jsem všechno pro to, abych ho vzkřísila, ale už bylo po všem. Ve čtyři mě teprve došlo, že je opravdu pryč, tak jsem ho v šest zabalila do čisté deky --- a v sedm jsem mu šla vykopat hrobeček. Nikdy v životě jsem nedělala nic, co mi srdce tak mocně svíralo, jako když jsem pohřbívala našeho Tajka, který byl jako lidská bytost, jako ty a já. Pochovala jsem ho do rohu k plotu, kde roste divoké víno. Nemůžu spát ani jíst. Pořád koukám na dveře od sklepa a myslím si, že ho uvidím, jak dělá mňau mňau. Jsem z toho úplně nemocná, a taky se mi přihodila zvláštní věc: když jsem Tajka pochovala, tak všichni kosi, které jsem celou zimu krmila, jako by věděli, co se stalo. Věř mi, synu, to není lež. Těch tam bylo, lítali nad mou hlavou a zpívali a sedali si na plot celou hodinu po tom, co jsem uložila Tajka k věčnému odpočinku --- je to něco, na co nikdy nezapomenu --- kéž bych měla v tu chvíli fotoaparát, ale Bůh a já o tom víme a viděli jsme to, já vím, jak tě to raní, ale nějak ti to musím vysvětlit Je mi tak hrozně, ne fyzicky, ale mám zlomené srdce Nemůžu se smířit s tím, že můj krásný Tajk už prostě není a že ho už nikdy neuvidím projít skrz jeho "boudu", nebo jak se prochází po zelené trávě ... P.S. Jeho boudu jsem rozebrala, nemohla jsem kolem toho chodit a vidět to pořád prázdné. Tak, miláčku, brzy mi napiš a buď na sebe opatrný. Opravdově se modlí k Bohu --- Objímá tě tvoje stará máma."

Když mě Monsanto říkal tu zprávu, já tam seděl a šťastně jsem se usmíval, asi jako se usmívají lidi, kteří se vrátí z dlouhé osamělosti, ať je to z lesů nebo z nemocniční postele, a najednou prask, moje srdce se svírá se stejně idiotskou bezmocností, jako se mi to stalo na pláži po jogínském nádechu --- Všechny zlé předtuchy se najednou spletly dohromady.

Monsanto vidí, že jsem hrozně smutnej, vidí ten můj nepatrný úsměv (kterej na mě přišel v Monterey jenom proto, že jsem se vrátil mezi lidi, chodím po ulicích s nepatrným úsměvem Mony Lisý, pobaven úplně vším) --- Monsanto vidí, jak se můj úsměv ztrácí a mění ve výraz plačtivého zklamání ---

Samozřejmě že on neví, nikdy jsem mu to nevyprávěl a ani se mi nechce, že můj vztah s kocourem a i předešlými kočkami byl vždycky trochu bláznivý: je to způsob ztotožňování kočky s mým mrtvým bratrem Gerardem, kterej mě učil mít kočky rád; když nám byly tři čtyři, tak jsme lehávali na břiše na podlaze a pozorovali, jak kočka pije mlíko --- Je to ve skutečnosti smrt mého "malého bratra" Tajka --- Monsanto mě vidí, jak to se mnou mává a říká "Možná bys měl jet zpátky do srubu na pár týdnů - nebo to radši zapiješ?" --- "Jo, myslím, že pudu pít" --- Protože stejně se to tady už všechno vaří, každé na mě čeká a v lese jsem snil o tisíci divokejch mejdanech. Ve skutečnosti je to štěstí, že jsem slyšel o smrti Tajka v mém oblíbeném San Franciscu, kdybych byl doma, když se to stalo, tak bych se z toho pomát zase jinak, ale tady tomu můžu utýct k pitce s klukama, a stejně se ten nepatrný šťastný úsměv v průběhu pitky objeví a zase se ztrácí, protože si ihned uvědomím, co se stalo, ta zpráva mi dala poslední kapku a byla příčinou mého úletu, který přišel na konci třítýdenního tahu, chiméra mě konečně dostala v ten příšerný den Svaté Carolyn u oceánu, jak tomu taky můžu říkat --- Musím to ale vysvětlit a dát tomu řád. Chudák Monsanto literát si se mnou chce vyměnit zážitky ze psaní a chce mi říct, co každé dělá, a pak přichází Fagan (sedíme v suterénu u stolu, který se dá zamknout dřevěnou roletou, a já jsem z toho rozmrzelej, protože jako mladej jsem měl sen být literárním businessmanem a sedět za přesně takovýmhle psacím stolem, kterej se dá zatahnout, což by bylo spojení představy mého otce a mě, spisovatele, a tohle všechno Monsanto dokázal, aniž by o tom přemýšlel a příliš se namáhal) --- Monsanto a jeho statná ramena, velké modré oči, zářící narůžovělá kůže, jeho nikdy se nevytrácející úsměv, kterým si vysloužil na škole přezdívku "Smíšek" a který si někdy vynutí otázku "Je opravdovej?", až si uvědomíš, že kdyby Monsanto ztratil svůj úsměv, tak by se přestal točit svět --- Byl to ten druh úsměvu, který je od něj tak neoddělitelný, že je přímo nemožné si jej bez něj představit --- Slova slova slova, ale on je výbornej chlapík, jak později ukážu, a cejtí se mnou a myslí si, že bych neměl jít na žádný pitky, když se tak mizerně cejtím --- "V každým případě," říká, "se můžeš vrátit zpátky později" --- "Dík, Lorry" --- "Napsal jsi něco?" --- "Zapisoval jsem zpěv moře, pak ti o tom řeknu --- Byly to nejšťastnější tři týdny v mém životě a teď mě musí potkat tohle, chudák malej Tajk --- Měl bys ho vidět, velká krásná žlutá perská kočka, který říkají calico" --- "Pořád máš ještě mýho psa Homéra a vůbec, jak se tam daří Alfovi?" --- "Alf, Posvátný osel he he he stojí pod stromy a ty ho najednou uvidíš, až se ho lekneš, ale já jsem ho krmil jabkama a pšenicí a vším" (a zvířata jsou tak smutná a trpělivá, vzpomněl jsem si na Tajkovy oči a Alfovy oči, ach smrt, a myslet na tuhle divnou hanebnou smrt zasáhne i člověka, dokonce i Smíška, chudák Smíšek, chudák Homér, jeho pes a vůbec my všichni) --- Jsem zničený taky z toho, že vím, jak hrozně je teď mámě, je tam tři tisíce mil daleko úplně sama, bez svého malého společníka (a jak jsem se později dověděl, nějaký hlupáci beatnici mě chtěli vidět, a jak se snažili dostat dovnitř, tak rozbili tabulku v okně a máma se tak vyděsila, že na celé léto zabarikádovala dveře nábytkem).

Ale je tady Ben Fagan utahující z bublající dýmky, tak co, proč zatěžovat dospělé chlapy a básníky s mými problémy --- Tak Ben a já a jeho kamarád Jonesy, taky vášnivý kuřák vodní fajfky, jdeme do baru (k "Majkoví"), dáme si pár piv a já se zpočátku podivuji, že se snad ani neopiju, a dokonce jdeme ven do parku, kde si dlouho povídáme, je krásně teplo, které se změnilo v příjemný chladný mlhavý podvečer, jak je zvykem v tomto městě měst --- Sedíme v parku, kterému vévodí bílý italský kostel, pozorujeme děti, jak si hrají, lidi, kteří nás míjejí, a mě z nějakého důvodu zaujme blondýna, která kamsi spěchá "Kam asi jde? Má tajného milence námořníka? Spěchá, jenom aby po pracovní době něco dopsala na stroji? Co kdybysme věděli, Bene, kam každé z těch lidí jde, k nějakým dveřím, do nějaké restaurace, za tajnou láskou" --- "Zní to, jako bys v tom lese nabral hodně energie a zájmu o život" --- A Ben ví, o čem mluví, protože taky prožil sám v divočině měsíce --- Starý Ben, mnohem hubenější, než

byl za našich bláznivých dnů Darmových tuláků před pěti lety, ve skutečnosti vyzáblej, ale pořád stejnej starej Ben, kterej je vzhůru do noci a pochechtává se nad Lankavatarovými spisy a píše básně o dešťových kapkách --- A on mě moc dobře zná a ví, že se dneska opiju a budu v tom pokračovat několik týdnů a skončím jen díky pudu sebezáchovy v den, kdy nebudu moct dál, budu unavenej a nebudu schopen s nikým mluvit a on mě přijde navštívit a potichu bude u mě sedět, bafat fajfky, zatímco já budu spát --- On je takovej typ --- Snažím se mu vysvětlit situaci s Tajkem, protože někteří lidi jsou milovníci zvířat a jiní nejsou, ale Ben měl vždycky kolem podložky na spaní koťátko --- Pod jeho spací podložkou je vždycky rákosový kobereček a na tom polštář, na kterém sedává se skříženými nohama, vedle je kouřící konvice s čajem, jeho poličky jsou plné Steinové, Pounda a Wallace Stevense --- Podivný tichý básník, který teprve začal získávat uznání jako nadějný moudrý filosof (jeden z jeho veršů zní "Když opouštím město, všichni moji přátelé se chystají zhulákat") --- Jsem právě na své cestě. Protože starej Dejv Wain je zpátky ve městě a já si ho dovedu představit, jak si mne ruce v očekávání další velké divoké pitky se mnou, kterou jsme zažili před rokem, kdy mě vezl ze západního pobřeží zpátky do New Yorku spolu s Georgem Basem, kterej byl učitel zen buddhismu a blázen do jazzu a kterej seděl v Dejvově džípu (džíp Willies) vzadu na matraci na turka, byl to nádherný výlet skrz Las Vegas a St. Louis, zastavovali jsme v nejdražších motelech a celou cestu jsme nepili nic jinýho než nejdražší whisky přímo z flašky --- Nemůže bejt lepší způsob, jak jet do New Yorku, za letadlo bych vyhodil sto devadesát dolarů --- A Dejv se nikdy nesetkal se starým dobrým Codym a určitě se na to bude těšit --- Takže já a Ben pomalu odcházíme z parku a jdeme do baru na Columbus Street, kde si objednávám svůj první dvojitej bourbon se zázvorovou limonádou.

Světla venku začínají poblikávat, já miluju tuhle fantastickou ulici plnou lákadel a v duši začínám cejtít vlnu radosti --- Když si teď vzpomenu na Big Sur, tak k němu jasně cejtím prostupující lásku a vzrušení, a dokonce i smrt Tajka, jako by se do toho pocitu hodila, ale to ještě netuším tu intenzitu toho všeho, co mě čeká --- Telefonujeme Dejvovi, kterej se už vrátil z Rena, přisviští do baru ve svém džípu, kterej řídí fantastickým způsobem (byl kdysi taxikář), celou cestu žvaní a neudělá ani jednu chybu, je asi tak dobře řidič jako Cody, ale já si vlastně nedovedu představit, že by někdo byl lepší než Dejv, a tak se na to další den ptám Codyho --- Ale staří žárliví řidiči vždycky upozorní na chyby toho druhého "No, ten tvůj Dejv Wain neprojíždí zatáčky tak, jak by měl, někdy dokonce přišlápne brzdu, místo aby tu zatáčku pěkně říznul ve vyšších obrátkách, ty zatáčky musíš umět vystříhnout, člověče".

Už teď je jasné, mimochodem a na okraj, že se toho tolik událo v následujících třech týdnech, že bude těžké najít bod, kde začít.

Ve skutečnosti, to je to, o čem je život --- A jak je rozmanitej! --- "A kde je můj malej George Baso?" --- "Malej George Baso patrně umírá na tuberkulózu v nemocnici na předměstí Tulare" --- "No teda, Dejve, to tam musíme jet" --- "Jo, zejtra tam zajedem" --- Jako obvykle, Dejv nemá peníze, ale to mně vůbec nevadí, protože já mám dost, další den jdu vyměnit cestovní šeky za pět set v hotovosti, abychom si to s Dejvem pěkně užili --- Dejv i já se rádi dobře najíme a napijem --- Ale on si s sebou z Rena přivezl tohohle mladýho kluka, kterej se jmenuje Ron Blake, je to pohlednej blondák, teenager, kterej by se chtěl stát novým senzačním Ghetem Bakerem a má takovej ten "správný" hipsterskej přístup, kterej by zapadl tak před pěti deseti a asi nejlíp pětadvaceti lety, ale v roce 1960 je to jenom póza, ale mně se on líbí, jako Dejvův stín, jako jeho kopie (ačkoli nevím, co mě k tomu vede) --- Ale Dejv Wain, vysoký, štíhlej Welšan s rudými vlasy a se svou vášní zmizet ve Williesovi rybařit na řeku Rogue do Oregonu, kde zná opuštěný zlatokopecký tábor, nebo svištět po cestách v poušti a znovu se objevit ve městě, aby se moh zkouřit --- Navíc je to báječný básník a má v sobě právě tu správnou dávku hipstera, čímž musí učarovat každému teenagerovi --- A je to jeden z nejlepších a nejsrandovnějších vypravěčů, který znám --- Jak ostatně doložím --- Byl to on a George Baso, kteří přišli na tu ohromnou jednoduchou pravdu, že všichni v Americe choděj se špinavejma zadkama, ale všichni, protože starověký rituál umýt se po návštěvě záchodu se v úzkostlivě čistotné Americe vytratil --- Dejv říká "Všichni v Americe mají ramínka se šatama z čistírny s sebou na výletech, jak jsi říkal, lejou na sebe kolínskou, pod paží si zase dávají tuhou kolínskou Ban a Aid, nebo jak se to jmenuje, jsou nepřičetní, když objeví na svých Šatech nebo košili flek, prádlo a ponožky si patrně mění dvakrát denně, chodí kolem nafoukaně a povýšeně, poněvadž si myslí, že jsou nejčistší na světě, a přitom tady chodí se

špinavejma prdelema --- Není to něco? Dej mi loka," říká a natahuje se po mé skleničce, tak objednávat další dva panáky, jsem do toho tak zabraný, že dnes může Dejv pít kolik chce "Prezident Států, ministři, biskupové, papaláši až po nejposlednějšího dělníka v továrně i s tou svou, velkou hrdostí, filmové hvězdy, vysocí úředníci, význační inženýři a prezidenti právnických a reklamních firem v hedvábných košilích, kravatách, s drahými cestovními kufříky, ve kterých jsou anglické kartáče na vlasy, holicí potřeby, pomády a parfémy, chodí po světě se špinavejma prdelema! A všechno, co musíš udělat, je umýt se mýdlem a vodou! ale to v Americe nikoho nenapadne. To je ta nejsrandovnější věc, jakou jsem slyšel! Nemyslíš si, že je to ohromný, že nám říkají špinaví nemytí beatníci, a my jsme jediní, kteří chodí s čistým zadkem?" --- Celá tahle "prdelní" příhoda se roznesla od pobřeží k pobřeží a každé, koho známe, se dal k tomuhle hnutí, který - musím říct - je dobrý --- Taky jsem sám přispěl, na Big Suru jsem instaloval před latrínu polici, na tu jsem dal mýdlo a každý, kdo jde na záchod, musí přinést plechovku vody --- Monsanto to ještě neslyšel "Uvědomuješ si, že dokud to neřekneme Monsanto, slavnému spisovateli, že chodí po světě se špinavým zadkem, tak bude tak po světě chodit?" --- "Pojďme tam hned!" --- "Proč, ačkoli, jestli počkáme další minutu, tak... a kromě toho víš, co se děje s těma lidma, co tu chodí se špinavejma zadkama? nechává to v nich jakousi vinu, které celý den nerozumí, celí vymydlení jdou do práce, v metru to voní čerstvě vypraným prádlem a kolínskou, ale je tady něco, co je hlodá, něco není v pořádku, a oni to vědí, ale nevědí co!" --- Běžme za Monsantem říct mu to do knihkupectví, které je hned tady na rohu.

Začínám se cítit bezvadně --- Fagan nás opouští a typicky se loučí "Tak jo, kluci, pijte do němoty, já jdu domů strávit tichej večer v horké vaně s knížkou" --- "Domů" je také tam, kde bydlí Dejv Wain a Ron Blake --- Je to starej čtyrpatrovej barák, je na kraji sanfranciské černošské čtvrti, kde bydlí Dejv, Ben, Jouesy, malíř jménem Lanny Meadow, posedlej pijan, francouzskej Kanad'an Pascal a černoch Johnson, každý z nich bydlí v jednom pokoji s matrací hozertou na zemi a kupou ruksaků, knih a bordelu, každé den má někdo službu v kuchyni, musí nakoupit a pak uvařit velkou komunální večeři --- Všech deset nebo dvanáct přispívá na nájem s každodenní večeří; s divokými pitkami a holkami, které se tam jenom hrmou, lidmi přinášejícími flašky vína, to je koneckonců pohodlný život za sedm dolarů na týden --- Je to bezvadný místo, ale zároveň trochu šílený, tedy dost šílený, protože malíř Lanny Meadow miluje hudbu a instaloval reproduktor do kuchyně, i když má gramofon v zadním pokoji, takže dnešní kuchař se může soustředit na mulliganský guláš a najednou tu nad hlavou večeři Stravinského dinosaurus --- A v noci slyšíš cinkání flašek za dohledu divokého Pascala, kterej je výbomej, ale blázen, když se napije --- Je to vlastně normální blázeň a je to přesná představa novinářů, co chtějí říct o beatnické generaci, nicméně si myslím, že je to příjemné a neškodné bydlení pro svobodné kluky, a navíc je to dobrej nápad --- Protože můžeš vejít do jakéhokoli pokoje a narazíš na odborníka, třeba u Bena se zeptáš "Co řekl Bodhidharma druhému patriarchovi?" --- "Řek mu, jdi do prdele, přemejšlej o tom, co jsi schopen dělat a nedychti po konání, které ti není vlastní a neotravuj s tím" --- "Takže on pak šel a postavil se ve sněhu na hlavu?" --- "Ne, to byl Fubar" --- Nebo vběhneš do pokoje Dejva Waina, kde sedí na turka na matraci a čte Jane Austenovou a ty se ptáš "Jak je nejlíp udělat hovězí podle Stroganoffa?" --- "Hovězí Stroganoff je strašně jednoduchý, není to nic než dobře uvařený hovězí guláš s cibulí, necháš to vychladit a pak do něj dáš houby a hodně zakyslý smetany, já ti to přijdu dolů ukázat, jen co dočtu kapitolu, musím se dočíst, co se v tyhle báječný novele děje dál" --- Nebo si jdeš do černochova pokoje vypůjčit magnet'ák, protože tam někdo v kuchyni vtipně hovoří, je tam Dulooz, McLear. Monsanto a nějací novináři --- Kuchyň byla vždycky centrem dění, kde všichni seděli uprostřed hordy nádobí a popelníků a všemožných návštěv --- Jednou tam na příklad se mnou dělala interview krásná šestnáctiletá Japonka, která ale měla jako garde čínského malíře --- Telefon pořád zvonil --- Dokonce se staval černoch, kterej bydlí tady kousek a je blázen do jazzu, přinesl pár lahví (Edward Kool a pár dalších) --- Byl tam Zen, jazz, chlást, marihuana a všechno ostatní, ale tomu všemu se i tam dalo vyhnout (jako degenerované myšlenky) jako třeba "beatnik", který si krásně maloval stěny pokoje a kolem oken a dveří dělal pěkné červené linky --- Nebo někdo třeba zametá v obýváku. A pro tuláky, jako jsem já nebo Ron Blake, se vždycky najde nějaká matrace, na které se dá přespat.

Ale Dejv a já jsme celí nedočkaví vidět Codyho, kterej je taky jeden z hlavních důvodů, proč jezdím na západní pobřeží, tak mu hned telefonujeme do Los Gatos, což je padesát mil dolů do údolí Santa Clara, a já slyším jeho mlej smutnej hlas "Tady na tebe čekám, ty starej kámo, hned sem přijed', ale hni sebou, protože jdu o půlnoci do práce, a až kolem druhý odejde šéf, tak za ranou můžeš přijít a já ti ukázu, jak protektoruju pneumatiky, a koukni se, jestli s sebou nemůžeš něco přinýst, třeba nějakou holku nebo tak --- ne, si dělám srandu, tak koukej přijet, kámo" --- Tak tamhle je náš Willies, zaparkovaný na ulici naproti japonskému obchodu s pitím, kde se jako vždycky, podle našeho starého rituálu, zastavuju a kupuju Pemod nebo scotskou nebo něco jinýho dobrýho a Dejv zatím otáčí auto a vyzvedává mě u dveří a já si sedám dopředu napravo vedle Dejva, kam patřím jako starý zasloužilý Samuel Johnson, zatímco ostatní, který chtěj jet, se musí mačkat vzadu na matraci (místo sedadel je tam matrace) a dřepět tam nebo ležet a většinou být zticha, protože Dejv řídí Williese, já mám u sebe chlast a všechno se odehrává z předních sedadel --- "Bože," vykřikuje Dejv celej šťastnej "to je jako starý zlatý časy, Jacku, Ježíš, jak po tobě starej Willies teskní, čekal na tebe, až se vrátíš --- tak teď ti předvedu, jak s věkem nabyly kvality, nechal jsem mu minulej měsíc v Renu udělat generálku, tak seš připravenej Willies?", a tak vyrážíme a je to v tomto letním čase krása o to víc, že právě přední sedadlo je uvolněné a při každém pohybu auta se jemně kolíbá --- Je to jako houpací křeslo na terase, na jedoucí terase, kde se navíc debatuje --- A místo pozorování starejch pánů, jak hrají podkovy, sledujeme z jedoucí terasy tu krásnou čistou bílou čáru uprostřed cesty, nad níž teď letíme jako ptáci, protože jsme na Harrisonově najezdu a Dejvovi se jako vždycky podaří vypadnout tak rychle z Friska, že se vyhejbáme hustému provozu --- Za chvíli už jedeme pěkně rovně a míříme si to dolů na krásnou čtyřproudou dálnici Bay Shore, která vede do malebného údolí Santa Clary --- Ale já jsem udiven, že je to jen pár let, co tady byly švestkové háje, to proboha nemůže bejt dýl, a rozsáhlé pole s červenou řepou jako v Lawrenci, kde jsem dělal brzdaře u Jihopacifických drah, a dokonce i potom jsem tu byl, ale místo toho se tady táhne po padesát mil řada domů až k San Jose a působí to jako příšerné Los Angeles, které se začíná roztahovat na jih od Friska. Zpočátku je krásné pozorovat, jak se odvíjí bílá čára zpod Willieho čumáku, ale když se kouknu ven z okna, tak nevidím nic než nekonečnou zástavbu a všude nové modré továrny --- Dejv říká "Jo, je to tak, exploze populace zamoří každou hroudu v Americe a jednoho dne budou muset začít stavět ty pitomý baráky na sebe jako to tvoje město MĚSTO MĚST, až baráky dosáhnou vejšky sta mil na všechny světové strany, a lidé se na Zemi dívají z jiných planet teleskopy a uvidí naježenou kouli visící v prostoru --- Je to fakt hrozný, když o tom přemýšlíš, i my se všema našema vznešenejma diskusema do prdele, to jsou milióny lidí a událostí, které se na sebe hromadí téměř nepředstavitelně, a my si tady budeme jako bláznivý paviáni šlapat po hlavách, nebo co. Tisíce miliónů hladových krků budou rvát po tom mít víc a víc a víc --- A nejsmutnější na tom je, že svět nemá šanci vyprodukovat řekněme spisovatele, jehož přítomnost může ovlivnit všechny životy do každého detailu, jak ty vždycky říkáš, spisovatele, kterej by byl schopen tě přenést přes Tvůj zkurvený noční nárek, ukázat ti pravdu a každý hnusný zasraný detail toho, jak hrozný a drastický to je, když je za úsvitu někomu zlomeno srdce, ale to je každému stejně úplně jedno, jak zpívá Sinatra: ("Nikdo o tebe nestojí" zazpívá Dejv svým hlubokým barytonem a pokračuje): "Nějakej vymaštěnec se snaží tu podstatu, to, o čem to tady je, sprovodit ze světa, Jacku, nedovedeš si představit šílenou bezmocnost, kterou jsem cejtíl, když Celine za rozbřesku skončil svou Cestu do hlubin noci s vychcáním do Seiny, a já si říkám, Pane Bože, za dnešního rozbřesku někdo chčije do řeky Trenton, do Dunaje, do Gangy, do zamrzlého Obu, do Žluté řeky, do Parani, Willamette, Merrimacu v Missouri, do samotné Missouri, do Yumy, Amazonky, Temže, do řeky Po a tak dál a tak dál, je to tak zoufale nekonečné, jako je nekonečná báseň, a nikdo si neví rady líp než Buddha, kterej říká něco jako: "Jsou nesmíme dlouhé věky mlhavých hvězd vesmíru, početnější než písek ve všech galaxiích znásobený bilionem světelných let, a kdybych měl pokračovat, tak bych tě vyděsil, a stejně bys to nepochopil a byl bys z toho tak zoufalej, že bys z toho umřel", tak nějak to asi řek v jedné ze svých suter --- Makrokosmy a mikrokosmy a chillikosmy a mikroby a nakonec tady máš všechny ty báječný knihy a člověk ani nemá čas je všechny přečíst, co můžeš dělat v tomhle už teď přeplněným rozbujelým

světě, když musíš přemejšlet o Knize písní, Faulknerovi, Césaru Birotteauovi, Shakespearovi, o Satyriconu, o Dantovi, ve skutečnosti někteří jedinci ti řeknou nějaký ze suter jen tak u baru, Sir Philip Sidney, Sterne, Ibn El Arabi, Lope de Vega, kterej se dá tak krásně kopírovat, a Cervantes, kterej se, do prdele, kopírovat nedá, a pak máš všechny ty Catuly a Davidy a poslouchání rádia a mudrců ze zapomenutých čtvrtí, s nimiž musíš svést boj, protože je jich tolik, a ty máš taky co říst a Ron Blake taky, zticha tam vzadu na matraci! je toho tolik, že je naprosto nevyhnutelné myslet na NIC, nemyslíš?" (vyjadřuje přesně to, co já taky cejtím, samozřejmě).

A pro potvrzení toho všeho příliš-přespříliš, které je na světě, vzadu na matraci vedle Rona sedí Stanley Popovič z New Yorku, který najednou přijel do San Franciska s Jamie, se svou krásnou italskou přítelkyní, ale tu za pár dnů opustí, protože půjde dělat k cirkusu, je to statnej jugoslávské kluk, kterej vedl v New Yorku galerii Sedm, kde pořádal beatnické čtení poezie zarostlejších beatníků, ale teď je na řadě cirkus a jeho vlastní "na cestě" --- To je trochu moc, právě nám začíná vyprávět příběhy o cirkuse --- A k tomu všemu nás čeká Cody se svými vlastními tisíci historkami --- Všichni souhlasíme, že je naprosto nemožné zůstat v obraze při dnešním tempu světa, že to stejně nikdy nepochopíme, a tak se soustředíme na předávání si skotské, a když je prázdná, tak vybíhání z auta pro jinou a je to.

13

Ale po cestě ke Codymu se začala projevovat moje chiméra, tentokrát ve zcela podivné podobě, další z úkazů, že něco není v pořádku, o čemž jsem se předtím už zmínil: zdálo se mi, že na obloze nad Los Gatos vidím létající talíř --- Ze vzdálenosti pěti mil --- Kouknu se a vidím tu věc letět a řeknu o tom Dejvovi a ten se krátce podívá nahoru a říká "Ale to je jenom vršek rádiového vysílače" --- Připomnělo mi to doby, kdy jsem si vzal mescalina a myslel jsem, že letadlo je létající talíř (divná historka a člověk musí být opravdu blázen o tom ještě psát).

Ale tady je starej kámo Cody, sedí ve svém příjemném rančerském obývacím nad šachama a hloubá nad problémem, vedle je čerstvě rozdělaný oheň v krbu, který zapálila jeho žena, protože ví, že miluju krby --- S ním jsem taky starej kamarád --- Děti spí vzadu, je kolem jedenácté a starej dobrej Cody mi zase konečně podává ruku --- Neviděl jsem ho pár let hlavně proto, že strávil zbytečně dva roky v San Quentinu pro nesmyslné odsouzení za to, že u něj našli marihuanu --- Tenkrát pracoval u železnice, šel do práce, a protože měl v té době zabraný řidičák za překročení rychlosti, tak nemohl jezdit autem a bejval by ten den přišel pozdě, tak poprosil na parkovišti dva beatnický kluky v džínách, jestli by ho nesvezli za dvě cigarety trávy, oni mu vyhověli a zatklí ho --- Byli to převlečení policajti --- Pro tenhle obrovský zločin strávil dva roky v San Quentinu, kde byl na cele s vrahem, kterej někoho zastřelil --- Jeho práce byla zametat místnost, kde se zpracovávala bavlna --- Čekal jsem, že kvůli tomu bude hodně zatrpklej a úplně vedle sebe, ale k mému překvapení je ohromnej, zdá se tišší, trpělivější, mužnější, jenom září a je dokonce přátelštější --- A ačkoli jeho šílenost našich společných dnů "na cestě" je utlumená, pořád je tady tentýž pevný dychtící obličej a hrající vypracované tělo a výraz, že je připraven podniknout cokoli --- Má rád svůj domov (který si mohl koupit za peníze od pojišťovny za zlomenou nohu, když se snažil zastavit nákladní vůz, který by jinak vykolejil), má rád svým způsobem svoji ženu, ač se sem tam porafaj, miluje svoje děti, hlavně malého Timmyho Johna, který je částečně pojmenován po mně --- Starej Cody, starej dobrák Cody tady sedí nad šachama a chce hned někoho vyzvat, ale má jen hodinu na to si s námi popovídat, a pak musí odejít podporovat svoji rodinu, musí spěchat ven, strkat noční tichou předměstskou ulicí Los Gatos svého Nash Ramblera, skáče dovnitř, nastartuje a vlastně jediná jeho stížnost je, že Rambler nejde nastartovat bez strkání --- Žádné trpké stížnosti na společnost od tohoto ohromného a ideálního muže, kterej mě má strašně rád, a kdo ví, jestli si to zasloužím, a já mu chci horlivě všechno vysvětlit, nejen Big Sur, ale těch pár posledních let, ale není to možné, poněvadž se všichni překřikují --- A já vidím v Codyho očích, že on vidí v mejch očích smutek, kterej oba cejtíme, smutek, že jsme v poslední době neměli čas spolu být, jak to bylo v časech, kdy jsme jezdili přes Ameriku, za našich dob "na cestě", je tady příliš lidí, kteří nám teď chtějí říct své příběhy, takže my jsme

obležení, obklopení a přemožení --- Kruh je uzavřen kolem starých hrdinů dnešní noci --- Ale Cody říká "No nic, kluci, přijďte za mnou tak kolem jedny, to už tam nebude šéf a můžete se koukat, jak pracuju, a dělat mi aspoň chvíli společnost, než se vrátíte zpátky do města" --- A já vidím, že Dejv Wain je z Codyho nadšenej a Stanley Popovič taky, ten s náma jel jen proto, aby potkal proslulého "Deana Moriartyho" --- Jméno, které jsem Codymu dal v "Na cestě" --- Ale co mi trhá srdce, je, že Cody ztratil práci u železnice, kde to miloval a kde si od roku 1948 budoval postavení, a teď musí někde napravovat pneumatiky a ještě se bavit s policajtama, protože je pořád v podmínce --- A to všechno jen pro dva pitomé kousky divokého bláznivého plevelu, který roste sám od sebe někde v Texasu, protože se Bůh rozhod ho tam mít.

A tamhle na polici s knihama je stará fotka Codyho a mě, jak se držíme za ramena na slunné ulici --- A já chci honem vysvětlit Codymu, co se stalo, když mě před rokem jeho vězeňský náboženský poradce pozval do San Quentina přednášet o náboženství --- Dejv mě tam měl zavést a čekat před vězením, já bych šel sám dovnitř, patrně s placírkou pro povzbuzení v kapse kabátu (jsem doufal), velkej strážnej by mě vedl k přednášející síni a tam by sedělo asi sto trestanců a mezi nimi Cody, kterej by byl celej pyšnej a seděl by nejspíš v první řadě --- A já bych začal tím, že jsem byl sám ve vězení a že tedy není ani na místě, abych jim přednášel o náboženství --- Ale oni jsou opuštění vězni, kterým je stejně jedno, co říkám --- Všechno je tedy zařízeno a já se v ten velký den vzbudím úplně nadranc na zemi, je poledne a na všechno pozdě, Dejv Wain leží taky na zemi, Willies je zaparkovanej před domem, aby nás moli zavést do Quentina na přednášku, ale už je pozdě --- Ale Cody říká "To je dobrý, já to chápu" --- Nakonec to udělal náš kamarád Irwing, kterej tam měl přednášku, ale kterej je schopnej dělat spoustu různých věcí, je asi víc do společnosti, než jsem já, a je schopen přijít a číst tam jeho nejodvážnější básně, které způsobí na vězeňském dvoře hukot se vzrušením, ale já si myslím, že to nemělo bejt, protože dělat cokoli jiného ve vězení než jít na návštěvu je COSI NAZNAČUJÍCÍHO --- A říkám to Codymu, kterej je zabranej do šachového problému a říká mi "Zase piješ, co?" (jestli je tady něco, co na mně nesnáší, tak je to moje pití).

Pomáháme mu dolů ulicí roztlačit jeho Nashe, potom ještě chvíli popijíme a bavíme se s Evelyn, krásnou blondýnou, kterou chce jak Ron Blake, tak Dejv Wain, ale ona je soustředěná na jiné věci, musí se ráno postarat o děti, které jdou do školy a do baletu, a sotva je schopna promluvit v záchvatu našeho předvádění se a bláznivého halekání, abychom ji ohromili, ačkoli jediné, co ona chce, je promluvit si se mnou o momentálním rozpoložení Codyho duše.

Což zahrnuje Billie Dabney, jeho milenkou, která vyhrožuje, že Evelyn Codyho odvede, jak ukázu později.

Takže nakonec vyjíždíme ven na silnici k San José, kde opravuje Cody pneumatiky --- Tady je, ochranné brýle a dělá jako Vulkán ve své největší síle, hází pneumatiky po celé dílně s ohromnou silou, ty dobré hromadí na jednu kupu, "Tahle není dobrá," prásk a letí na druhou hromadu, prásk, prásk a u toho pořád mluví a dává fantastickou přednášku o protektorování pneumatik, což Dejvu Wainovi úplně učarovalo a pobavilo --- ("Pane Bože, on je schopen to všechno dělat a ještě u toho vysvětlovat!") --- O tom se zmiňuju jen proto, že teď už Dejv Wain rozumí, proč mám Codyho tak strašně rád --- Očekával zahořklého ex-vězně a zatím mučedník "Americké noci" v ochranných brýlích v příšerné dílně na opravu pneumatik ve dvě ráno s radostí baví svým zábavným vysvětlováním svoje kamarády a u toho perfektně dělá to, za co je placen --- Běží k autu, strhne pneumatiku, prásk, hodí ji na mašinu, pustí mohutnej hlučící stroj, z něhož se valí pára a přes jehož rachot na nás řve co a jak, hodí s ní, ohejbá, mrská, stáhne zpátky a Dejv Wain mi pak říká, že myslel, že tam smíchy nebo brekem umře.

Jedeme zpátky do města a zastavujeme se u kluků v baráku, kde ještě popijíme, a já jsem skončil jako obvykle úplně namol na zemi a ráno se probudím úpíci daleko od své čisté postele na terase na Big Suru --- Žádní modráčci mě ráno nebudí, ani zurčící potok, jsem zpátky ve špinavém městě a jsem zase v pasti.

Místo toho slyším, jak o sebe v obýváku třískají flašky a chudák Lex Pascal to tam vede svým mohutným hlasem, a mně to připomnělo dobu asi před rokem, kdy se budoucí žena Jarryho Wagnera na Lexe tak naštvála, že po něm přes celej pokoj mrskla dvoulitrovkou tokajského a trefila ho akorát přes oko, potom odplula do Japonska, kde měli s Janym velkolepou zenbuddhistickou svatbu, o které psaly noviny od západního pobřeží po východní, ale teď je tady chudák Lex se svým zraněním a já se to snažím nahoře v koupelně dát dohromady a říkám "Hej, už z toho ani neteče krev, už to bude dobrý, Lexi" --- "Já jsem taky francouzské Kanad'an." říká s pýchou, a když je Dejv a já a George Baso na odjezdu zpátky do New Yorku, tak mi jako dárek na rozloučenou dal medaili sv. Kryštofa --- Lex je takovej typ člověka, kterej by se neměl upíchnout v divokým beatnickým nájemním doupěti, měl by se schovávat někde na ranči, krásnej chlap, autorita, plnej bláznivýho prahnutí po ženskéch a po chlastu a neukojenej nikdy ani jedním --- Takže za dalšího třesnutí lašek a za znění Beethovenovy Missa solemnis linoucí se z gramofonu usínám na podlaze.

Jak jinak, než že se ráno probouzím úpící, ale dneska je ten velkej den, kdy pojedeme navštívit chudáka George Bassa do tuberkulózního sanatoria do Údolí --- Dejv mě docela rychle probouzí, protože mi přináší na vybranou kafe nebo víno --- Jsem na podlaze u Bena Fagana a je mi jasný, že jsem ho až do svítání mučil svými buddhistickými teoriemi - já buddhista.

Aby to bylo ještě víc komplikovaný, tak si to najednou přihasí Joey Rosenberg, podivnej mladík z Oregonu, s plnovousem a vlasama na ramena jako Raul Castro, byl kdysi přeborník kalifornských středních škol ve skoku vysokém, a ač měří jenom metr sedmdesát, tak skočil neuvěřitelných 202 centimetrů! a i teď ukazuje svoje atletické schopnosti v lehkých tanečních krocích --- Divnej patron, kterej se rozhodl, že místo atletem se stane beatnickým Ježíšem, a pravda je, že v jeho mladých modrých očích vidíš nádhernou čistotu a upřímnost --- Vlastně se v jeho čistých očích utápíš, takže si ani nevšimneš jeho bláznivého účesu a fousů, a taky je oblečený v nějakých odrbaných hadrech, které ale působí zvláště elegantně ("Jeden z prvních beatnických dandy," jak mně řekl o pár dnů později Mc Lear, "už jsi o tom slyšel? je tady nějaká nová undergroundová skupina beatníků nebo koho, kteří se strojí do zvláště vytříbených dandyovských úborů, i kdyby měli být jenom v džínový bundě a v krátkých kalhotách, tak budou mít výstřední krásný boty nebo košile, anebo naopak budou mít švihácký nevyžehlený kalhoty a k tomu rozervaný kecky") --- Joey má na sobě něco jako hnědou měkkou tuniku a k tomu sportovní boty, které vypadají jako z Las Vegas --- Ve chvíli, kdy uvidí moje modré, v tu chvíli už pěkně odrbané kecky, které jsem nosil na Big Suru, abych přežil všechny puchýře a odřeniny z vejletů, hned je chce vyměnit za své elegantní lasvegaské sportovní boty (světlá nebarvená kůže) a vzít si ty moje prošláplé kecky, které teď mám na sobě kvůli puchejřům z monterejské túry --- Tak měníme --- Ptám se na něj Dejva Waina, Dejv říká "Je to jeden z nejpodivnějších a nejkouzelnějších kluků, jakýho jsem kdy poznal. Slyšel jsem, že se ukázal asi před tejdnem, ptali se ho, co chce dělat, ale nikdo se nedočkal odpovědi a on se jen usmívá --- Chce prostě všechno mít rád, pěkně si to užívat, dívat se kolem sebe a moc toho neříkat --- Kdyby se ho někdo zeptal 'Chceš se mnou jet do New Yorku,' tak by po tom beze slova skočil --- Je to druh poutnictví se vším tím mládím, my staří prdi bysme se od něj měli poučit i ve víře, on má svou víru, vidím mu to v očích, má víru ve všechno, co dělá, kam se s kýmkoli hne, snad si někdy myslím, že je jako Ježíš."

Je zvláštní, že ve svém pozdějším snění jsem si sám sebe představoval, jak v Arkansasu kráčím přes pole a nacházím podivnou skupinku poutníků, mezi kterými sedí Dejv Wain a říká: "Pšt, on spí" --- "On" byl Joey a všichni jeho vyznavači ho následují do New Yorku a předpokládají, že se vydají suchou nohou po vodě na druhý břeh --- Samosebou (dokonce i v mém snění) tím opovrhují a nevěřím tomu (je to druh snění, které mě často potkává), ovšem ráno, když se Joeymu Rosenbergovi podívám do očí, tak hned vím, že to JE ON, Ježíš, protože každej (podle pravidel mého obdivu), kdo se podívá do těch očí, je okamžitě usvědčen a přesvědčen --- Takže obdivné snění se vyvíjí do dlouhé za vlasy přitažené historky, která vyvrcholí tím, že stroje od IBM se snaží zničit tento "Druhý příchod" atd. (ale taky, ve skutečnosti, letí Joyovy boty za pár měsíců doma do popelnice s přáním, abych si bejval nechal svoje staré kecky s dírarna na palcích, protože mi připadalo, že ty jeho mi přinášejí smůlu!).

Takže se stavujeme pro Joye a Rona Blaka, kterej je vždycky tam, kde Dejv, a zastavujeme se za

Monsantein v obchodě, což je náš obvyklý rituál, pak přecházíme přes silnici do hospody u Majka, kde zahajujeme v deset hodin den jídlem, pitím a několika partičkami kulečnicku, který stojí podél baru --- Vyhrává Joey a záhadný kulečnickový mistr, kterýho jsi předtím nikdy nepotkal, sklání se nad kulečnickem, biblické vlasy se mu zhoupnou ve chvíli, kdy profesionálně posílá kouli do díry dokonalým šťouchem tága přes pevný stojánek z ukazováčku a prostředníčku; je to samozřejmě jako bychom pozorovali Ježíše hrát kulečnick --- A toho množství jídla co se do těch nešťastnejch vyhladovělejch tří kluků vlezl! --- Ale zase to není každý den, aby byli na tahu s opilým novelistou, kterej má stovky dolarů, který si s nimi může užít, a tak si objednávají všechno, špagety, na to si dají velkého hamburgera a na to zmrzlinu a koláč a pudinky, Dejv má obrovskou chuť k jídlu, ale k tomu si neodpustí bourbounské a vodky se suchým martini --- A já se pomalu utápím a vzdaluju díky svý starý osudný dvojité bourbounský se zázvorovou limonádou a už teď je mi jasný, jak toho budu za pár dní litovat.

Každej, kdo pije, ví, jak to bude dál pokračovat: ten první den, kdy se namažeš, to jde, ráno ti sice třeští hlava, ale ještě to pořád spraví pár panáků a pořádný oběd, ale jestli po jídle pokračuješ a propiješ se do večerní pitky a pak se vzbudíš a dál jedeš v tahu, který se protáhne na čtyři dny, tak pak přijde den, kdy už na tebe pití nebude mít účinek, protože seš otrávenej tou chemií, a musíš se z toho vyspat, ale spát ti to prostě nejde, protože to bylo jen díky alkoholu, žeš těch předešlejch pět nocí spal, takže jsi opět na prahu deliria --- Nemůžeš spát, potíš se, třeseš se, máš bolavý stenavý pocit bezmocnosti, paže jsou necitelné a k nepotřebě, noční můry (noční můry o smrti)... ostatně dál je toho o tom víc.

Okolo poledne, to je teď pro mě vrchol rozmazaného nového zlatého dne, vyzvedáváme Dejvovu dívku Romanu Swartzovou, což je nádherný přízrak jistého druhu rumunské krásy (myslím tím, že má obrovské fialové oči a je vysoká a velká, ale velká ve smyslu Mai Westové), Dejv mi šeptá do ucha "Měl bys ji vidět, když se prochází po zen buddhistickém domě jen ve fialových kalhotkách a nic jiného na sobě, bydlí tam jeden ženatý kluk a ten se vždycky může zbláznit, když jde po chodbě, ale já se mu nedivím, no zabláznit by mu něco ty? ona se ho nesnaží nalákat, ani nikoho jinýho, je jen prostě nudistka, věří v nudismus a prostě ho praktizuje!" (ten zen buddhistickej barák je taky takovej nájemní dům, ale tenhle je pro různý vdaný a svobodný lidi a pro bohémský rodiny všech ras, kde všichni studují buddhismus nebo co, ale já tam ještě nikdy nebyl) --- Je to takovej typ velký krásný brunety, kterou ocení každý toužící hladový otrok sexu na světě, ale zároveň je inteligentní, sčtetlá, píše poezii, studuje zen buddhismus, všechno ví, ve skutečnosti je to velká zdravá rumunská Židovka, která si chce vzít pořádnýho chlapa a jít s ním bydlet na farmu do údolí, to je všechno ---

Sanatorium je asi dvě hodiny odsud, musí se projet Tracy a údolí Svatého Joaquina, Dejv krásně řídí, mezi námi sedí Romana a já mám jako obvykle v ruce flašku, je krásný slunečný kalifornský den a zrovna jsme profičeli kolem švestkových sadů --- Je to vždycky prima jet s dobrým řidičem a s flaškou a s tmavými brýlemi na nose a k tomu krásné sluneční odpoledne a mířit někam, kde je to zajímavé, a při tom si krásně povídat, jak jsem už řek --- Ron a Joey sedí na turka vzadu na matracích, tak jak tam loni seděl chudák George Baso, když jsme jeli z Friska do New Yorku.

Ale to hlavní, co se mě na tom japonském klukovi líbilo, se odehrálo první noc, kdy jsem ho potkal v baráku na Buchananův ulici, v bláznivý kuchyni: od půlnoci do šesti do rána mi převyprávěl svým pomalým metodickým hlasem svou úžasnou verzi Života Buddhy od dětství až po jeho konec --- Georgeova teorie (on má hodně teorií a dokonce i vedl kurzy meditování, koneckonců je to mladý laický kazatel japonského buddhismu) je, že Buddha neodmítal vášnivou lásku k jeho ženě a k harému, protože ho sex nezajímal, ale právě naopak, měl to nejlepší vzdělání v nejvyšším umění milování a erotiky, jaké bylo možné v té době v Indii získat, a to ještě v době, kdy začaly vznikat takové svazky jako Kama Sutra, které ti dají návod na každý akt, manévr, přístup, moment, trik, líz, sevření, bing a beng a mlasknutí a na všechny způsoby lásky s druhou lidskou bytostí "ženou nebo mužem", trvá na svém George "Nebylo nic, co by nevěděl o sexu, takže když opustil svět slastí, aby se v lesích stal asketou, všichni samozřejmě věděli, že to neudělal z nedostatku zkušeností --- Což pomohlo k tomu, že lidé tehdejší doby k jeho slovům cítili ohromný respekt --- A on nebyl žádný nezkušený Casanova s několika nevýznamnými aférami během let, člověče, ten to měl dotažený, měl ministry a eunuchy a zvláštní ženy, které ho učily lásce, byly mu přinášeny panny, byl seznámen s každým aspektem perverzit i neperverzit, a jak víš, byl taky vynikající lucišník, jezdec, měl úplný trénink ve všech druzích umění života, což bylo

zaranžováno jeho otcem, který chtěl mít jistotu, že NIKDY neopustí palác --- Užili každický trik z knih, aby ho nalákali na život v radovánkách, a jak víš, tak ho taky šťastně oženili s krásnou dívkou, která se jmenovala Yasodhara, měl s ní syna Rahula a k tomu měl svůj harém, kde byli tančící hoši a všechno, co je v knihách", a pak George zachází do každického detailu, který zná, jako "On věděl, že phallus se drží rukou a pohybuje se s ním ve vagíně otáčivým pohybem, což ale byla jen první z několika variací, pak se objevuje snižování dívčiny boků tak, aby se vagina vzdálila, a pak je phallus zaveden rychlým pohybem, jako by to bylo štípnutí vosy, nebo další, kdy je vystrčena vyzdvižením boků tak vysoko, že člen je pohřben s náhlým spěchem tak hluboko, až je v úplně podstatě lůna a pak může škádlivě vystupovat nebo se soustředit na pravou nebo levou stranu --- A pak, on znal všechna ta gesta, slovíčka, výrazy, co udělat s květinou, co neudělat s květinou, jak pít z úst při různém druhu líbání nebo jak drtit polibky nebo jak líbat měkce, člověče, to byl génus v začátcích"... a tak dál George pokračoval až do šesti do rána, byl to jeden z nejfantastičtějších Buddha Charitas, kterého jsem kdy slyšel, končící s Georgovou dokonalou citací zákona Dvanácti Nirdán, kde Buddha logicky rozložil celé stvoření a představil ho v celé své nahotě pod stromem Bo tak, jak je, jako řetěz iluzí --- A na našem výjezdu do New Yorku sedíme s Dejvern vpředu a celou cestu se bavíme, zatímco chudák George sedí vzadu na matraci, skoro celou dobu mlčí a pak nám řekl, že je na výletě, aby zjistil, jestli taky ON jede do New Yorku, nebo jede jen AUTO (Willie, džíp) do New Yorku, nebo se jen otáčejí KOLA, nebo gumy nebo co --- Jakýsi zenový problém --- Takže když jsme už projížděli kolem sýpek s obilím velkých plání v Oklahomě, George potichu říká "Zdá se, že sýpky tak nějak čekají na cestu, až se k nim dokrouť," nebo náhle řekne "Když jste se, kluci, bavili o tom, jak nejlíp namíchat dobrý Pernod Martini, tak já jsem uviděl před opuštěným obchodem bílého koně" --- V Las Vegas jsme si vzali dobrý motel a šli jsme na ruletu, v St. Louis jsme se šli podívat ve východní čtvrti na krásné útlé pasy do zaplivaného "hootchy kootchy" baru, kde vystupují tři krásné holky, které se celou dobu zubí přímo na nás, jako by věděly o Georgeových teoriích o erogenním Buddhovi (tamhle sedí monarcha, který pozoruje ty "tančící krásky") a taky o Dejvu Wainovi, který kdykoliv vidí krásnou holku, tak si olízne rty a říká "Tsss, tss"... Ale teď má George tuberkulózu a oni mně tam řeknou, že taky třeba může umřít --- Což také přispívá ke smutku v mé hlavě, protože všechny tyhle věci kolem SMRTI se tak nějak najednou nahromadily --- Ale já nemůžu uvěřit, že by George dopustil, aby jeho tělo umřelo právě teď, ačkoli když přejdeme přes trávník a jdeme na jeho oddělení k posteli, tak to tak vypadá, sedí odevzdaně na rohu postele, vlasy, které dřív nosil sčesané dozadu, mu visí dolů přes obočí --- Sedí tam v županu a podívá se na nás téměř nepotěšen (ale kdo je potěšen náhlou návštěvou příbuzných nebo přátel v nemocnici) --- Nikdo nechce být překvapen na své nemocniční posteli --- Povzdychne a vychází s námi ven na vyhřátý trávník a má výraz, kterým říká "No jo, tak jste se na mě přišli podívat, protože jsem nemocnej, ale co vlastně chcete?" jako by se ta stará humorná kuráž minulého roku změnila v opravdový hluboký japonský skepticismus typu samurajského válečníka v záchvatu sebevražedné deprese (překvapuje mě jeho výraz odevzdanosti, smutku a strachu).

15

MYSLÍM TÍM, ŽE TO BYLO MOJE ZCELA PRVNÍ DĚSIVÉ UVĚDOMĚNÍ SI, CO TO OPRAVDU ZNAMENÁ BÝT JAPONCEM --- Být Japoncem a už dál nevěřit v život, je jako mít splín Beethovena a u toho být Japonce, který má splín, za nímž stojí splín Basha nebo ten obrovský bouřlivý výraz odevzdanosti Issa nebo Shiki, klečící v mrazu se skloněnou hlavou jako poslušně sklopené hlavy starých koňů na japonských dlouhých prašných cestách. Sedí tam na zahradní lavičce, má sklopenou hlavu, a když se ho Dejv ptá "No to budeš asi už brzy v pořádku, Georgi," tak jednoduše odpovídá "Já nevím" --- Ve skutečnosti si myslí "Je mi to stejně jedno" --- On, ke mně vždycky přátelský a slušný, mě téměř přehlíží --- Je trochu nervózní, protože ostatní pacienti, vládní vysloužilci, vidí, že ho navštívila parta odříbaných beatníků včetně Joey Rosenberga, který skáče po trávníku a kouká na kytky se zmateným upřímným úsměvem --- Ale drobný upravený George,

vysoký jen sto šedesát pět a se sotva padesáti kily, vymydlený i se svými jemnými, měkkými vlasy jako vlasy dítěte, s jeho jemnými rukama, jen sedí a kouká do země --- Jeho odpovědi jsou jako odpovědi starého chlapa (je mu teprve třicet) --- "Řek bych, že všechno to Darmovo povídání o smyslu a o všem je nanic, akorát se mi to usadilo kdesi v kostech," řekne, z čehož se úplně zachvějů --- (Na cestě sem nás Dejv upozorňoval na tenhle Georgův posun) - Ale já se snažím dělat jakoby nic, a tak říkám "Pamatuješ na ty tančící holky v St. Louis?" "Jo, bonbónový kurvy" (to naráží na kousek navoněné vaty, kterou po nás hodila v tanci jedna z holek a my ji pak zastrčili do kříže na dálnici, ten jsme za krásného krvavě rudého arizonského západu slunce vytrhli ze země a pěknou navoněnou vatičku nastrčili přesně tam, kde má Kristus hlavu, takže když jsme přivezli ten kříž do New Yorku, tak jsme samozřejmě k němu dávali každému čuchnout a George mě upozornil na to, jak z toho nevědomky vzešla krásná situace, protože každej, kdo k nám z Greenwich Village přišel, zved kříž a dával si ho k obličejí (tedy k nosu) --- Ale George už nemá zájem --- A stejně už je čas jít.

Ale Bože, jak odcházíme a máváme mu, tak on se neochotně otáčí, aby se vrátil do nemocnice, a já se zdržuji za ostatními a ještě se několikrát otočím, abych mu znovu zamával --- Nakonec se z toho stává hra, kdy se schovávám za roh a vykukuju a mávám --- On se schovává za keř, vykukuje a mává zpět --- Vystřelím ke keři a vykuknu --- Najednou jsme dva blázniví beznadějní mudrci blbnoucí na trávníku --- Nakonec, jak se sobě víc a víc vzdalujeme a on se přibližuje nemocničním dveřím, tak na sebe děláme promyšlená dokonalá gesta až do těch nejneopatrnějších, jako když on vstoupí mezi dveře, tak já čekám, dokud nevidím, jak vystřikuje ven prst --- Takže pak já z mého zpoza rohu vystrčím špičku boty --- Takže on zpoza dveří vystrčí oko --- Takže já zpoza rohu nevystrčím nic, ale jen zařvu "Húúú" --- Takže on z jeho zpoza dveří nevystrčí nic a neřekne nic --- Takže já se schovám za roh a neudělám nic --- Ale najednou se vyřítím ven a ON se vyřítí a začern na sebe mohutně mávat a vracíme se do svých úkrytů --- Teď mu to pěkně nandám tím, že rychle odcházím pryč, ale pak se najednou otočím a znovu zamávám --- On jde pozpátku a mává zpět --- Taky jdu pozpátku, a čím jsem dál, tím víc mávám --- Teď už jsme od sebe skoro sto metrů, takže hra je téměř nemožná, ale my stejně pokračujeme --- Nakonec vidím malé zenovské mávnutí --- Vyskočím do vzduchu a zatočím pažemi --- On udělá totéž --- Zachází do nemocnice, ale o chvíli později vykukuje z pokoje! --- Jsem za stromem a dělám na něj dlouhý nos --- Hra prostě nemá konce --- Všichni ostatní už jsou dávno u auta a diví se, kde jsem se zdržel --- Co mě zdržuje, je, že já vím, že George se uzdraví, bude žít a učit radostnou pravdu, a George ví, že já to vím, proto se mnou tuhle hru hraje, kouzelnou hru nádherné svobody, což je vlastně Zen, a já říkám, že to je to, co naprosto nejvíc znamená pro japonskou duši "Jednou pojedou s Georgem do Japonska," říkám si pro sebe poté, co jsme na sebe naposled mávli, protože jsem zaslechl zvon svolávající pacienty k večeri, a už je vidím, jak spěchají do fronty na jídlo, a já vím, jak ohromná chuť k jídlu vězí v Georgově drobném křehkém těle, a tak ho nechci zdržovat, nicméně on udělá poslední trik: Vyšplíchně ven z okna sklenici vody a je pryč.

"Co tím myslel?" škrábu se na hlavě a odcházím k autu.

K dovršení tohohle bláznivýho dne tady ve tři ráno sedím v autě, které se řítí stošedesátikilometrovou rychlostí spícími ulicemi, kopci a nábřežími San Franciska, Dejv odešel s Romanou spát a ostatní už taky padli, až na tohohle bláznivýho souseda, kterej bydlí hned vedle beatnickýho baráku (sám bohém, ale dřív, nahazuje baráky a chodí domů se zablácenejma botama a má malýho chlapečka, žena mu zemřela) --- Sedím u něj v bytě a poslouchám pulsující Stan Getz jazz na jeho Hi Fi a náhodou jsem se zmínil, že si myslím, že Dejv Wain a Cody Pomeray jsou ti nejpohodovější řidiči na světě --- "Co?" zařve tenhle mohutnej blondátek kluk se zvláštně stmělým úsměvem "Člověče já jsem kdysi řídil unikový auta, jdeme, já ti to předvedu" --- Takže je skoro svítání a my si to řítíme dolů Buchanankou a zahejbáme za hvízdání pneumatik za roh a valíme se vstříc semaforu, kde je červená, ale najednou těsně před křižovatkou zatáčíme za dalšího úpění kol doleva a jedeme do kopce na plný plyn a já si říkám, že nahoře trochu

zvolní, aby se rozhlíd, ale on ještě přidá, takže teď prakticky letíme hlavou dolů, a to jsme na jednom z pověstných sanfranciských příkrých kopců, z něž máme čumák namířený do Zátoky, kam si to přímo valíme, a on přidává plyn!, a tak letíme dolů ve sto šedesáti, pod kopcem zahlédnu křižovatku, našťastí je zelená, prořítíme se jen přes jeden hup, kde se cesty křižují, a pak přes další, kde se silnice prudce svažuje dolů --- Přijíždíme na nábreží a kola hvízdají při zatáčce doprava --- Za minutu, než stačím polknout loka nebo dva z flašky, se vznášíme u rampy na Bay Bridge a v tu ránu jsem zaparkovaný před jeho bytem v Buchanance --- Ten nejlepší řidič na světě, ať on byl kdokoli, ale já už ho nikdy neuvidím --- Bruče čísi nebo kdo --- To byl teda únik.

17

Umírající jsem skončil na zemi tentokrát vedle Dejvovy matrace, aniž bych si uvědomil, že tam Dejv není. Ale teď si vzpomínám, že se to ráno cosi podivného událo: a to ještě před tím, než Cody telefonoval dole z údolí: cejtím se zase v beznadějně idiotské depresi, bolestně si vybavuju Tajkovu smrt a potápějící se pláž, ale na záchodě nalevo od radiátoru objevím výtisk Jolmsona od Boswela, o čemž jsme si tak bezvadně povídali v autě: otevíru to uprostřed, pak listuju o kus dál a začínám číst pěkně zhora zleva a náhle jsem zase zpět v krásném dokonalém světě: starý doktor Johnson a Boswell našťastí hrad ve Skotsku, který patří zesnulému příteli Rone Morovi; u příjemného ohně v krbu popíjejí sherry a dívají se na portrét Rorieho, který visí na zdi, vdova po Roriem je tam s nimi, a Johnson najednou říká "Pane, tak takhle bych já naložil s mečem Rorieho Mora" (na portrétu je starý Rorie s highlandským kordem) "Vlez bych do něj a bodnul bych ho se zvířecí radostí," a já, zatemněný kocovinou, si uvědomuju, že jestli existuje nějaký způsob, jak vyjádřit vdově po Roriem Morovi žal nad nešťastnými okolnostmi jeho smrti, tak tohle je ten způsob --- Tak nešťasný, iracionální, a přece dokonalý --- Spěchám dolů do kuchyně, kde Dejv Wain a někdo další si dává něco jako snídani a já jim všem začínám číst celou tuhle pasáž --- Jonesy se na mě úkosem podívá přes fajfku, jako že jsem příliš literami hned po ránu, ale já nejsem vůbec literární --- Znovu opakuji, já taky vidím tu smrt, smrt Rorie Mora, ale Johnsonova reakce na ní je ideální, tak ideální, že si přeju, aby tady teď starej Johnson seděl v kuchyni --- (Pomož! myslím si). Přichází telefonát od Codyho z Los Gatos, že přišel o práci protektorování pneumatik --- "To kvůli nám, že jsme tam včera v noci za tebou byli?" --- "Ale ne, něco úplně jinýho, musel nechat doma pár lidí, protože ho vysává jeho hypotéka a bůhví co, a k tomu ho soudí jeho holka, že jí napsal falešnej šek, takže si musím najít novou práci, ale teď musím mít aspoň na nájem, stojí to tady teď všechno za hovno, Ježíš, ty můj kamaráde starej, já tě prosím nebo neprosím, já nevím, Jacku, vážně, nemohs mi půjčit sto dolarů, půjčil bys?" --- "Bože můj, Cody, hned jsem tam a já ti DÁM těch sto dolarů" --- "Takže ty myslíš, že by to šlo, stačí půjčit, fakt, ale když na torn trváš, tak" (přes telefon zamžiká řasami, protože ví, že to myslím vážně) "ty můj starej miláčku, ty, a jak se sem dostaneš, jak mně dáš ty peníze, ty kluku jeden, a jak potěšíš moje starý srdce" --- "Poprosím Dejva, aby mě tam dovez" --- "Tak jo, já hned zaplatím nájem, protože je pátek, proč, je čtvrtek nebo co je za den, jo, je čtvrtek, takže já nemusím až do pondělka hledat práci, tak tady můžeš zůstat a uděláme si dlouhý víkend a pokecáme a jen tak si to užijeme jako kdysi, já ti to můžu nandat v šachu nebo se můžeme dívat na baseball" a šeptem "a můžeme se vytrhat do města a jít za mou krásnou kočičkou" --- Takže jsem poprosil Dejva a on je hned pro, jde tam, kam jdu já, jako často jdu já tam, kam jdou jiní, a tak znovu vyrážíme. Na cestě se stavujeme za Monsantem v knihkupectví a mě najednou napadá, že Dejv a Cody a já bychom mohli jet do srubu a strávit tam velkej tichej bláznivej víkend (jak?), ale když to slyší Monsanto, tak říká, že taky přijede a přiveze s sebou svého malého čínského přítele Arthura Ma a v Santa Cruz přibereme McLearn a půjdeme navštívit Henry Millera, a tak je znenadání načat nový velký tah. Takže dole na ulici už čeká Wilie, já jdu do obchodu koupit flašku, Dejv projíždí Wilieho, Ron Blake tentokrát s Benem Faganem sedí vzadu na matraci, já sedím na svém předním houpacím sedadle, protože teď za tohohle velkého krásného odpoledne, si to halasně pádíme dálnicí podél Zátoky navštívit starýho Codyho a za námi jede v džípu Monsanto s Arturem Ma, dva džípy, a co nevidět budou čtyři,

jak vysvětlím --- Ke Codymu přijíždíme uprostřed odpoledne, jeho byt už je plnej návštěv (místní literáti a všemožní další, telefon pořád vyzvání) a Cody říká Evelyn "Já budu přes víkend s Jackem a s bandou jako za stara a v pondělí se podívám po práci" --- "Tak jo" --- Takže jdeme všichni do báječné pizza restaurace, kde je pizza s třicentimetrovou vrstvou hub a masa a ančoviček a čehokoli, co chceš, já si proměňuju v supermarketu cestovní šeky, Cody si ode mě bere sto dolarů, v restauraci je dává Evelyn; a později toho dne pokračují dva džípy dolů do Monterey a dál dolů tou zatracenou cestou, po které jsem šel s nohama plnejma puchejřů zpátky na děsivý most přes Raton kaňon --- A já si myslel, že tohle místo už jakživ znovu neuvidím. Ale teď se vracím s bandou pozorovatelů. Když jsme zvládli horskou cestu a mně se otevřel pohled na kaňon, tak se smutkem a okouzlením kousnu do spodního rtu.

18

Pohled je tak důvěrný, jako obličej ze staré fotografie, jako bych byl milion let pryč od sluncem vybledlých křičků na kamenech, od bezcitné modří moře vyplivující se bíle na žlutý písek, od žlutých puklin utíkajících dolů mohutnými okraji útesů, od vzdálených modrých luk, od celého toho mohutného sténajícího vzednutí přírody, jak je zvláštní to najednou vidět po posledních dnech, kdy jsem se díval jen na malé obličejce a ústa lidí --- Jako by příroda měla gargantuovský, leprou zvrásněný obličej se širokým nosem a velkými vaky pod očima a s pusou tak velkou, že by mohla spolknout pět tisíc džípů a deset tisíc Dejvů Wainů a Codů Pomerayů bez známky výčitky nebo lítosti --- A tady je každický smutný kout mého údolí, rozsedliny, pohled na horu Mien Mo s čepicí na vrcholku, snící lesy dole pod naší cestou vykousnutou do kopců, nakonec zahlédnu i chudáka Alfa, jak se uprostřed odpoledne v dálce pase u ohrady --- A támhle dole skáče jako o život potok, jako by se nikde jinde nemělo nic dít, a dokonce i ve dne, jak se prodírá hlouběji hustou trávou, vypadá tmavý a hladový.

Cody tenhle kraj nikdy neviděl, ač je už dneska starý Kalifornian, vidím, že to na něj udělalo ohromný dojem a že je rád, že vyjel s klukama a se mnou na malý výlet a že vidí tuhle krásu --- Je zase po dlouhý době jako malej kluk, jakoby vypuštěnej ze školy, žádná práce, účty jsou zaplacený, nic co dělat, jen mě obveselovat, oči mu září --- Ve skutečnosti od chvíle, kdy opustil San Quentin, je na něm něco posedle chlapeckého, jako když stěny vězení z něj vytáhly veškeré temné napětí dospělých --- Každý večer po večeri v cele, kterou sdílel s tichým vrahem, sklonil svoji vážnou hlavu nad každodenní nebo aspoň obdenní dopis své milence Billie; dopis byl plný filosofických a náboženských rozvah --- A když jsi ve vězení v posteli a je zhasnuto a tobě se nechce spát, tak máš obrovský prostor na přemítání o světě a vlastně cejtíš jeho sladkost, je-li nějaká (svět vždycky ve vězení sladce voní, ačkoli ve vězení pro těžké případy je to horší, jak Genet ukáže), a výsledek přemítání je, že sem nepřišel jen k potrestání svých nebezpečných hořkostí (a samozřejmě je vždycky dobrý se na dva roky vzdálit od alkoholu a nadměrného kouření) (a k tomu ten pravidelný spánek); on je zase jako kluk, ale jak říkám, ta posedlá "dětskost" přepadne každého, kdo se právě vrátil z vězení --- Zločinci společnosti jsou, ve snaze je přísně potrestat, posílání za bezpečné zdi, a tím je jim umožněno nabrat větší sílu pro budoucí krutou slávu a naopak --- "No tak to mě tedy podrž," pořád opakuje, když vidí všechny ty kolmé útesy a skalní stěny, z kterých visí popínavé rostliny a mrtvé stromy, "takže ty mě chceš říct, žeš tady byl tři tejdny sám, proč, to já bych si teda netrouf... to musí bejt v noci hrozný... koukni támhle na tu starou mulu... Člověče, já jsem fakt nadšenej z těch sekvojovejch lesů támhle vzadu... připomíná mi to starý Colorado, Bože, to když jsem každej den ukrad nějaký auto a vyjížděl do kopců s kuřátkem z gymplu" --- "Tsss, tss," říká Dejv Wain slastně a od volantu se na nás podívá významým šibalským pohledem svých velkých planoucích očí plných všemožných choutek --- "Zapřísahávám vás, kluci, abyste dělali nějaký velký plány na přitáhnutí sem stáda nějaký školaček a tím nás připravili o naše krásný rozmluvy," pomalu a v pohodě říká Cody, ač smutně.

Monsantův džíp nás svěhlavě následuje --- Když jsme projížděli Monterey, tak Monsanto zavolal Patu McLearnovi, který tráví léto se svou ženou a dítětem v Santa Cruz a který je teď ve svém džípu několik mil za námi dole na dálnici --- Je to velkej bigsurskej den.

Sjíždíme dolů, přejíždíme most a u mohutného dřevěného plotu hrdě vystupuji a oficiálně otvírám vrata, aby auta mohla projet --- Přes hrboly jedeme dolů ke srubu cestou, kde jsou vyjeté koleje, a parkujeme --- Srdce se mi sevře, když vidím srub.

Vidím srub, jak na mě téměř lidsky čeká, jako by čekal celou věčnost, slyším bublat svůj krásný potůček, jak pokračuje v jeho písni jenom pro mne, vidím tytéž modračky, kteří na mě čekají na stromě a možná se teď na mě zlobí, že jsem tady nebyl, abych jim každické požehnané ráno naskládal na verandu na zábradlí kukuřičné lupínky --- A tak první věc, kterou udělám, je, že spěchám dovnitř a vyložím jim ven nějaké jídlo --- Ale je tady kolem tolik lidí, že se ani neodvážím.

Monsanto je oblečen do starejch šatů a těší se na víno a na víkend plný povídání ve svém příjemném srubu, odkud si bere ze zdi z háčku velkou sekeru a začne sekat do obrovského polena --- Je to ve skutečnosti půlka stromu, kterej sem před lety spadl, a v pravidelných intervalech se do něj seká, ale Monsanto je dnes připraven, že ho přeseke napůl a pak ještě napůl, a my pak z něj můžeme štípat velká polena na oheň --- Mezitím malý Arthur Ma, který nikam nejde bez skicáku a pastelek s plst'ovými špičkami značky Yellowjack, už sedí v mém křesle na verandě (má na sobě taky můj klobouk) a maluje jeden ze své nekonečné řady obrázků, namaluje dvacet pět dneska a dvacet pět zejtra --- Povídá si s námi a maluje dál --- Jeho plstěné špičky jsou ve všech barvách, červené, modré, žluté, zelené, černé, maluje nádherné výjevy z podvědomí a je schopen taky namalovat krásné objektivní scenérie nebo cokoli chce až po karikatury --- Dejv bere z Willieho můj a svůj ruksak a hází ho do srubu, Ben Fagan se prochází u potůčku a bafe z fajfky se šťastným bhikkovským úsměvem, Ron Blake vybaluje stejky, které jsme koupili po cestě v Monterey, a já už zbavuju flašky zátek z umělé hmoty s tím správným zatočením a trhnutím, které se naučíš jen po letech pití vína v uličkách západních i východních.

Pořád totéž, mlha se valí přes stěny kaňonu a zatemňuje slunce, ale slunce bojuje zpět --- Vnitřek srubu, kde konečně hoří oheň, je stále drahý, milovaný příbytek, který je v mé mysli, když si ho teď prohlížím, jako nezvykle dobře zaostřená věrná fotografie --- Větvičky kapradin jsou stále ve sklenici vody, knihy jsou na místě, potraviny úhledně naskládáné na polici podél zdi --- Jsem nadšenější, že jsem tady s partou, ale je tady i utajený smutek, který později vyjádří Monsanto, když říká "Tohle je vopravdu místo, kde by člověk měl bejt sám, víš? když sem přijedeš s velkou partou, tak to tak nějak ztrácí, ne že bych teď měl na mysli nás nebo někoho konkrétního; v těch stromech je taková smutná sladkost, jako bychom je neměli řvaním urážet, povídání snad snesou" --- Což je přesně to, co cejtím já.

V partě jdeme cestičkou dolů k moři, procházíme pod tím "mostem zkurvysyna", jak zařve Cody, když se s hrůzou dívá nahoru --- "Tak tahle věc stačí, aby každého vydělala" --- Ale pro starý řidiče, jako je Cody nebo taky Dejv, je nejhorší vidět ten starej vrak ležící vzhůru nohama v písku, půl hodiny ho okukujou a kroutěj nad tím hlavou --- Couráme se chvíli po pláži a rozhodujeme se, že se sem vrátíme večer s flaškama a baterkama a postavíme tady velké ohniště; teď už je čas se vrátit do srubu a udělat stejky a zahájit mejdan, a to už tady vidíme zaparkovanej McLearnův džíp, kterej už přijel i se svou krásnou blond'atou ženou v přiléhavých modrých džínách, což vyprovokuje Dejva k jeho "Tsss, tss", a Cody jen řekne "Jo, tak to je, jo, jo, tak je to, ach jo, hmm miláčku, jo!"

19

Hluboko v kaňonu začíná burácející pitka --- Mlha s přicházející nocí prosakuje do oken a všichni ti měkkouši se domáhají, aby se zavřely okenice, takže tady teď sedíme v záři jedné lampy, dusíme se kouřem, ale jim je to jedno --- Myslí si, že je to kouř ze stejku, které se pečou na ohni --- Mám v ruce jednu z flašek a nenechám si ji vzít --- McLearn je pohledný mladý básník, který teď napsal nejfantastičtější báseň v Americe nazvanou "Tmavohnědá", což je do posledního detailu popsané tělo jeho ženy a jeho vlastní tělo v extatickem splnutí a komunikaci a naruby a ze všech stran; a ne že pouze on trvá na přečtení --- Protože já chci taky číst svoji báseň "Moře" --- Ale Cody a Dejv Wain se baví o něčem jiném a pošetilé dítě Ron Blake zpívá jako Chet Baker --- Arthur Ma si v koutě maluje a takhle nějak zhruba se to tady odvíjí.

"Tak tohle Cody, dělaj starý řidiči, pomalu jezdí v protisměru na parkovištích před supermarketem Safeway" --- "No jo, to je pravda, dyť jsem ti to říkal o tom mým kole, ale to je prostě to, co dělaj, víš, protože zatímco jejich stará nakupuje v obchodě, tak oni se rozhodnou, že by mohli zaparkovat ještě trochu blíž východu, a tak nejdřív strávěj půl hodiny přemejšlením o svém velkým přesunu a pak pomalu couvaj ven ze svého místa, už se sotva můžou otočit, co se děje za nima, většinou stejně nic, potom začnou pomaličku a nejspíš otáčel volantem k místu, který si vybrali, ale najednou tam vpluje nějaká kočka v pick-upu a starouš se začne škrábat na hlavě a říkat 'Ó ne, tihle mladí dneska...' a všechno to starý známý, no jo, ale já ti říkám, ten můj BYCIKL v Denveru byl celej zkroucený a přední kolo se tak klepalo, že jsem musel najít nový způsob, jak manévrovat s řídítkama" --- "Hej, Cody, dej si něco k pití," křičím mu do ucha a do toho McLear čte: "Ve tmě polib má stehna, tu planoucí jeskyni" A Monsanto se smíchem zajíká, jak vypráví Faganovi "Takže tenhle bláznivýj týpek sejde se schodů a ptá se na knihu Alistair Crowley, což jsem neznal, až tuhle tys mi o tom říkal, a na cestě ven jsem ho viděl, jak vyfoukne knihu z police a na její místo dá jinou, kterou vytáhl z kapsy, a je to novela od někoho, kdo se jmenuje Denton Welch, je o mladým klukovi v Číně, kterej se toulá po ulicích jako opravdickéj romantickéj mladej Truman Capote, akorát, že je to v Číně" a Arthur Ma najednou zařve "Nehejbejte se, vy bastardi, já mám v oku díru." a tak nějak normálně to jede jako většina mejdanů, pak pokračujem stejnáma (já se toho ani nedotknu, ale piju dál), potom obrovskéj táborák na pláži, kam pochodujeme ve spořádané jednotce, která švihá současně pažemi, měl jsem ten nápad, že jsem hlava partyzánské jednotky, a já pochoduji! vepředu jako poručík dávající rozkazy a se všemi těmi baterkami a výkřiky se chumljeme dolů k cestičce a jdeme "A dva tři" a vyzýváme nepřátele, třeba nějaké partyzány, aby vylezli z úkrytu. Monsanto jako starý zálesák zapaluje na pláži obrovský oheň, jehož plameny jsou vidět na míle daleko, auta jedoucí nahoře přes most vidí, že je tady v díře noci mejdan, oheň osvětluje děsivé trámy a sloupy mostu téměř až úplně nahoru, obrovské stíny tancují po kamenech --- Moře se pění, ale je dnes krotké --- To není, jako tady být sám v pustém pekle a psát, co si šeptá moře.

Noc končí a všichni padají vyčerpaně na palandy, někdo spí venku ve spacákách (McLear jede se svou ženou domů), ale Arthur Ma a já zůstáváme u dohasínajícího ohně a štěkáme na sebe až do svítání spontánní otázky a odpovědi jako "Kdo ti řek, že máš na hlavě klobouk?" --- "Moje hlava se klobouku nikdy neptá" --- "Co se děje s tvým trénováním jater?" --- "Moje trénování jater se zapletlo s činností ledvin" --- (a tak se tady objevil můj další velký bezvadný malý orientální přítel; jsem z východního pobřeží a nikdy jsem neměl možnost poznat Japonce nebo Číňany, na západním pobřeží to je běžnější, ale pro mě, z východu, je to úžasné - se všemi mými předešlými studiemi zenu a chánu a taa) --- (A zdá se, že Arthur je taky jeden jemný, drobný, citlivý, orientální "šibalnik") --- A tak se dostáváme k bezvadnému prozpěvování výpovědí, střídáme se bez pauzy na přemejšlení, jeden, hned nato druhý, bing bang, ta krása toho je, že zatímco jeden křičí jako (já) - "Dnes vyjde srpnový měsíc až nejvýš, kam to jde, bude mít nažloutlý odstín a andělé budou po celé mé střeše spolu s Děvou rozhazovat květiny" (jakýkoli nesmysl byl pravidlem), tak ten druhý má nejen vymyslet následující výpověď, ale může začít tam, kde v jeho podvědomí vznikla asociace třeba z "andělé budou po celé mé střeše", a tak můžeš cokoli vykřiknout bez přemejšlení nad odpovědí, čím blbější nebo spíš čím méně očekávané, šílenější, pošetilejší, chytřejší, tím lepší "Poutníci upouštějí hovínka a sladké bezejmenné železniční vlaky z nebe s všudypřítomným mládím rodícím opičí samice, které budou dupat po scéně, čekající na chvíli, kdy se štípnu, abych se ujistil, že myšlenka je jako dotek" --- Ale tohle je jenom začátek, protože teď už víme, jak na to, a jsme lepší a lepší, a já si za svítání uvědomím, jak jsme nesmíme brilantní (zatímco všichni chrápali), obloha se při tom musela zatřást a nejen zachvět: zkusme se podívat, jestli bych byl schopen představit aspoň styl hry:

ARTHUR: "Kdy se staneš osmým patriarchou?"

JÁ: "Hned jak mi dáš ten moly sežraný svetr" --- (Něco mnohem lepšího, než je tohle, teď na to zapomeň, protože já chci nejdřív mluvit o Arthurovi Ma a znovu zkusit opakovat náš ohromný výkon).

Jak jsem řekl, je to můj první malý čínský přítel, pořád opakuju "malý" George a "malý" Arthur, ale skutečnost je, že oni jsou opravdu oba malí --- George pomalu mluvil a byl trochu mimo dění, jak to u mistra zenu bývá, uvědomoval si, že dění je stejně nedůležité, Arthur byl přátelštější, v určitém směru otevřenější, zvědavý a neustále kladoucí otázky, díky jeho kreslení byl aktivnější než George a samozřejmě to byl Číňan a ne Japonce --- Chtěl, abych v následujících týdnech navštívil jeho otce --- Jednu dobu byl Monsantův nejlepší přítel, a když spolu kráčeli dolu ulicí, tak vytvářeli podivný párek, velkej, šťastnej chlap s červenýma lícema v manžestrovém saku a někdy s fajkou v puse a malý jako dítě vypadající čínský kluk. který vypadal tak mladě, že mu většina barmanů nechtěla nalít, ač mu bylo třicet ---- Nicméně je to syn ze slavné chinatovnské rodiny a Chinatown je ve Frisku hned za legendární beatnickou ulicí --- Arthur byl taky ohromný malý milovník, který měl pořád překrásný holky, ale teď byl právě odstěhovanéj od své ženy, dívky, kterou jsem nikdy neviděl, ale o který mi Monsanto řekl, že je to nejkrásnější černoška na světě --- Arthur pochází z velké rodiny, ale ta nesouhlasí s tím, že je malíř a bohém, a tak bydlel sám ve starém pohodovém hotelu na North Beach, ale občas chodil za roh do Chinatownu navštěvovat svého otce, který seděl vzadu ve svém čínském obchodě se smíšeným zbožím, dumající mezi jeho nespočitatelnými básněmi napsanými spěšnými čínskými tahy na kouscích krásné barevného papíru visícího v jeho kamrlíku ze stropu dolů --- Seděl tam, čistý, upravený, téměř lesknoucí se, a přemejšlel, jakou báseň napíše teď, přitom jeho malé bystré oči stále utíkaly ke dveřím do ulice, aby viděl, kdo prochází kolem, nebo kdo vešel do obchodu, a to hned věděl, kdo to je a co chce. Byl to nejlepší přítel a spolehlivý poradce Chianga Kai Sheka v Americe, což je pravda a žádná lež --- Ale sám Arthur sympatizoval s Rudými Číňany, což byla rodinná a čínská záležitost, ke které jsem neměl co říct, ani mě to nezajímalo, kromě toho, že to byl momentálně pro mě dramatický obrázek otce a syna ze staré kultury --- Částečně tomu ale Arthur trochu nahrával, aby mě pobavil, stejně tak jako to dělal George, abych byl šťastnej, jo, tak nějak to dělal i George --- Něco po věky známého přicházelo s jeho věrnou přítomností a já si říkám, jestli jsem v minulém životě nežil někde v Číně nebo jestli on ve svém předešlém životě nežil na Západě a nebyl nějak zapleten s mým životem jinde než v Číně --- Škoda je, že nemám žádný záznam o tom, co jsme na sebe vykřikovali a co jsme si oznamovali tam a zpět až do chvíle, kdy venku začali zpívat ptáci, ale bylo to asi takhle:

JÁ: "Dokud někdo nenapaří horkou žehličku na mé srdce nebo na mě nenavalí d'ábelskou karmu jako vetu za vetu a nevytáhne moji matku z postele a nezavraždí ji před mýma prokletýma lidskýma očima ---"

ARTHUR: "A já zalomím svou ruku za hlavami"

JÁ: "Kdykoli z tvého skleněného domu hodíš po kočce kámenem, tak tím na sebe uvalíš zimu Stanleyho Goulda, tmavou smrt, po které přichází zase smrt, a ty stárneš ---"

ARTHUR: "Protože, madam, ty urny vás kousnou a taky budou studené" ---

JÁ: "A váš syn nikdy nebude odpočívat s klidným vědomím, že co on myslí, on myslí, stejně tak jako, co on udělá, to on myslí, stejně tak jako, co on cítí, to on myslí, stejně tak jako budoucnost, že ---"

ARTHUR: "Budoucnost, že můj prokletý starý meč řezač Paisan Paslia zase ztratil vládu"

JÁ: "Dnes bude měsíc svědkem, jak se budou andělé řadit u okna novorozeňátka. které si mnula ve svých jesličkách a kouká prosícíma očima po kopci s vodopádem oveček v den, kdy arabský pasáček objal jehňátko až k srdci, zatímco matka krvácela dole u jeho nohou" ---

ARTHUR: "A tak Joe, ten hlupišťě, zabiš tě, ne, nene ---"

JÁ: "Ukáážžžžž díííííí ---"

ARTHUR: "Víteř a nakopnutá kára ---"

JÁ: "Andělé Devy, příšery Asuras Devadattas Vedantas McLaughlins Stone budou v pekle křičet a halekat, jestliže nebudou milovat ovečku, ovečku, ovečku zpekla plátek jehněčího ---"

ARTHUR: "Proč si Scott Fitzgerald psal deník?"

JÁ: "Tak báječný deník ---"

ARTHUR: "Komi denéra jes páta sutyjamp anda vanda vesnoki šadakirúúú párijemenga síkarem nora sarkádium baron roj kelégium mijorky ajastúna hajdansetl amfó andijarn jerka jáma. čelmsford alja boneavance korúm semanda versi ---"

JÁ: "Koncert šestadvacátelio ročníku arménské konference?"

Taky jsem zapomněl říct, že když jsem tady byl sám, tak bylo období mlh a ani jednu noc ani na minutku nevyšly hvězdy, kromě noci poslední, kdy jsem se chystal už odejít --- Ted' svítily hvězdy každou noc, slunce zacházelo mnohem později, ale k podzimu na Big Suru patří zlověstný vítr: vypadalo to, jako když celý Pacifik vši silou foukal přímo do Raton kañonu a ještě přes vysokou rozsedlinu z druhého konce, a jak přicházel hlučící se zprávami ze dna kotle, tak se stromy v hrůze třásly a po odražení od stěny se rozlehl burácející hukot, jakej jsem neměl rád --- Vypadalo to, jako když dunění přináší zlou předzvěst --- Mnohem lepší bylo být v tichu, v mlze a mezi mlčenlivými stromy --- Tady stačí jeden mohutný závan a celý kañon se rozeře a zmatené rozhoupe všemi směry, že i kluci z toho byli trochu překvapení --- Byl to příliš mohutný vítr, pro tak malý kañon.

Tohle dění znemožnilo slyšet stále přítomný potůček přinášející mi jistotu.

Jedna dobrá věc byla, že když letadlo prorazilo nad hlavami zvukovou bariéru, tak vítr rozptýlil tleskot prázdného zahřmení; to v období mlh zvuk naplnil kañon, koncentroval se tam a rozhoupal dům jako při explozi a já jsem si poprvé (sám) myslel, že někdo vedle odpálil dynamit.

Když jsem se vzbudil sténající a s kocovinou, bylo tam tolik vína, jen mě znovu načít a spravit prvním lokem, tak jo, ale Monsanto šel typicky chytře brzy spát k potoku a ted' už byl plnej života, za zpěvu si ponořil celou hlavu do vody, pak se ozvalo brrr a ted' si mne ruce z radosti z nového dne --- Dejv Wain dělal snídani s obvyklou přednáškou "Vopravdu správnej způsob, jak smažit vajíčka, je přikrejt je pokličkou, protože jediné tak máj krásně usmaženej bílek přes žloutky, hned jak dodělám těsto na lívance, tak se do nich pustíme" --- Na začátku byl můj nákup natolik vše zahrnující, že se z něj ted' nakrmila tlupa partyzánů.

Po snídani začala soutěž ve štípání dřeva velkou sekerou, někteří z nás seděli na verandě a dívali se a zúčastnění byli pod námi sekající do kmene stromu, který byl tlustý víc než třicet centimetrů ---

Odsekávat špalky asi po půl metrech nebyla žádná sranda --- Říkal jsem si, že můžeš studovat charakter člověka podle toho, jak seká dřevo --- Monsanto, starý drvoštěp z Mainu, jak mu ted' říkám, nám ukázal, jakým způsobem vede svůj život tím, jak krásně krátce sekal do kmenu z pravého a levého úhlu, a je hotov v rozumně krátkou dobu a ani se u toho moc nezapotil --- A to jeho údery byly rychlé ---

Zato starý Fagan s fajfkou v puse seká vytrvale s rozvahou, jak se to pravděpodobně naučil v Oregonu a na Northwestu ve školách pro lesní požárníky, skončí v tichu, bez jediného slova --- Ale Codyho vášnivá povaha se ukázala, jak přistupoval ke kládě s obrovským nábojem, zasekával sekeru ze všech sil, kterou držel úplně na konci, mohl jsi slyšet, jak kmen vevnitř po celé délce úpí, rupe, pak podélně praská, Cody je tak silnej, že když sekerou mocně zasekne, tak se úplně odlepí od země --- Usekl své poleno s běsněním řeckého boha --- Nicméně mu to trvalo déle a vypotil víc než Monsanto --- "Sem to kdysi dělával s pracovní partou v jižní Arizoně," řekl a urazil svoje poleno, až se kláda roztancovala po zemi --- Ale to byl příklad obrovské, ale smysl ztrácející síly, obrázek života chudáka Codyho a v jistém smyslu i mého --- Já jsem taky sekal vši silou a běsnil jsem víc a víc a sekal rychleji a zdolal to, ale trvalo mi to déle než Monsanto, kterej se na nás s úsměvem díval --- Malý Arthur šel taky potom zkusit svoje štěstí, ale po pěti seknutích to vzdal --- Sekera ho stejně kamsi odnášela --- Pak nám to ukázal Dejv Wain lehkými velkými údery a hned jsme měli k dispozici pět velkých polen --- Ale ted' byl čas naskákat do aut (McLear se zase vrátil) a jet na jih dolů po pobřežní silnici do lázeňského domu s horkými prameny, což mně zpočátku znělo dobře.

Ale nový Velký Sluneční Podzim byl ted' celý modrý a čist'ounký jak víno, což jasněji ukázalo hrozivost a gigantičnost pobřeží v celé jeho příšerné nádheře, která se po míle a míle plazí jižně, naše tři džípy se krouží silnicí a vybírají přibývajících zatáček, příkré spády se objevují na našich stranách, o kus dál hrůzné vysoké mosty, po nichž přejíždíme rozbité pobřeží pod námi --- Ačkoli všichni kluci jsou celí paf to vidět --- Pro mě to je jen nehostinný blázinec na zemi, viděl jsem už z toho dost a málem jsem to polknul při mém hlubokém nádechu --- Kluci mě ujist'ují, že horká lázeň mně udělá dobře (viděj, že jsem bez nálady

a už asi navždy v kocovině), ale když tam přijedem, tak mám zase srdce v krku, to když McLearn ukazuje z terasy venkovního bazénu na moře "Koukněte, tamhle na moři plave nějaký plevl, mrtvá vydra!" --- A jasně, že hádám dobře, je to mrtvá vydra, velká hnědá bledá hrouda truchlivě plavoucí s příbojem nahoru a dolů, příšerný plevl kolem, moje vydra, moje drahá vydra, o které jsem psal básně --- "Proč umřela?" --- "Proč to dělají?" --- "Co to má za smysl?" --- Všichni kluci si krejou oči proti slunci, aby líp viděli ten utrápenej pokojnej kus mrože, jako by to bylo něco, oč je jen momentální zájem, zatímco mě to praštilo do očí a sjelo rovnou dolu do srdce --- Z bazénků s horkou vodou se páří. Fagan a Monsanto s ostatními si tam pokojně sedí až po krky nahatí, ale po lázeňských domech různě pózujou skupinky nahejch teplejch, díky kterejm váhám, jestli se mám svlíknout; jen z obecného principu --- Ačkoli Cody se neobtěžuje dělat vůbec nic, jen tak v šatech leží na sluníčku na zahradním stole a kouří --- Ale já si půjčuji od McLearn žluté plavky a lezu dovnitř --- "Proč lezeš do bazénu s horkou vodou v plavkách proboha?" říká chechtající se Fagan --- S hrůzou si všimnu, že v horké vodě plave sperma --- Kouknu se a vidím ostatní (teplouše), jak se dlouze dívají na Rona Bakera, ten stojí čelem k moři se svou "arse" tak, aby všichni viděli, nemluvě o McLearnovi a Dejvu Wainovi --- Ale tohle je typické pro Codyho a mě, že se v takové situaci nesvlíknem (byli jsme oba vychováni jako katolíci?) --- A údajně velcí sexuální hrdinové naší generace --- By sis moh myslet --- Ale kombinace divnejch mlčky nás pozorujících týpku a támhle ta mrtvá vydra a sperma v bazéně, je mi z toho nanic, a to se nezmiňuji, že mě někdo informuje, že lázeňský dům patří mladému spisovateli Kevinu Cudahymu, kterého jsem dobře znal z New Yorku, a tak se na něj ptám jednoho mladšího podivína a on mě ani neráčí odpovědět --- Myslím si, že mě neslyšel, tak se ptám znovu, žádná odpověď, ani si mě nevšiml, tak se ptám potřetí, tentokrát se zvedne a nakvašeně se odnese do šaten --- To všechno přispívá ke zmatku, kterej se začíná hromadit v mém vyčerpaném vypitém mozku, ty neustálé připomínky smrti nebyly ale ani v nejmenším smrti mé pokojné lásky k Raton kaňonu, která se ale najednou vyvinula v horor.

Z koupelí jdeme do Nepenthe, což je krásnej restaurant nahoře na útesu, kterej má obrovskou zahrádku, vynikající jídlo, vynikající obsluhu a vedení, dobrý pití, šachové stolky, židle a stolečky, na kterých se můžeš slunit a koukat dolů na to ohromný pobřeží --- Sedíme tady u různějch stolů. Cody začíná hrát šachy s každým, kdo se přidá, přičemž si pochutnává na těch báječnejch hamburgerch, který se jmenujou "Nebeský burgry" (obrovský a se vším, co k nim patří) --- Cody nemá rád jen tak sedět a tlachat, je to ten typ, kterej když začne mluvit, tak musí hodiny mluvit jen on, až je všechno do vyčerpání vysvětleno, beztoho se chce jen ohnout přes šachověj stolec a říct "He he he, ty starej Scroogi, ty si šetříš pěšáka, co? Táák, a mám tě!" --- Zatímco tam sedím a diskutuji o literatuře s McLearnem a Monsantem, tak se najednou s námi dá do řeči skupinka mladíků --- Ten nejmladší říká, že je důstojník v armádě --- Já se okamžitě pouštím (pěkně namázlej po pěti Manhattenech) do své teorie partyzánského válčení, což jsem vypožadoval předešlou noc, kdy mně vážně došlo, že kdybychom byli Monsanto, Arthur, Cody, Dejv, Ben, Ron Blake a já v jednom vojenském útvaru (všichni s placírkou chlastu na opaskách), tak by pro nepřítele bylo těžký kohokoliv z nás ranit, protože bychom jako drazí přátelé na sebe dávali zoufalý pozor, vyprávím tomu prvnímu důstojníkovi, což zaujme staršího muže, který se přiznává, že je GENERAL armády --- Je tady pár dalších homosexuálů u různějch stolků, což přiměje Dejva Waina se od šachů podívat do prázdna a zahuhňat "Pod sekvojovými trámy se lidé baví o homosexualitě a válce.... nazývejme to haiku Nepethe" --- "Jo," říká Cody dává mu šach mat "Vidiš, ty můžeš tak ku, ty můj kluku, vypadni odtamtud, беру ti královnu, drahej."

Zmiňuji se o generálovi jen pro to, že je na tom něco podivného, protože během tohodle tahu jsem potkal ještě jednoho generála, dva cizí generálové, a já nikdy předtím v životě generála nepotkal --- Ten první generál byl divnej, byl nějak moc slušnej a přitom v jeho ocelovejch očích za srandovníma tmavejma brejlema bylo něco nekalýho --- Něco podivného bylo taky na tom prvním důstojníkovi, kterej uhod, kdo jsme (básníci ze San Francisca, vlastně jeho hlavní jádro), a nezdál se ani trochu potěšen, ačkoliv generál byl pobaven --- Nicméně, ač podivným způsobem, přece jen generála velice zaujala moje teorie o kámošské jednotce v partyzánské válce, a když prezident Kennedy o rok později navrhl takovéto nové schéma pro část našich armádních sil, tak jsem se podívoval (pořád blázen i tehdy, ale z jinejch důvodů), jestli si generál nevzal tu myšlenku ode mne --- Ten druhý generál, ještě divnější, jak se ukazovalo, se projevil, když už já se světu ještě víc vzdálil.

Manhattany a ještě víc Manhattanu a konečně, když jsme se vrátili pozdě odpoledne zpátky do srubu, tak se cejtím dobře, ale uvědomil jsem si, že zejtra se mnou bude konec --- Ale chudák mladej Ron Blake mě poprosil, jestli by se mnou ve srubu mohl zůstat, ostatní se budou vracet do města třema autama, a já jsem nemoh vymyslet jak ho odmítnout, abych ho neranil, a tak jsem řek, že jo. --- Takže když odjeli, tak jsem najednou zůstal sám s tímhle posedlým beatnikem, kterej mi zpíval písničky, a já nechtěl nic jinýho než spát --- Ale já jsem se snažil, aby to bylo fajn a abych nezklamal jeho důvěřivé srdce.

Protože, nakonec, tenhle nešťastnej mladej kluk fakt věří, že na celý tý beatnický věci je něco vznešeného a ideálního a já, podle novin, mám bejt jako Král beatníků, ale já jsem zároveň unavenej a otrávenej z celýho toho nekonečného entusiasmů nověch mladejch, který se mě snažej poznat a nalejt do mě celý jejich životy, a já bych měl skákat nahoru a dolů a říkat ano, ano, to je ono, ale já už dál takhle nemůžu --- Důvod, proč jsem přijel na léto na Big Sur, byl právě od tohohle všeho odjet --- Jako téhle pět dojemnejch studentů, kteří přišli k mým dveřím na Long Islandu v bundách, na kterých stálo "Dharmoví tuláci", všichni si mysleli, díky chybě na přebalu knihy, že je mi pětadvacet, a já se tam zjevím, starej tak, že bych moh bejt jejich táta --- Ale ne, swingový, mladý, jazzový Ron chce všechno dělat s nadšením, jít na pláž, běhat a skotačit a zpívat, povídat si, psát melodie, psát příběhy, zlézat hory, jít na vejlet, všechno vidět, dělat všechno se všema --- Ale dává si se mnou poslední čtvrtku porstkého a já jsem pro jít na pláž.

Jdeme dolů tou smutnou bhikkovskou cestičkou a já najednou v trávě vidím mrtvou myšku --- "Malinká mrtvá myšinka," řeknu vtipně poeticky, ale najednou si poprvé uvědomím a vzpomenu, že jsem na Monsantově polici nechal odkryté víčko od krysiho jedu, takže tohle je moje myš --- Leží tady mrtvá --- Jako ta vydra v moři --- Tohle je moje myš, kterou jsem pečlivě celé léto krmil čokoládou a sýrem, ale znovu jsem podvědomě sabotoval své plány být laskavý ke všemu živému, dokonce i k broukům, a znovu jsem zabil myš tak jako tak --- A ještě ke všemu, když přijdeme k místu, kde se obvykle sluní had, chci na to upozornit Rona, ale on náraz zařve "DÁVEJ POZOR! Nikdy nevíš, co za druh hada to může bejt!" což mě vyděsí a srdce mi mlátí hrůzou --- Takže můj malý přítel had se proto v mé hlavě změnil z bytosti se zeleným dlouhým tělem do ďábelského bigsurského zákeřného hada.

Navíc u břehu vždycky leží dlouhé řady dutých šlahounů mořského plevle sušících se na slunci, některé tak velké jako lidská těla s kůží, kousky žijícího materiálu, z kterejch jsem tak nějak vždycky smutnej, a tenhle cvok je začne zvedat a tancovat s nimi po pláži a měnit můj Sur v něco mořem změněného --- Něco mozkiem změněného.

Celou noc zpíváme a řveme písničky při lampě, což by šlo, ale pak přijde ráno, flaška je prázdná a já se zase probouzím s "finálním hororem", přesně s tím, s jakým jsem se octnul ve smradlavém hotelovém pokoji ve Frisku, než jsem před tím stihl utéct sem, ale už mě to zase dohnalo a já slyším svoje řňukání "Bože, proč mě tak mučíš" --- A já vím, že nikdo, kdo neměl delirium tremens aspoň v počátečních fázích, nemůže rozumět, že to není ani tak fyzická bolest, jako jsou to hrůzná psychická muka nepopsatelná těm ignorantům, kteří nepijí a kteří obviňují opilce z nezodpovědnosti --- Psychická muka jsou tak intenzívní, že jsi zradil své narození, zradil jsi snahu své matky překonat bolesti, když tě přiváděla na svět, zradil jsi všechno úsilí svého otce, které vynaložil na to, aby tě nakrmil a vychoval, udělal z tebe chlapa, a Bože můj, ještě ti dal vzdělání pro "život", ty teď cejtíš svoje provinění tak hluboko, že se ztotožňuješ s ďáblem a vypadá to, že tě Bůh opustil a nechal tě tady tvému nechutnému hlupáctví --- Cejtíš se nemocnej v tom pravým slova smyslu, dejchání bez víry v dejchání, hnushnushnus, tvoje duše sténá, díváš se na svoje bezmocné ruce, jako by byly v ohni, ale nemůžeš se ani pohnout, abys pomoh, díváš se na svět mrtvými očima, máš trpitelský výraz asi jako anděl na mraku, který má zácpu --- Ve skutečnosti je to zdevastovaný pohled, který házíš na svět skrz hnědošedivou vlněnou deku přehozenou přes hlavu --- Tvůj jazyk je bílý a odporný, tvoje zuby zažloutlé, vlasy vypadají, jako by přes noc úplně vyschly, velké odporné ospalky v koutcích očí, mastnota na nose, pěna v koutku pusy: zkrátka celou tuhle odpornou a důvěrně známou ohavnost zná každý, kdo opilý procházel různými ulicemi světa --- Ale v tom všem není ani kouska radosti, lidi řeknou "Je opilej a šťastnej, nechte ho se z toho vyspat" --- A zatím ten chudák opilec brečí --- Brečí za svou mámou a tátou, za svou starší sestrou a bratrem a za svým nejlepším kámošem, on volá o pomoc --- Snaží se vzpamatovat, posune si botu blíž k noze, ale ani

to není dost dobře možné, upustí botu, něco zvrhne a udělá další stejně marný pokus a zase brečí --- Chtěl by složit hlavu do dlaní a naříkat pro smilování, i když ví, že žádný není --- Nejen pro to, že si ho nezaslouží, ale že taková věc prostě není --- Protože se podívá nahoru na modrou oblohu a nevidí nic než prázdný prostor, kterej na něj dělá ksichty --- Dívá se na svět, kterej na něj vyplazuje jazyk, a když si sundá masku, tak se na něj dívá velkýma prázdnýma červenýma očima, jako má on sám --- Možná že vidí, jak se země pohne, ale není tady nic, co by potvrdilo jeho vidinu --- Nenadálý zvuk za jeho zády ho přivede k vzteklému zavrčení --- Stáhne a zastrčí si vetchou a špinavou košili --- Cítí, že by si chtěl setřít obličej, ale není čím.

Jeho ponožky jsou dva tlusté unavené navlhle hnusy --- Vousy na tvářích štípají stékajícím potem a otravují vyprahlá ústa --- Je tady vyždímaný pocit už nikdy víc, nikdy znova --- Co bylo čisté a krásné včera, se nesmyslně a nevypočitatelně změnilo v zasané nic --- Vlasy na jeho prstech na něj civí jako vlasy mrtvého --- Košile a kalhoty se na něj přilepily, jako by měl být opilý napořád --- Bolest výčitek klesá níž a níž, jako by ji někdo seshora tlačil --- Krásná bílá oblaka způsobují nic než bolest očím --- Jediná věc, která se dá udělat je lehnout si obličejem dolů a plakat --- Ústa jsou tak zničená, že ani není šance skřípat zuby --- Nenachází se ani síla trhat si vlasy.

A tady už je Ron Blake začínající svůj den písní z plna hrdla --- Jdu dolů k potoku, hodím sebou do písku a smutně se dívám do vody, která už ke mně není přátelská, ale spíš chce, abych odsud vypad --- Ve srubu není ani kapka k pití, všechny džípy narvané zdravými lidmi jsou pryč a já jsem tady sám s nadšeným klukem na nenadálém tahu --- Malí broučci, které jsem zachránil před utopením jen proto, že jsem byl rozcitlivělej a sám a spokojenej, teď stejně umírají v mém dosahu --- Pavouk si u záchodu hledí svého --- Alf smutně bučí daleko z údolí, aby vyjádřil přesně to, co cejtím já --- Modráčci kolem švitoří snad jen proto, že jsem unavenej a bezmocnej na to je nakrmit, a oni to na mě zkouší "Jsou to stejně ničemný supi," naříkám s pusou v písku --- Kdysi příjemné klap klap klapající pleskání potůčku se teď změnilo na nekonečné štěbetání slepé přírody, která v první řadě ničemu nerozumí --- Moje staré představy o nánosu starém biliony let, kterej pokrejšvá všechno tohle a taky, všechna města a generace, je nakonec jen ubohá stará představa, "Tohle může vymyslet jen pošetilej střízlivěj blázen, dovedeš si představit rozplývat se nad takovým nesmyslem" (protože opilec se v určitém smyslu učí moudrosti ve slovech Goetha nebo Blaka nebo kdo to řek "Cesta k moudrosti vede skrze nadmíru všeho") Ale v tomhle případě můžeš jenom říct "Moudrost je jen další způsob, jak se ti může udělat špatně" --- "Mně je ŠPATNĚ," pateticky vykřikují do stromů, do okolních lesů, do kopců nade mnou, zoufale se rozhlížím, ale každému je to jedno --- Dokonce slyším, jak si Ron zpívá u oběda.

Co je snad ještě horší, že mě lituje a chce mi nějak pomoci "Můžu ti nějak pomoci" --- Později odejde sám na procházku, já jdu do srubu, lehnu si na palandu a skoro dvě hodiny sténám v lamentacích "O mou Dieux, pourquoi Tu m'laisse faire malade comme ça --- Papa Papa aide mué --- Aw j'ai mal au coeur --- J'envie d'aller a toilette 'pi ca m'interesse pas --- Aw'shu malade --- ououououououou ---". (Dlouho sténám "ouououou", myslím, že to trvalo celou minutu) --- Obrátím se a najdu další důvod ke sténání --- Myslím si, že jsem sám a že to ze sebe všechno dostanu, tak jak jsem to slyšel u svého otce, když vedle mě v noci na posteli umíral na rakovinu --- Když se mně podařilo dovrávorat ke dveřím a opřít se, tak si s dvojítm a ještě jednou s dvojítm hororem uvědomím, že Ron Blake tam celou dobu sedí a od knihy tohle všechno vyslechl --- (Zajímalo by mě, co o tom později řekl lidem, protože to muselo znít příšerně) --- (Taky idiotsky a možná dokonce kretěnsky, možná jenom francouzsko-kanadsky, kdo ví?) --- "Rone, nezlob se, žeš to všechno musel přežít, je mně špatně" --- "Já vím, to nic, lehni si a zkus usnout" --- "Nemůžu spát," zařvu vztekle --- Mám chuť zařvat "Jdi do prdele, ty idiote malej, co ty víš, co já prožívám", ale pak jsem si uvědomil, jak staromilsky hnusný a zoufalý to všechno je, on je tady a užívá si svůj velký víkend s velkým spisovatelem, o čemž by měl vyprávět všem svým kámošům, jak skvěle pulsující tah to byl, co jsem udělal, co jsem řekl --- Ale já si myslím, že si patrně odnese lekci temperamentu nebo lekci skutečného beatnictví --- Protože, kdy mi bylo ještě hůř a šíleněji, bylo o týden později, kdy jsem se sem vrátil s Dejvem a dvěma holkama, což vedlo k finální šílené noci.

Ale podívej se na tohle: neposedný mladík Ron chce odpoledne jet stopem do Monterey, ze všeho chce vidět McLearn, tak říkám "Jo, jen jed" --- "Ty se mnou nejdeš?" ptá se mě udiveně, že by hrdina z Na cestě dokonce už ani nestopoval, --- "Ne, já zůstanu tady a budu se snažit dát dohromady --- musím být sám," což je pravda, protože jakmile byl pryč a naposled na mě zahoukal z cesty kaňonem přímo nade mnou a zmizel, sedl jsem si na verandu na slunce, konečně jsem nakrmil ptáčky, vypral si ponožky a košili a kalhoty a pověsil si to uschnout na keře, klečící u potoka jsem z jeho proudu vysrkal tuny vody, tiše jsem pozoroval stromy, a jakmile zachází slunce, ať mi useknou ruku, že je mi tak dobře, jak mi nebylo: najednou, z ničeho nic.

"Bylo by možné, aby Ron a zbytek kluků, Dejv a McLearn nebo někdo z ostatních z dřívějšíka byli velká parta čarodějů dohánějící mě k šílenství?" přemítám zcela vážně --- Pamatuju se, že ve svých dětských představách, jaké jsem vždycky měl na cestě domů z farní školy sv. Josefa nebo když jsem seděl doma v pokoji, jsem zcela vážně přemýšlel, že si celý svět ze mě dělá srandu a já o tom nevím, protože vždycky, když se otočím, abych viděl, kdo je za mnou, zajedou zpátky na svoje místo a tváře se zcela normálně, ale ve chvíli, kdy se obrátím zpátky, vyrazí k mému týlu a šeptají si tam a pochechtávají a paktují se s ďáblem, potichoučku, ty je neslyšíš, a když se rychle otočím, abych je načapal, zase zajedou zpátky jako by nic a říkají "Vajíčka se správně vařej" nebo zpívají písně Cheta Bakera a dívají se jinam, nebo říkají "Řekl jsem ti tehda o Jimovi?" --- Ale moje dětské fantasie taky zahrnují skutečnost, že si ze mě každý dělá srandu, protože jsou všichni členové nesmrtelné tajné společnosti nebo Nebeské společnosti, které vědí tajemství světa a zcela vážně se mě snaží zblbnout, abych se vzbudil a viděl světlo (což v praxi znamená, abych se stal osvíceným) --- Takže já "Ti Jean" jsem zbyl jako POSLEDNÍ Ti Jean na světě, poslední svatej blázen, lidi za mým krkem byli ďáblové země, mezi které mě Bůh odsoudil, malého andílka, jako bych vlastně byl poslední Ježíš! a všichni ti lidé čekali, až si to uvědomím a proberu se a chytnu je, jak na mě načuhujou, a pak se najednou budem v nebi všichni smát --- Ale zvířata tohle za mými zády nedělaly, moje kočky byly vždycky ozdoby, které si smutně lízaly tlapy, a Ježíš toho byl smutným svědkem, tak nějak, jako zvířata --- On neslídil za mým krkem --- Tady leží kořen mé víry v Ježíše --- Jako by jediná skutečnost na světě byl Ježíš a ovečky (zvířata) a můj bratr Gerard, který mi ukazoval cestu --- Někteří z těch, co za mnou slídí, byli laskaví a smutní jako můj otec, ale museli držet s ostatními na jedné lodi --- Ale pak přijde moje probuzení a všechno zmizí kromě Nebe, což je Bůh --- A proto později v životě musíš připustit toto dětské fantazírování po těchto dost divných zážitcích, i poté, co jsem měl tu nepatrnou vizi Zlaté věčnosti a další předtím a jiné potom, což zahrnuje Samadhis během buddhistické meditace v lese, kdy jsem si sebe představoval jako zvláštního opuštěného anděla seslaného dolů jako posla z Nebe, abych každému řekl a na svém případě ukázal, že jejich slídící společnost je společnost Ďábelská a že jsou na špatné cestě. S tímto vším v mé minulosti, teď, kdy se mi jako dospělému valí na duši neštěstí, díky nadměrnému pití, se tohle všechno lehce změnilo ve fantazii, ve které mě všichni na světě očarovávají k šílenosti: a já jsem tomu podvědomě musel věřit, protože hned, jak odešel Ron, tak jsem řekl, že se cítím dobře a vlastně spokojeně. Ve skutečnosti hodně spokojeně --- Druhý den jsem vstal s větší radostí a těšící se zdraví a víc než kdy jindy mající opět smysl, byl jsem zase tady, staré bigsurské údolí bylo znovu moje, přišel sem starý dobrý Alf, kterého hned nakrmím a poplácám ho po mohutném, drsném krku s množstvím koketní hřívy, byla tam v dálce hora Mien Mo jako ponurý starý kopec se srandovními keři po stranách a s pokojnou rannou nahoře, a já nedělám celý den nic, než že si to užívám nerušen čaroději a chlastem --- A zase si zpívám popěvky "Moje duše není sněh, neuhod bys, barvu mojí duše, je něco mezi" a takovýhle pitominky --- A křičím "Jestli je Arthur Ma čaroděj, tak je teda srandovní čaroděj cha cha!" --- A tady je modráček idiot, kterej má jednu nohu na mejdle položeným na zábradlí terasy, klove do něj a jí ho, kukuřičnejch lupínků si ani nevšimne, a když se zasměju a zakřičím na něj, tak se na mě mile podívá s výrazem, kterým jako by říkal "Co se děje, něcoó něcoó špatně?" --- "Něcoó něcoó špatně, sedíš na špatným špatným místě," říká jiný modráček, kterej dosed kousek vedle a hned zase odlít --- A všechno v mém životě se zase zdá pěkný, dokonce si začínám vzpomínat na blázniviny z tahu a zacházím dokonce dál a vzpomínám na srandy z celého svého života, je to úžasný, že jsme schopni vydolovat tolik síly z nitra duše, že si teď myslím, že by

to bylo dost na přenášení hor, zase vytáhnout paty někam ven a bejt jen tak šťastnej ze síly, kterou cejtíme v kostech --- A když přijdu k moři, tak už mě neděsí a já zazpívám "Sedmdesát tisíc pletichářů v moři" a jdu zpátky do srubu, klidně si naleju do hrnku kafe, odpoledne, jak příjemné!

Nechám před sebou dřevo utíkat, vysekávám a vytrhuji polena, odkud se dá, nechávám je podél cesty a pak je v klidu odnáším domů --- Prohledávám srub dole u potoka, kde nacházím patnáct dřevěných zápalek pro případ nouze --- Loknu si sherry, ale je to hnus --- Našel jsem starý noviny San Francisco Chronicle, který byly plný mého jména --- Uprostřed potoka jsem přesečnul obrovský sekvojový poleno --- Takovej krásnej den, bez, chyby, uzavírám ho zašíváním svého svatého svetrů a zpívám si "Žádněj neví, co je domov" a vzpomínám na matku --- Dokonce se začítám do všech knih a časopisů, které tady najdu, čtu si v Patafyzice a pohrdavě vykřiknu ve světle lampy "To je intelektuální výmluva pro nezávazné vtípkování," odhazuji časopis a dodávám "Podivně přitahující určité povrchní typky" --- Obracím svoji roz dováděnou pozornost k několika neznámým básníkům Fin du Siecle, což byl Theo Marzials a Henry Harland --- Po večeri si jdu zdřímnout a zdá se mi o americkém námořnictvu, loď je zakotvená u ostrova blízko válečné scény, ale všechno je netečné, dva námořníci jdou s rybářskými pruty nahoru cestičkou, mezi nimi pes, jdou se v klidu pomilovat do kopců: kapitán a všichni vědí, že jsou teplouši, ale než by se nad tím pohoršovali, tak jsou ve své letargii okouzleni tou něžnou láskou: vidíš námořníka, jak po nich pokukuje dalekohledem ze zádi lodi: měla by tady být válka, ale nic se neděje, jenom se pere prádlo...

Probouzím se ze zdánlivě hloupého snu, který byl ale zvláště hezký a přines mi radostnou náladu --- Mimo to, hvězdy teď vycházejí každou noc a já jdu ven na terasu, sedím ve starém plátěném křesle a otáčím se směrem ke všemu tomu loudání se, které se tam nahoře odehrává, po obloze se loudají hvězdy, všechny pláčou šťastným smutkem, veškerej ten krém a bílá pěna nás škádlí spleť balamuticích alejí světelných let starých jako kopce a Paine Mae Whitty --- Jdu se projít směrem k hoře Mien Mo v srpnové, měsícem osvětlené noci, vidím nádherné zamlžené hory vyrůstající do horizontu, které jako by mně říkaly "Nemusíš trápit své svědomi nekonečným přemýšlením," tak si sednu do písku a dívám se do sebe a zase vidím ty staré růže nenarozených --- Je to neskutečné, během několika hodin taková změna --- A já mám dost sil na to, abych šel zpátky k moři, a najednou si uvědomuji, že celý kaňon by byl překrásný jako orientální svitek namalovaný na hedvábí, tyhle svitky otvíráš pomalu na jedné straně a odmotáváš je a odmotáváš, až se odmotá údolí k nenadálým útesům, nenadálým Bodhisattvas sedících ve světle lampy v chýši nenadálý potok, kámen, stromy, potom nenadále bílý písek, nenadále moře a pohled daleko do něj a jsi na konci svitku --- A všechna ta zamlžená růžová šera v různých odstínech a ukryté stíny vyjadřující tu skutečnou pomíjivost noci --- Jedna dlouhá role odvinující se od plotu mezi zamlženými kopci, přes louky zalité měsícem, dokonce i se stohem slámy blízko potoka, pak dolů cestičkou k místu, kde se potok zužuje, potom tajemství Ó MOŘE --- Takže studuji svitek údolí a u toho si zpívám "Člověk je pilné zvířátko, hezké zvířátko, jeho myšlenky o všem jsou ovšem k hovnu." Už jsem zpátky ve srubu, dělám si na noc horký Ovaltine, dokonce si andělsky zpívám "Sladkých šestnáct" (při Bohu líp než Ron Blake), vytahuju staré vzpomínky na mámu a tátu, na pianino v Massachusetts, na zpívání písní v někdejších letních nocích --- S tímhle usínám pod hvězdami na terase a za svítání se otáčím s blaženým úsměvem na tváři, protože sovy naproti v údolí na sebe volají a odpovídají si ze starých dutých pařezů húúúú, húúúú, húúúú.

Takže možná je to pravda, co říká Milarepa "Ačkoliv vy mladí nové generace bydlíte ve městech zamořených zákeřným osudem, spojení s pravdou stále přetrvává" --- (A řekl to v roce 890!) --- "Když zůstaneš v samotě, tak nemysli na městskou zábavu... Měl bys obrátit svoji duši do sebe a potom najdeš svoji správnou cestu... Bohatství, které jsem našel, je nevyčerpatelné Svaté území... Společníka jsem našel v blaženosti věčné prázdnoty... Tady v místě Yolmo Tag Pug Senge Dzon tygřice kvílí dojemně se třesoucím se hlasem, a tím mi sděluje, že si její žalostná mláďata vesele hrají... Jako šílenec nemám žádný nárok a naději... Říkám vám čistou pravdu... To jsou má bláznivá slova... Ó, vy nespočetná mámovská bytí, silou imaginárního osudu vidíte nesčetné vize a máte nekonečné citové zážitky... Usmívám se... Pro Yogiho je všechno krásné a skvostné! ... V tomto dobrém tichém Sebe-obohacujícím oblohou Uzavření, pravidelné zvuky, které slyším, jsou všechny zvuky mých přátel... V takovém příjemném místě osamocení, já, Milarepa, šťastně setrvávám, meditující v mysli, kde je osvětleno prázdno --- Čím víc

úspěchů a pádů, tím cítím větší radost --- Čím větší strach, tím větší štěstí zažívám. . ."

23

Ale ráno (a já nejsem žádný Milarepa, který je taky schopen sedět nahý na sněhu a kterýho někdo viděl při jedné příležitosti létat) je tady zpátky Ron Blake, Pat McLearem a jeho krásná žena, a můj Bože, jejich malá sladká pětiletá holčička; na kterou je radost pohledět, jak poskakuje a běhá sem a tam v polích, kde hledá kytičky, všechno je pro ni nové, překrásné ráno jako v pradávnejší rajské zahradě, tady, v tomhle kaňonu, kterej by dokázal člověka umučit --- A klube se z toho docela krásné ráno --- Je mlha, a tak s Patem zavíráme okenice a zapalujem oheň a lampu a pak sedíme, popíjíme ze džbánu, kterej Pat přines, povídáme o literatuře a poezii, jeho žena poslouchá, občas vstane, aby přilhřála kafe nebo čaj nebo si jde ven hrát s Ronem a s holčičkou --- Pat a já jsme ve vážné sdělné náladě a já cejtím to osamocené za šimrání v hrudi, které mě vždycky varuje: ty vlastně lidi miluješ a seš rád, že tady Pat je. Pat je jeden z nejhezčích, ne-li nejhezčí chlap, jakého jsem kdy viděl --- Je divný, že napsal do předmluvy ke svým básním, že jeho hrdinové, jeho triumvirát, je Jean Harlow, Rimbaud a Billy Kid, protože on sám je dost hezkej na to, aby ve filmech hrál Billyho Kida, má taky tmavé vlasy a ten krásný pohled úzkých očí, kterej očekáváš od věhlasného vystoupení Billyho Kida (předpokládám, že ne ve skutečném životě Williama Bonnieho, kterej snad má bejt pasácká kreténská příšera).

Takže se v příjemném přítmi srubu a v teplé červené záři ohně pouštíme do velké debaty o všem možném, mám na sobě ze srandy černé brýle. Pat říká "Jo, Jacku, neměl jsem vlastně možnost si s tebou včera popovídat, ani minulý rok, dokonce ani před deseti lety, pamatuju se, že když jsem tě poprvé potkal, tak jsem z vás byl dost vystrašený, vyběhli jste s Pomerayem jednou v noci po mých schodech s větvičkami čaje, vypadali jste jako párek zlodějů aut nebo lupičů bank --- A víš co, hodně toho jízlivého, co proti nám bylo napsaný, proti San Franciscu nebo beatnický poezii a spisovatelům, je proto, že hodně z nás NEVYPADÁ jako spisovatelé nebo intelektuálové nebo tak něco, musím říct, že ty a Pomeray vypadáte v určitém směru hrozně, a jsem si jistý, že já jim tam taky nepasuju" --- "Člověče, ty musíš jet do Hollywoodu a hrát Billyho Kida" --- "Člověče, já bych radši jel do Hollywoodu a hrál Rimbauda" --- "No, ale Jeana Harlowa hrát nemůžeš" --- "Já bych radši měl vydaný svoje "Tmavohnědé" v Paříži, víš co, když si to tak vemeš, je možný, že by zmínka od tebe v Gallimardu nebo Girodias pomohla" --- "Jo, to nevím" --- "Viš, že když čtu tvoje básně Mexico City Blues, tak hned sednu a začínám psát úplně novým způsobem, tys mě s tou knihou osvítil" --- "Ale v tom není to, co ty děláš, vlastně je to tomu na hony vzdálený, já roztáčím jazyk, a ty jsi muž myšlenek," a tak si povídáme asi do oběda, Ron je hned uvnitř, hned venku, udělal s holkama pár výprav na pláž a zpátky a Pat a já jsme si ani neuvědomili, že vylezlo slunce, sedíme zalezlí ve srubu a zrovna se bavíme o Villonovi a Cervantesovi.

Najednou prásk, dveře srubu se rozletějí s hlasitým bouchnutím a sluneční světlo se nahrne do místnosti a já vidím stát mezi dveřma Anděla s rozpraženými rukama! --- To je Cody! celej vystrojenej ve svých nejlepších nedělních šatech! vedle něj je seřazeno postupně několik dalších zlatých andělů od Evelyn, zlaté krásné ženy, až dolu po nejoslnivějšího anděla malého Timmyho se sluncem táhnoucím se s jeho vlasy až k trámům! --- Je to tak neuvěřitelný pohled a překvapení, že oba s Patem bezděčně vstáváme, jako bychom byli zvednuti úžasem nebo úlekem, ačkoliv já se necejtím vyděšený, ale nadšeně užaslejší, jako bych měl vizi --- A způsob, jak tam Cody beze slova stojí se svou paží z nějakého důvodu rozpraženou, vyseknul pózu, kterou nás chce překvapit nebo varovat, vypadá teď úplně jako Sv. Michael, je to neuvěřitelné, zvláště když mi teď najednou došlo, co vlastně udělal, nechal ženu a děti se potichoučku plížit nahoru na terasu po schodech (dělaj rámus a skřípou) přes dřevěná prkna, polehoučku po špičkách, na minutku se zastavili, zatímco on se připravoval rozrazit dveře, stáli vyrovnaní v řadě, potom prásk, rozrazil dveře a vhodil ten zlatej vesmír do jasnejch mystickejch očí velkého hipa McLearea a velkého užaslého vděčného MĚ --- Připomnělo mi to situaci, kdy jsem jednou na West Street v Lowellu viděl celou partu lidí plížící se po špičkách k našim zadním dveřím do kuchyně, jejich vůdce mně - užaslému devítiletému klukovi - řekl, ať jsem tiše, potom všichni vybaflí na tátu, kterej nevinně

poslouchal zápas Primo Camera - Ernie Schaaft na starém rádiu ze třicátých let --- A byl tu velkej divokej flám --- Ale s Codyho staromódní rodinou se po špičkách dovnitř vkradl ten zvláštní apokalyptický rozbřesk zlata, kterej on vždycky dokázal vytvořit, jak už jsem řekl jinde o momentu, kdy v Mexiku pomalu řídil staré auto po vyjeté cestě, protože jsme byli ulitlí po čaji, a já jsem viděl zlaté Nebe, nebo zase jindy vypadal úplně nazlátlý a seděl na zlatém vrcholu Nebe, na něčem, co připomínalo nebeský divan.

Ne že by chtěl vytvářet takovej efekt: on tam tak stojí s vrozeným dramatickým záhadnem, pevně držící svou paži, jako by chtěl říct Hle, slunce! a Hle, andělé! takhle nějak ukazuje na zlaté hlavy své rodiny a Pat a já stojíme v úžasu.

Cody vykřikne "Všechno nejlepší k narozeninám, Jacku!", nebo nějakej jinej bláznivej přihloupkej pozdrav "Přišel jsem za tebou s dobrou zprávou! Přived jsem Evelyn, Emily a Gaby a Timmyho, protože jsme všichni tak vděční a tak rádi, že všechno vyšlo tak absolutně mrtvolně perfektně nebo tak životně perfektně. Bože, s tou starou stovkou od tebe, cos mi dal, musím ti říct fantastickou historku" (pro něj to bylo absolutně fantastický), "šel jsem na výměnu se svým Nashem, kterej, jak víš, ani nenastartuju, tak jsem musel říct mejm starejm kámošům, aby mě postrčili dolů z kopce, a ten kluk, s kterým jsem šel měnit, měl nádhernej fialověj klenot nebo jaká to byla barva, mámo? báječněj vypráskanej jeepster kombi, ale nádhernej, Jacku, teď teda poslouchej, s krásným rádiem, úplně nový zadní světla, támleto a tohleto až po perfektní nový gumy a ten překrásnej zářící lak, ta barva by tě porazila, jasně, víno to je, vínová!" (Evelyn zašeptá barvu) "Vínová barva pro všechny ty starý hroznově ovíněný Jacky, my jsme sem přišli ti nejenom poděkovat a zase tě vidět, ale voslavit to, ale navíc, to mě podrž, já jsem toho tak plnej a jsem celej rozjemnělej, he he he, jo, tak to je, pod'te, děcka, dovnitř a pak zas ven a přineste z auta výstroj a připravte se na spaní pod širákem, a užijete čerstvýho vzduchu, Jacku, k tomu úplně všemu, moje celý srdce jenom PŘEtejká, já mám NOVOU PRÁCI!!! navíc k tomu rajskému starýmu krásnému džípu! novou práci přímo ve městě v Los Gatos, já vlastně už ani nemusím jezdit do práce autem, můžu jít pěšky, ani ne kilometr, teď pocem, mámo, pojd' pozdravit tady starýho Pata McLearn, začni dělat nějaký ty vajíčka nebo stejky, co jsme přinesli, votevři to víínový růůůžový víno pro starýho ochlastu Jacka, pro starýho dobrýho kámoše, kterýho osobně soukromě беру na procházku zpátky na cestu, kde je zaparkovanej džíp, vodemkni ty vrata, máš vod nich klíče, Jacku, tak jo, a my pudem a budem si povídat jako za starejch časů a přijedeme zpátky úplně pomaloučku v mojí nový pomalý lodi mířící do Číny."

Takže je tady nový den, zcela nová situace, jak to s Codym vždycky přichází, a najednou zase jinej svět, to když jsme s Codym vlastně po dlouhý době poprvé sami, rychle kráčíme cestičkou dolů na cestu vyzvednout auto a on se na mě dívá tím "ruce si mnoucím" šibalským pohledem, jako by zrovna chtěl vystřelit a někde na mě huknout, což je vrchol jeho překvapení "Žes to uhod, ty starej kámo, že tady mám POSLEDNÍ, absolutně POSLEDNÍ, přitom tu světově nejlepší ze všech černovlasejch cigaret pevně ubalenejch, v superbombu marihuanovou, kterou si ty a já teď zapálíme, proto jsem nechtěl, abys teď bral s sebou to víno, proč, ty kluku jeden, když bude ještě času dost pít vína a vína a tančit," a teď zapaluje cigáro a říká "Teď pod' pomalu, teď je čas jít pomalu, jako kdysi, vzpomeneš si někdy na naše volný dny u dráhy, nebo na procházky po Třetí a po asfaltu ulice Townsend, jak jsi říkával, a na doby, kdy jsme se dívali na západ slunce tak krásně božsky fialový za misijním křížem --- Ano pane, pomalu a v klidu se kochat tím báječným údolím," takže si utahujeme z marjány, ale jako obvykle to způsobuje pochybné paranoie v obou našich myslích, a tak nějak oba na cestě k autu zmlkne, má krásnou vínovou barvu, zbrusu novej lesknoucí se džíp se vším vybavením, a celý zlatý setkání se rozpadá, když Cody začne věčně přednášet o tom, proč to auto bude takovej miláček (technický detaily), a dokonce na mě zařve, ať pohnu s těma vratama "Tady nebudu snad čekat celej den, dělej, dělej, dělej!"

Ale to není to podstatný o paranoi z trávy, i když možná je --- Já jsem to dávno vzdal, protože mě to štvě --- Takže pomalu jedeme zpátky k boudě a Evelyn a Patová žena se už seznámily a mají ženský hovory a McLearn a já a Cody se bavíme u stolu a plánujeme výlet s dětma na pláž.

A tady je Evelyn, s kterou jsem neměl taky možnost si věky popovídat, ó, ty někdejší dny, kdy jsme zůstali dlouho vzhůru u krbu a probírali jsme, jak to nazývám, Codyho duši, Cody tohle a Cody támhleto, Codyho jméno můžeš slyšet zvonit pod střechami celé Ameriky od pobřeží k pobřeží, téměř můžeš

zaslechnout, jak si o něm jeho ženy povídají, vždycky vyslovují "Cody" se sklíčeností a přitom tam slyšíš dívčí rozkošnou radost "Cody se musí naučit ovládat tu svou neskutečnou sílu, která v něm je" a Cody "bude vždycky měnit své malé bílé lži, až se z nich stanou černé," a podle Irwinga Gardena Codyho ženy měly spolu vždycky transkontinentální telefonní hovory o jeho ocasu (což je možný).

Protože on byl vždycky se svejma ženskějma ohromně oddanej k plnému vztahu až do chvíle, kdy skončili jako jedna zapletená chobotnice zmatených duší a slz a orálního sexu a intrik v hotelovém pokoji; a ve spěchu do auta a z auta a do dveří a ze dveří a velké krize uprostřed noci, a tak aspoň můžeš tomu šílenému bláznovi jednou napsat na hrob "Žil a zapotil se" --- V domě Codyho je všechno na doraz --- Ačkoliv teď je, jak říkám, svým způsobem tak nějak sladce vyučen a při nejmenším trochu znuděn světem poté všivě nespravedlnosti s jeho zatčením a odsouzením, trochu se zklidnil a tam, kde se při oblíkání ponožek a rovnání papírů před odchodem kdysi pustil do ohromného vysvětlování každické své myšlenky pro dobro všech v místnosti, teď obrátí papíry na stranu a unaveně pokrčí rameny --- Jezuita v práci --- Ačkoliv já si vzpomínám na jednu situaci v chatě, která byla typicky codyovská: komplikovaná a současně probíhající s miliónem jemných rozdílů, jako by celé tvoření najednou explodovalo a spojilo se v jeden moment: ve chvíli, kdy Patová dcera, krásný andílek, přišla dovnitř a podávala mi úplné malilinkou kytíčku ("To je pro tebe," říká přímo mně) (z nějakého důvodu si holčička, chudák, myslí, že potřebuji květinu jako ozdobu, nebo ji navedla její máma, aby okouzila), Cody zuřivě vysvětluje synu Timovi "Nikdy nedovol, aby pravá ruka věděla, co dělá levá" a ve stejnou chvíli se snažím zavřít dlaň kolem té neskutečně maličké kytíčky, ale je tak malá, že to není možné udělat, ani ji necejtím, sotva že ji vidím, takovou malou kytíčku mohla najít akorát ta malá holčička, ale já se podívám na Codyho, zrovna když to říká Timovi, a taky, abych udělal dojem na Evelyn, která se na mě dívá. tak oznamuji "Nikdy nedovol, aby levá ruka věděla, co dělá ruka pravá, ale tahle pravá ruka nemůže ani držet tuto kytíčku" a Cody se jenom podívá - "Jasně, jasně!"

Takže, co začalo jako velké svaté setkání a příjemně nenadálý nebeský mejdan, se vlastně rozpadlo na mnoho hovorů, v kterých se každý předváděl, teda aspoň já, ale když začínám pít víno, tak se cejtím povzneseně; a všichni odcházíme na pláž --- Jdu vepředu s Evelyn, ale když dojdeme na úzkou pěšinku, tak jdu před ní jako Indián, abych jí ukázal, jakéj velkej Indián jsem tady celý léto byl --- Jen přetejkám ji všechno povědět --- "Vidíš támhle ten lesík, jednou za čas bys byla bez sebe překvapením, najednou se tam totiž objeví mula s prstýnky hřívy přes čelo jako Ruth, velká meditující biblická mula, nebo bude támhle, nebo támhle nahore, a teď se podívej na ten most, co si o tom myslíš?" --- Všechny děti jsou fascinovány vrakem auta posazeným na střechu --- V jednu chvíli sedím na písku a kolem jde Cody, imituju Wallace Beeryho a škrábu se v podpaží "Proklínám muže, který zemřel v Údolí smrti" (je to poslední věta ohromného filmu Stádo dvaceti mul) a Cody říká "Jo, jestli má někdo nějak napodobovat starýho Wallace Berryho, tak takhle, ty máš přesně tu barvu hlasu a ten tón, Proklínám muže, který zemřel v Údolí smrti, he he, jo," ale hned si odbíhá povídat se ženou McLearn.

Divný, smutný, rozháraný způsob, jak rodiny a lidé sedí takhle roztroušeně po pláži a koukají neurčitě do moře, všichni neuspořádaní a melancholicky smutní --- V jednu chvíli vyprávím Evelyn, že by se mohla docela lehce jeden den objevit přílivová vlna z Havaje a my bychom viděli na míle vzdálenou obrovitou hradbu hrozné vody a "Panečku, to by nám dalo utíkat pryč a vyšplhat se na ty útesy, co?", ale Cody to slyší a říká "Co?" a já říkám "To by nás spláchno a počítám, že by nás to odneslo do Salinas" a Cody říká "Co? ten můj zbrusu nový džíp? Jdu zpátky a přeparkuju ho!" (příklad jeho divného humoru).

"Jak by zde vládnul svatý déšť?" ptám se Evelyn, abych ukázal; jak jsem velký básník --- Ona mě opravdu má ráda, kdysi mě milovala jako manžela, jednu dobu měla dva muže, Codyho a mě, byli jsme výborná rodina, dokud Cody nezačal žárlit nebo já jsem nezačal žárlit, chvíli to byla divočina, já jsem přišel domů z dráhy celej špinavěj a s lampou a ve chvíli, kdy jsem se objevil na mou Blaženou bublinkovou koupel, tak Cody spěchal do práce, kam ho zavolali, aby Evelyn měla druhého manžela ve své druhé směně, potom když Cody přišel celej špinavěj za úsvitu na jeho Blaženou bublinkovou koupel, crrr telefon zvoní a sekretář pracovní čtyř mě volá, a tak spěchám do práce, oba používáme na naše směny to samé staré rozpadající se auto --- A Evelyn to tak udržuje, ona a já jsme pro sebe byli stvořeni, ale její karma byla, aby právě v tomto životě sloužila Codymu, v což já věřím, a já taky věřím, že ho miluje, ale říkala "Jednou tě, Jacku, dostanu v jiném životě... A ty budeš hodně šťastnej" ---

"Co?" zařval jsem a vtipkuju "já utíkající věčnými chodbami karmy, abych se tě zbavil, co?" --- "To by ti zabralo věčnost, aby ses mě zbavil," dodává smutně, a já žárlím a chci ji říct, že bych se jí nikdy nezbavil --- Abych ji chytil, chci být pronásledován do věčnosti.

"Ježíš, Jacku," říká a obejmě mě na pláži rukou kolem ramen, "je to tak fajn tě zas vidět, já si tak přeju, abysme zase spolu mohli mlčet a večerět domácí pizzu a koukat na televizi, ty máš teď tolik přátel a tolik odpovědnosti, to je škoda, a je ti furt blbě z chlastu a vůbec, pod' chvíli bejt u nás, odpočineš si" ---

"Tak jo" --- Ale Ron Blake je celej rozpálenej do červena - pro Evelyn a chodí sem tančit s mořským plevellem, aby ji ohromil, dokonce mě poprosil, abych poprosil Codyho, jestli s Evelyn může strávit nějaký čas sám, Cody říká "Jen do toho, člověče!"

Díky tomu, že nám došel alkohol, tak měl Ron příležitost bejt s Evelyn sám, protože Cody, já a děti v jednom autě a McLearn s rodinou v druhém vyrážíme do Monterey, abychom se zásobili na noc a koupili víc cigaret --- Evelyn a Ron zapalují na pláži oheň a čekají na nás --- Jak jedeme, tak malý Timmy říká tátovi "Měli jsme vzít mámu s sebou, bude mít z pláže celý mokré kalhoty" --- "Ted' už se z nich musí kouřit." suše říká Cody v další z jeho fantastických slovních hříček při tom, jak si to žene úzkou prašnou cestou kaňonem, jako bychom byli ve filmu pronásledované auto v horách, a chudáka McLearn necháváme míle za námi --- Když Cody přijíždí k úzké zatáčce, kde na nás dole v té díře číhá smrt, trhne a prudce zatočí a říká "Způsob, jak řídit v horách, není háčkovat se tady s tím, ty cesty se nepohnou, ty seš ten, kterej se musíš hejbat" --- A vyjíždíme na dálnici a mrskáme to rovnou na Monterey v bigsurském soumraku, kde dole na bledých kamenech pokrytých soumrakem a pěnou slyšíš plakat tuleně.

24

McLearn předvádí ve svém letním obydlí další podivný rys své krásné, ale mírně "dekadentní" rimbaudovské povahy, když vchází do obývacího se ztraceně opravdovým JESTŘÁBEM na rameni --- Je to jeho ochočený jestřáb, především je černejší jako noc, sedí mu na rameni a drže klove do kusu hamburgera, kterej mu drží --- Ve skutečnosti je to vzácný poetický pohled, McLearnova poezie je taky jako černý jestřáb, vždycky píše o tmě, tmavě hnědé, tmavé ložnice, pohybující se závěsy, tmavé polštáře v barvě chemického ohně, láska v chemicky ohnivé rudé tmě, a to všechno píše v krásných dlouhých řádcích, které nepravidelně a výstižně běží přes celou stránku --- McLearn - Jestřáb Nádherný, najednou vykřiknu "Ted' vím, jak se fakt jmenuješ: M'Learn! M'Learn, skotský highlandský lovec ptáků se svým jestřábem, kterej je na pokraji šílenství a rve si bílé vlasy" --- Nebo něco podobně blbého, zase se cejtím dobře, to že je tady víno --- Je čas se vrátit zpátky do srubu a letět dolů temnou silnicí tak, jak umí letět jenom Cody (je dokonce lepší než Dejv Wain, ale s Dejvem Wainem se cítíš bezpečněji, ačkoliv důvod, proč s Codym začínáš cítit, že přijde zkázonosná rána, když si to valí nocí, není v tom, že by snad ztratil kontrolu, ale cejtíš, že se každou chvíli auto vznesou k nebi nebo aspoň vyskočí tam, co Rusové nazývají Tmavý kosmos; a jak si to žene nocí po bílé čáře, tak slyším, jak se za okny s námi řítí dunící hukot, s Dejvem Wainem je to jedna velká debata a jemné placatění, s Codym je to krize, která se prohlubuje) --- A teď mi říká "Ne jenom dneska, ale i tuhle s klukama, ta nádherná McLearnova ženská, Ježíš, s těma upnutejma džínama. Bože můj, já tamhle brečel pod stromem, když jsem ji tady kolem viděl poletovat, tak nevinou, Ježíš, já ti řeknu, co uděláme, ty starej blázne: zejtra pojedeme zpátky do Los Gatos, celá rodina, Evelyn a děti hodíme domů po hře sykní-na-lotra, na kterou v sedm půdeme --- " --- "Půdeme na co?" --- "To je hra," říká a najednou napodobuje unavený prosebný hlas staré ženy z výboru PDS (Penis dráždící společenství), "přijdeš tam, sedneš si a začíná hra z roku 1910 o darebákách, který prohlašují hypotéky za neplatné, kníry, znáš to, ženské slzy, a ty tam sedíš a můžeš na ty lotry zasyčet, co chceš, dokonce můžeš křičet prasárny nebo něco, co já vím --- Ale to je svět Evelyn, víš, ona navrhuje kulisy a to je práce, kterou dělala, když jsem byl v base, tak já jí to nemůžu nepřát a stejně se ani nedostanu ke slovu, když seš hlava rodiny, tak vycházíš vstříc svojí ženušce a dětem se to divadlo líbí, takže po tomhle kusu a potom, cos zasyknul na lotry, je odvezeme domů a pak,

starej brachu," šplhá autem nahoru navzdory všem myšlenkám a jestřáb tam sedí a je černej jak noc a jedem rychleji v atmosféře "mnutí si rukou" horlivostí, je to Bzuket, "ty a já poletíme dolů po Bay Shore a jako vždycky se mě dáš svou obvyklou blbou otázkou, téměř jako by se ptal blbej násavka Okláč, Hej, Cody" (kňučí jako starej chlastoun) "to jedeme do Burlingtonu, ne? a zases to neuhod, he he, starej bláznivej blbej zrasanej starej Jacku, pak se půjdeme trochu coumout po městě a pak vlítnem rovnou k mojí sladký milovaný kočičce Vilamíně, kterou ti chci tak šíleně představit, a chci, aby se ti líbila, protože vona TEBE bude žrát, ty můj drahej starej zkurvysynní Jacku, já vás dva holoubky pak nechám společně samotný po věky a ty tam můžeš bydlet a užívat si tu krásnou kočičku, protože taky" (nasadí obchodní tón) "já chci, aby nasávala všechno, jak to jen jde, musíš ji říct všechno, co TY víš, slyšíš? je to moje spřízněná duše a moje vrba a milenka a já chci, aby byla šťastná a něco se naučila" --- "Jak vypadá?" zeptám se drsně --- A já vidím podle toho, jak se tváří, že mě fakt dobře zná "No tak, vypadá dobře, co ti můžu říct, je drobná a v posteli je zdaleka absolutně nejlepší a jedinečná a udělá ti to všechno nejlepší možné, co máš rád" --- Tohle je další z dlouhé řady příležitostí, kdy Cody ze mě dělá zastupujícího snoubence pro své krásky, aby bylo vše propleteno, má mě rád jako bratra a snad ještě víc, někdy se na mě naštvu, to když mumlám a blábolím nad flaškou nebo tehdy, kdy jsem málem očesal auto, protože jsem zapomněl, že řídím, v takových případech mu připomínám jeho alkoholického otce, ale ohromná věc je, že ON MNĚ připomíná MÉHO tátu, takže my máme tenhle divnej nesmrtelnej našimi otci poznamenaněj vztah, kterej pořád pokračuje, až jsme z toho někdy naměkko, stane se to jak nic, že myslím na Codyho a jsem dojatěj, někdy, když se na mě podívá on, vidím tentýž pohled plný slz --- Připomíná mi mého otce, protože on taky burácí a spěchá a má plné kapsy sázenek na koně a papírů a tužek a my už jsme všichni na odchodu za nějakým nočním posláním, což on bere smrtelně vážně, jako by to byl náš poslední vejlet ze všech, ale vždycky to končí jako bujaré nezávazné dobrodružství bratří Marxů, což mi dává ještě větší důvod mít ho rád (a taky mého otce) --- Takhle tedy --- A nakonec v knize, kterou jsem o nás napsal (Na cestě), jsem se zapomněl zmínit o dvou důležitých věcech: že jsme byli oba v dětství oddaní katolíci, což nás spojuje, ač o tom nemluvíme, je to prostě tam, v naší přirozenosti, a pak to nejdůležitější, to podivný zaranžování, že míváme stejný holky (Marylou, nebo řekněme Joanna), a Cody v ty době prohlásil "Víš co budem, až bucler starý, ty a já, double manželé, později budeme mít celej Harréém a haldy harémskejch kluků a budeme se oslovovat takhle" (spekulace), "budem si říkat Duluomeray, víš, Duluoz a Pomeray je Duluomeray, vidíš he he he," ač byl tehda mladší a trhlej, tak to naznačuje, co ke mně cejtíl: taková nová věc na světě, že muži můžou bejt andělský kamarádi a nemusej bejt homosexuálové a nemusej se rvát kvůli holkám --- Ale Bože, jediná věc, kvůli které jsme se hádali, byly prachy, nebo ta nesmyslná situace, kdy jsme se hádali o malou cestičku prachu z marihuany, která běžela dolů prostředkem stránky, na které jsme si rozdělovali nožem naše podíly - když jsem řek, že chci trochu toho prachu, tak on vyštěkl "Naše původní dohoda nemá co dělat s tím prachem!" a sesype to do své kapsy a rudej ve tváři odejde, a tak já vyskočím, sbalím se a oznamuju, že odcházím. Evelyn mě veze do města, ale auto nechce chytnout (bylo to před lety), a tak Cody rudej a šílenej a ve studu nás teď musí strkat ve svým starým vraku, a tak jedem po bulváru San José a za námi Cody, kterej nás strká, a Cody není za námi jenom, aby nás strkal a narážel do nárazníku, aby to chytlo, ale aby mě potrestal, že jsem tak hamounil a já bych neměl vůbec odjíždět --- Pak couvne a naráží do našeho zadku a nám to naskočí --- Tu noc jsem skončil na North Beach u Mal Damletta na podlaze do mrtva opilej --- V každém případě je tohle celý náš problém, dva přátelé s nejrozvinutějším přátelstvím na světě ještě po všem bojujou o prachy, jak říká Julian v New Yorku, naznačuje to skutečnost, že "Peníze jsou ta jediná věc, kvůli které se francouzští Kanaďani hádají, a myslím, že Okláči taky," ale Julien, předpokládám, vidí sebe a fantazíruje o sobě jako o noblesním Skotovi, kterej bojuje jen za čest (ačkoli já mu řeknu "Ó, vy Skoti, schovejte si ty vaše cancy do kapsičky na hodinky"). Lacrimae rerum, slzy věcí, všechny ty roky, co máme s Codym za sebou, já vždycky řeknu "já a Cody" místo "Cody a já", nebo tak nějak, a Irwing se na nás teď dívá přes svět noci s kouskem úžasu na spodním rtu a říká "Á, andělé Západu, Nebeští přátelé!" a v dopisech se ptá "Co teď, co je nového, jaké vize, jaká nedorozumění, jaké sladké shody?" a tak.

Tu noc děti skončí v džípu, protože se zalekly velkého černého lesa, a já spím ve spacáku u potoka a ráno jsme všichni připraveni jet zpátky do Los Gatos zhlédnout tu hru o lotrech --- Zničeněj Ron hází na

Evelyn smutný pohledy, Evelyn ho zcela jasně odpálkovala, protože mi říká (a já se jí nedivím) "Fakt, to, jak na mě Cody lepí lidi, je hrozný, aspoň bych si mohla sama vybrat" (ale směje se, protože to je srandovní a srandovní je i způsob, jak to Cody dělá, se strachem a spěchem, jestli je to opravdu to, co ona chce, nebo jestli o tom nechce slyšet) --- "Aspoň ne s úplně cizíma," říkám já, abych byl vtipnej --- Ona "Mimo to, já už mám po krk celého toho kšeftu se sexem, to je to jediný, o čem mluvím, a jeho přátelé jsou všichni otevřené cesty dělat dobro jako spolutvůrci s Bohem, a nemyslej na nic jiného než na zadky --- proto je to s tebou příjemný" a dodává --- "Ale se mnou už to není tak zábavný, co? hej!" Tak to je můj vztah s Evelyn, jsme opravdoví kámoši a mužem se bavit o čemkoli, dokonce už i ta úplně první noc, když jsem ji v roce 1947 potkal v Denveru a kdy jsme tančili a Cody nás úzkostlivě pozoroval, takovej romantickéj pár, a já se někdy záchvěju, když přemejšlím o té hvězdné záhadě, jak mě jednou dostane v budoucím životě, je --- A já tomu vážně věřím, že to bude moje spasení. Mám před sebou ještě dlouhou cestu.

25

Ta nesmyslná pitomá lira sykni-na-lotra by sama o sobě šla, ale když přijedeme na místo, kde jsou polní kuchyně a stany, všechno věrně udělaný v pravém westemském stylu, tak u vstupní brány stojí velkej tlustej něco jako šerif s dvěma šestistraňákama a Cody říká "To je, aby to mělo šťávu," ale já jsem nalitej, a když se vyhrneme z auta. Jdu k tomu tlustému šerifovi a říkám mu jižanský vtip (je to vlastně zápletko povídky Erskina Caldwelly), což přijme s tupým úsměvem popravčího nebo jižanskýlio konstábla, kterej poslouchá kecy Yankého --- Takže jsem přirozeně překvapenej, když později vejdemo do starýho krásnýho útulnýho westemskýho saloonu, kde děti začnou mlátit do klavíru a já se mohutně přidám s akordama Stravinskýho, že k nám přichází dva obtlouští ozbrojení šerifové a říkají hrozivým hlasem jako z televizních westernů "Na ten klavír hrát nemůžete" --- S překvapením se otáčím na Evelyn, jestli je to zatracenej majitel tohohle všeho, protože jestli jo a jestli řek, že na piáno hrát nemůžem, tak podle zákona se nedá nic dělat --- Ale kromě toho má ve svý pistoli šest ostrejch --- Je celej vedle si zahrát svou roli --- Ale to, že jsme byli s dětmi vyhozeni od radostného mlácení do piána a ještě musíme koukat na ten hroznej mrtvolnej ksicht negativního hororu, mě vymrští a říkám "Tak jo, strčte si to někam, jdu pryč" a Cody jde se mnou k autu, kde si dám dalšího loká bílýho portskýho --- "Jdem do hajzlu," říkám --- "Taky si myslím," říká Cody, "já už zařídil, že režisér přiveze Evelyn a děti domů, takže teď můžeme jít do města" --- "Skvělý!" --- "Já už to Evelyn řek, tak jdem." "Nezlob se, Cody, zkazil jsem váš rodinný vejet" --- "Ne, ne," protestuje, "člověče, já musím chodit na tyhle akce jako velkej manžilek a otec a jsem v podmínce, tak se musím chovat, ale je to otrava" --- A abychom ukázali, jaká otrava to je, kalíme to dolů ulicí a předjíždíme šest aut bez mrknutí oka --- "Ale já jsem RÁD, že to tak dopadlo, aspoň máme výmluvu, he he hihňousi, že mužem vypadnout, já přemejšlel vo vmluvě, když k tomu došlo, ale ten starej prd je blázen! je to milionář, víš! Já s ním mluvil, s tím malým zakrslým mozkem, a buď rád, že tam nemusel vočumovat přes představení. Ježíš, a to PUBLIKUM, Ježíš, brr, skoro si přeju, abych byl zpátky v San Quentinu, ale teď jedem, synu!" Jako za stará jsme sami v autě a valíme si to nocí po bílé čáře někam, nebo vlastně v jistém slova smyslu zrovna teď nikam --- Bílou přerušovanou čáru sbíráme jako šípky pod blatník, jako by se pro ni zoufale shejbal netrpělivý elektronický toulec třesoucí se nocí, a jak krásně si to vlníme k jedné nebo k druhé straně, to když Cody někoho předjíždí nebo se třeba něčemu vyhejbá, hrbolu nebo tak --- A jak krásně to swinguje z pruhu do pruhu na silnici Bay Shore, téměř mimoděk a úplně bez povšimnutí a bez chyby předjíždí všechny možný auta, z kterejch se na nás otáčí zoufalé oči, ačkoli on jediný na silnici ví, jak naprosto v pohodě řídit --- Celý kalifornský svět odshora až dolů je zahalen v modrém soumraku --- Nahoře před námi se třpytí Frisko --- V rádiu hraje rhythm and blues a my si posíláme tam a zpátky trávu, mlčíme se zaťatými čelistmi a oba koukáme dopředu s hlavou plnou osobních myšlenek, které jsou teď tak obsáhlé, že už se nedají vyjadřovat, a kdybychom to zkusili, tak to bude na milióny let a bilióny knih --- Je příliš pozdě, příliš pozdě, dějiny všeho, co jsme společně, i každý sám viděli, se staly samy o

sobě knihovnou --- Police se zaplňují --- Jsou plné zmatených dokumentů nebo dokumentů Zmatku --- Mysl je příliš spjata s každou nacpanou, s každíčkou už napěchovanou dírou a už nemá na zpracování našich nejnovějších myšlenek, které tak bez povšimnutí zestárnou --- Jednou představím mocný génus Codyho mysl, kterej ho udělá nejlepším spisovatelem, jakej svět kdy poznal, jestli kdy přijde na to, že si zase sedne ke psaní jako dřív --- Je to tak silné, oba sedíme a povzdychujeme si --- "Nenapsal jsem jedinou věc," říká, "několik dopisů Vilamíně, vlastně docela dost dopisů, všechny je má svázaný mašlí, říkal jsem si, že kdybych se snažil napsat knihu nebo něco nebo povídku, tak by mně to při propouštění vzali, tak jsem jí dva roky psal asi tři dopisy v tejdnu --- a problém je samozřejmě, jak říkám, a tys to miliónkrát slyšel, že mysl pluje, vzdouvá se a nikdo není s... ale, co, nechce se mně o tom mluvit" --- A kromě toho, když o něj zavádím pohledem, tak vidím, že ani nemá zájem stát se spisovatelem, protože život je pro něj tak svatej, že on nepotřebuje nic, než ho žít, psaní je jen škrábnutí na povrchu, myšlenka poté --- Ale kdyby mohl! kdyby chtěl! a já tady jedu po Kalifornii, na míle daleko od domova, kde je chudák pochovanéj můj kocour a kde moje matka smutní, a to je to, na co teď myslím. Vždycky jsem pyšnej na to milovat nějakým způsobem svět --- Nenávisť je proti tomu tak jednoduchá --- Ale já si tady lichotím a přitom se šmahem ženu k té nejhoupější nenávisti, jakou jsem kdy zažil.

26

Ačkoli to takhle Cody naplánoval, jsem si moc dobře vědom, že skutečný průběh večera bude, že půjdeme rovnou společně navštívit Billie, aby si užila setkání se mnou (poté, co o mně od něj slyšela a po přečtení mých knih etc.), a Cody taky vlastně už mluvil s Evelyn o tom, že u nich v Los Gatos měsíc zůstanu; jako za stara budu spát na dvoře ve spacáku, ne že by mě nechťeli vevnitř, je to můj nápad - je krásné spát pod hvězdami, a taky tak zůstanu stranou ranního rodinného zmatku, kdy vstávaj do práce a do školy --- V poledne mě uviděj, jak se belhám dovnitř z velké zahrady za barákem a zívám po kafi --- Jsem na to teď zralej, což znamená, to je to, co chci a co jsem si naplánoval --- Ale to se změní, když vyběhnem po schodech do Vilamínina bytu a vtrhneme do toho útulného vkusně zařízeného bejváku se zlatejma rybičkama ve skleněné kouli, knihama, všelijakejma ozdůbkama, příjemnou kuchyní, čisto jak v klíccu, a tady je sama Billie, blondýnka s klenutým obočím, vypadá jako kluk Julien, blondák s klenutým obočím, a já vykřiknu "To je Julien, Ježíš, to je Julien!" (a teď už jsem stejně nalitej, protože jsme jako za stara vzali na Bay Shore starýho stopaře, jmenoval se Joe Ihnat, a koupili jsme mu flašku a pro sebe jsem si koupil taky jednu a na Joa Ihnata nikdy nezapomenu, protože řek, že je Rus a jeho jméno bylo staroruské, a když jsem napsal naše jména, tak řek, že moje jméno je taky staroruské) (ačkoli je bretaňské) (a taky nám řek, že byl na veřejnejch záchodech bezdůvodně zmláceněj čemochem a Cody nemoh vzteky popadnout dech a říká mně "Já potkal v San Quentinu ty černochoy, který mlátěj starý chlapy, říkaj jim Svalovci, drží pohromadě, stojí stranou od ostatních vězňů, všichni jsou černí a zdá se, že jediný, co chtěj dělat, je mlátit starý bezbranný chlapy, von má pravdu" --- "Ale proč to dělaj?" --- "O kamaráde, to já nevím, chtěj si jen bouchnout do starýho chlapa, kterej jim to nemůže vrátit, a řežou do něj, dokud není mrtvej" a Bože, ten horor Codyho zkušenosti, kterou si přines ze světa, o kterém koneckonců vše ví) --- Takže sedíme u Billie doma, za okny zase září město, Ó urbi y Róma, zase ve světě, a ona má ty vzrušující modré oči, klenuté obočí, inteligentní obličej, úplně jako Julien, pořád říkám "Ježíš Maria, to je Julien!" a i v mé opilosti vidím v Codyho očích malé starostlivé mžiknutí --- Ale skutečnost je taková, že Billie a já se přitahujeme jak dva magnety, a to přímo před Codym, a když Cody vstává a oznamuje, že jede zpátky do Los Gatos se trochu vyspat na zejtřek do práce, tak je zcela jasně rozuměno, že tam hned zůstávám nejen na dnešek, ale na týdny, měsíce, roky. Chudák Cody --- Tady vidíš, co už jsem vysvětloval, proč vlastně tohle nevědomky vzniká, čemu on napomáhá, ale nikdy to nepřipustí a vždycky kolem toho vymejší důvody, aby se na mě naštvál a nadával mně do sprostěáků --- Ale nehledě na Codyho, Billie mi připadá velmi příjemně vstřícné, podivné dítě této opuštěné noci a já s ní POTŘEBUJI chvíli zůstat sám --- Ve skutečnosti to oba, Billie i já, Codymu vysvětlujem --- Ale není na tom nic zlého, nic muž proti muži, nebo něco podlého, je to vlastně

podivně nevinné spontánní vypuknutí lásky a Cody tomu rozumí nejlíp ze všech, takže když v půlnoci odjíždí, tak říká, že se vrátí zejtra v noci, a já najednou zůstal sám s kouzelnou ženou, sedíme proti sobě na turka na zemi mezi knihami a laškami a mluvíme jeden přes druhého.

Když si na to teď vzpomenu, tak mě zabolí a mám výčitky svědomí, jak tu první noc byl její byt příjemný, čistý a kouzelný --- Křeslo u zlatých rybiček jsem si zabral za své staré chlapské křeslo, kde jsem seděl celý tejden a popíjel portský, je tady kuchyň s inteligentním uspořádáním koření a s vajíčkami v lednici; ale taky kvůli tomu všemu, co přijde, lituju chudáčka Billieho malého syna, kterej spí v nápaditě zařízeném zadním pokoji (její syn od zemřelého manžela, kterej taky pracoval u železnice) --- Elliott, to bylo jméno toho dítěte, které já viděl až pozděj v noci --- A ona se s velkým štosem dopisů od Codyho ze San Quentina v ruce pouští s ohromným nábojem do teorií o Codym a o věčnosti, ale jediné, co já pořád říkám, mezi přihýbáním si z láhve "Juliene, moc ti to mluví! Juliene, Juliene, Bože můj, kde bych kdy snil, že narazím na ženskou, která bude vypadat jako Julien... vypadáš jako Julien, ale nejsi Julien a ke všemu seš ženská, jak zatraceně divný" --- Musí mě vypakovat opilýho do postele --- Ale předtím naše první přijetí vzájemné lásky a všechno, co o ní Cody říkal, byla absolutní pravda --- Ale to hlavní, proč to tak bylo, mimo to, že vypadala jako Julien etc. a měla mašlí svázané Codyho krásné smutné abstraktní dopisy o karmě a kromě toho že ráno odcházela do práce a vydělala jako modelka sto dolarů týdně, to hlavní bylo, že měla ten nejmuzikálnější krásný a smutný hlas, jakej jsem kdy slyšel --- To, co říká, je více méně prázdnota, protože nakonec, její vzdělání je založeno na opravdové kalifornské hysterii jako u předešlé Codyho milenkyně Rosemarii, která byla taky štíhlá a světlavá a trhlá a pořád mluvila abstraktně --- (Ona třeba říká "Já myslím, že bych mohla něco udělat, abych oslabila protichůdnost mezi imanentní a univerzální etikou, o čemž jsem si myslela, že je to můj problém, a byl, proto jsem doufala, že pro to něco získám terapií, jako jakákoli evoluce předem předpokládá involuci a všechny tyhle druhy myšlení," povzdechnu si, ale ona opravdu řekne jednou za čas něco zajímavého, jako "Když byl Cody ve vězení, tak moje hlavní náplň bylo se za něj modlit, celý den byl shon, ale každý den jsme aspoň trochu dělali něco spolu od 9:00 do 9:09, ale dneska je venku a už je to něco jinýho, přesné nevím co... ale jsem si jistá, že jsme pomohli bouřce, když jsme přestoupili v určitém směru čas, a to se nám nemůže podařit s nikým jiným... ") --- Ale taky spoustu pro-mě-nedůležitých a nezajímavých keců o studnicích a lidech, kteří jsou buď zavřený, nebo otevřený studnice, a Cody je velká otevřená studnice, která chrli ven všechny moudrosti nebe, ani si to všechno nevybavuju, nebo osud, znamení - vrcholy toho všeho, hvězdy svítěj dolů na jejich popletený hlavy a oni se nadechnou, aby vysvětlovali pošetilosti, fakt --- Jako dopisy pro ni (mrk jsem na ně) o tom, jak se potkali a jak se jejich duše střetly v této dimenzi, díky nějaké nenaplněné karmě z jiné planety a z jiného prostoru, a teď musí být připraveni přijmout tuhle velkou odpovědnost setkat se s nějakým rozměrem tohodle a tamtoho a mně se ani nechce do toho pouštět --- Protože taky skutečnost je, že když Vilamína mluví, tak já jsem naprosto znuřen, zajímá mě jen smutná hudba jejího hlasu a díky podivnejm okolnostem (nejspíš díky karmě), že vypadá jako chudák Julien.

Její hlas je to hlavní --- Mluví se zlomeným srdcem --- Její hlas zní jako zborcené harfy tón, jako by ztratila srdce, melodie jako ze ztraceného háje, téměř nemožné unést, chvílemi je jako fantastický futuristický zpěvák Jerry Southern z nočního klubu, který přistoupí v Las Vegas k mikrofonu v záři reflektorů a ani nemusí zpívat, stačí jen promluvit, aby muži povzdechli a ženy žasly, si myslím (jestli kdy ženy žasnou) --- Takže, když se mi snaží vysvětlit všechny tyhle nesmysly (všechny její a Codyho filozofie, a taky jejich nového kámoše Perryho, kterej přijede zejtra), já jen sedím a žasnu a civím na její rty a divím se, odkud se sebrala ta všechna krása a proč --- A končíme sladkým milováním --- Zkušená blondýnka ve všech aspektech milování a sladká, s porozuměním, a je toho příliš, takže za úsvitu se bereme a odlétáme na tyden do Mexika --- Vlastně to vidím před sebou, ohromný čtyřmanželství s Codym a Evelyn.

Ačkoli ona je velký Evelynin nepřítel --- Nestačí jí bejt jenom Codyho milenkou a spřízněná duše, chce tam jít, odstrčit Evelyn, vzít jí navždy Codyho, a aby to dokázala, tak bude mít nekonečně nebeskou hlubokou milostnou aféru se starým Jackem (stejně vzorek starce) --- Není příliš velký rozdíl mezi jí a Evelyn, když poslouchám, jak mluvěj o Codym, akorát že v případě Evelyn mě to fascinovaně zajímá --- Billie mě vlastně nudí, ačkoliv, samo sebou, jí to nemůžu říct --- Evelyn je stejně nepřekonatelná a kdo

ví, jak je to s Codym ---

Ó, ty úspěchy a pády, pohrávání si s ženskejma, blondýnký ve hře, všechno v ohromném magickém městě Ganharvas San Francisca a já tady sám na magickém koberci s jednou z nich, fííi, nejdřív je to samo sebou ohromná příjemnost, ohromná nová oči oslňující exploze zkušeností --- Nemyslím na to, co přijde --- Protože Billie se smutným hlasem je teď v mém náručí, také moje je teď jméno Billie, Billie a Billie v objetí, jak nádherné. Cody nám svým způsobem dal požehnání a my se touláme genghizkhanskými mraky měkké lásky a naděje a každej, kdo to někdy nezkusil, je blázen --- Protože nový příběh lásky dává vždycky naději a iracionální smrtelná samota je korunována, tohle jsem viděl (ta hrůza hadí prázdnoty), když jsem se na pláži na Big Suru zhluboka jódově smrtelně nadechnul, což je teď ospravedlněno a hosanováno prostým odhozením šatu a střetnutím duchaplnosti a těl a pozvednuto jako svatá urna do nebe v nevýslovně nervózním smutném potěšení lásky --- Nikdy si nenech od starých páprdu namluvit něco jiného, protože vrchol je, že nikdo na celém světě se ani neodvážil napsat opravdový příběh o lásce, je to hrozné, skončili jsme s padesáti procenty neúplné literatury a dramatu --- Ležíme ve tmě ústa k ústům, polibek k polibku, klín ke klínu v neuvěřitelné bezbranné sladkosti, tak vzdálené naší mentální strachem naplněné abstrakci, že se podivuješ, proč lidé chápou Boha tak antisexuálně --- Tajemství hlubinné pravdy o šílené touze se schovává za mřížemi na pohřbených smetištích po celém světě, nikdy nezmíněné v novinách, spisovatelé o něm kostrbatě píší jako o sentimentální veteši a malíři ho ponižují svými obrazy, fuj, jen poslouchej Tristan und Isolde od Wagnera a představ si ho na bavorském poli pod podzimními listy s jeho milovanou obnaženou kráskou. Jak je vše podivné, jak podivný běh několika minulých týdnů, tam a zpět, zpět a zase tam a já bolím ve městě i na Suru, vše se postupně hromadí jako velká konstrukce, na které by se dalo postavit skákací prkno, z kterého bych se mohl nemotorně ponořit do duše Billie, a tak proč si stěžovat? Uprostřed noci mi přináší ukázat malého čtyřletého chlapečka, abych viděl spirituální krásu jejího syna --- Je to jedna z nedivnějších osob, jaké jsem kdy poznal --- Má velké plovoucí hnědé oči, velice krásné, a nenávidí každého, kdo se přiblíží k jeho matce, a neustále jí klade otázky, jako "Proč tady s ním seš? proč tady je, kdo to je?" nebo "Proč je venku tma?" nebo "Proč včera svítilo slunce?" nebo něco jiného, ptá se na všechno a ona na každou otázku odpovídá s neskutečným potěšením a trpělivostí, dokud neřeknu "Neštvte tě se všema těma otázkama? proč ho nenecháš, ať si brouká a hraje jako malý dítě, pořád tě tahá za koleno a ptá se na VŠECHNO, Bože, proč ho nenecháš, ať si drmolí?" --- Ona odpoví "Já mu odpovídám, protože bych mohla přeslechnout další otázku, všechno, co mi říká a na co se ptá, reprezentuje něco důležitého o absolutnu, které bych mohla minout" --- "Co myslíš tím 'absolutno'?" --- "Ty sám si řek, že všechno je absolutní," a samozřejmě, že má pravdu, a já jsem si uvědomil, že v mé špinavé staré duši už na Elliota žárlím.

27

Mat noci pojímá sténající jakoby božskou slávu lásky, si říkám, ale současně je to v určitém směru nudné a oba, když na to přijde řeč, se tomu zasmějeme --- Tu první noc zůstáváme vzhůru až do rozbřesku, probíráme všechno od knih, přes Codyho do každického detailu, až po mě do posledního detailu, až po ní do všech detailů, až po Evelyn přes knihy a filosofie a náboženství a absolutno, a končíme tím, že jí šeptám básně --- Chudák holka musí ráno vstát do práce a já tam zůstal opile chrápat --- Ale ona dělá krásnou snídani a odvádí Elliotta k paní na hlídání a já se probouzím v jednu odpoledne, loknu si vína a jdu si číst do horký vany --- Telefon pořád vyzvání, každej od Monsanta přes Fagana a McLeara až po Měsíčního muže nějak zjistili, kde jsem a na jakým čísle, ačkoli nikdo z nich se předtím s Billie nepotkal, ani ji dokonce nikdo neviděl --- Cody se naštve, že jsme tolik zveřejnili jeho tajný život, a mě z toho přejde mráz po zádech.

Ale to už přichází Perry --- Perry, jako já, má ten zvláštní bratrskéj vztah s Codym, díky čemuž je konfidentní a někdy milenec všech Codyho holek --- A mně je jasný proč --- Vypadá úplně jako já, akorát je mladší, a vypadá tak, jak mě poprvé Cody potkal, ale to není tak důležitý, je to bouřlivá

ztracená duše právě vyhozená z Soledadského státního vězení, pro pokus o loupežné přepadení, má chlapecký obličej, přes který mu padají černé vlasy, a mohutný silný svalnatý paže, kterejma by z chlapa udělal dva --- Jeho jméno je taky divný, Perry Yturbide, hned říkám "Já vím, co seš, Bask!" --- "Bask? že by? na to jsem nikdy nepřišel, poďme zavolat moji matce meziměsto do Utahu a řeknem jí to!" --- A už telefonuje jeho matce, na telefonní účet Billie, a já tady s portským bílým v jedny ruce a s cigárem v puse mluvím do Utahu s baskickou matkou propuštěného vězně o tom, že je Baskičanka, vlastně ji utvrzuji "Jo, já si myslím, že je to baskický jméno" --- Ona říká "Poslouchej, co to říkáš, kdo seš?" a Perry se usmívá a je rád --- Podivnej kluk --- Je to už dlouho, co jsem v mém literárním stylu života nepotkal takového opravdového drsného chlapa propuštěnýho z vězení a s takovejma železnejma pažema a s tím horečnatým výrazem, kterej vyděsí vládu, a úředníci před ním blednou; proto je takovejhle typ člověka pořád zavíraněj --- Ano, ano, takovej typ chlapa je vždycky potřeba, když stárnoucí vladař začne nějakou svou přiblblou válku --- Je to fakt nebezpečnej charakter, Perry, protože ačkoli oceňuji jeho poetickou duši a všechno, tak když se na něj dívám, uvědomuji si, že by byl schopen vybuchnout a někoho pro myšlenku nebo pro lásku snad i zabít.

Někteří jeho přátelé zvoní u Billie na zvonek, vypadá to, že každý ví, že tam jsem, jdou dál, anarchističtí černoši a bejvalí vězni, snad je to nějaký gang, začínám se podívat --- Jako když zazvoněj horečnaty šelmy, černoši jsou intenzivní, blázniví a intelektuální, ale všichni mají ty vypracovaný svaly a zase, všichni byli někdy zavřený, a přesto mluví, jako by konec světa závisel na nich --- Těžký vysvětlovat (ale udělám to).

Billie a její gang se všemi vznešenými kecy o spirituálních záležitostech, říkám si, jestli to není jenom velký tajný podvodnický převlek, ačkoli si uvědomuju, že jsem si v San Francisku už dřív všim toho druhu pomíjivé hysterie; mezi určitými kruhy je to tady kdesi ve vzduchu nad střechami a vždycky to vede k sebevraždě nebo zmrzačení --- Já jsem jen meditátor a Trouba se ztraceným srdcem mezi divnými intenzivními kriminálními agitátory srdce --- Připomíná mi to noční můru, kterou jsem měl před tím, než jsem přijel k pobřeží, zdá se mi, že jsem zpět v San Francisku, ale děje se něco divného: přes celý město je mrtvolnej klid: muži jako tiskaři a výkonní úředníci a malíři pokojů stojí v tichu v oknech druhého patra a dívají se na prázdné ulice San Franciska: sem tam dole projdou beatnici, taky mlčky, jsou pozorováni nejen autoritami, ale každým: zdá se, že beatnici mají celý systém ulic pro sebe: ale nikdo nic neříká: a v tomhle intenzivním tichu jedu na samopoháněné plošině přímo do centra a ven mezi farmy, kde mě žena, která má farmu na kuřata, nabízí, abych s ní žil --- Jak se plošinka roluje, tak mě lidé z oken pozorují a stojí z profilu ve skupinách, jako profily na starých Van Dyckových obrazech, intenzivní, podezíraví a důležití --- Tenhle bláznivec kolem Billie mně to připomíná, ale protože jediná věc, která je důležitá, je koncepce v mé mysli, není tady vlastně žádná skutečnost v tom, o čem se domnívám, že se odvíjí --- Ale tohle je jen další naznačení přicházející šílenosti na Big Suru.

28

Divný --- Perry Yturbide a já jsme ten první den, zatímco byla Billie v práci, nic než jen zatelefonovali jeho matce, a on už teď chce, abych s ním šel navštívit generála U.S. armády --- "Proč? a proč všichni tihle generálové koukají z okna?" říkám --- Ale Perryho, toho nic nepřekvapí --- "My tam pudem, protože chci, abys byl učarovaněj z nejkrásnějších holek, jakýsme kdy viděli" a bereme si taxíka --- Ale ty "krásný holky" se ukážou bejt osm a devět a deset let starý, dcery generálů, možná dokonce sestřenice nebo dcery cizího generála od vedle, ale je tam jejich matka a jsou tam taky chlapečkové, který si hrajou v zadním pokoji, máme s sebou Elliotta, celou cestu ho nese Perry na ramenou --- Kouknu se na Perryho a on řekne "Chtěl jsem, abys viděl nejkrásnější zadečky ve městě," a já si uvědomil, že je nebezpečně šíleněj --- A potom vlastně říká "Vidíš tu dokonalou krásu?" desetiletá generálova holčička s ohonem (on není doma) "Já ji teď unesu," a bere ji za ruku a jdou na hodinu do ulic, zatímco já tam sedím nad skleničkou a bavím se s matkou --- Je tady nějaké obrovské spiknutí přivést mě k šílenosti --- Matka je jako obyčejně slušná --- Generál přichází domů a je to velkej energickej plešatej generál a s

ním jeho nejlepší přítel fotograf Shea, hubený, pečlivě učený, dobře oblečený, běžný komerční fotograf z centra města --- Ničemu nerozumím --- Ale najednou slyším z vedlejší místnosti plakat Elliotta, spěchám tam a vidím, že ti dva kluci ho udeřili nebo co, protože něco udělal špatně, tak je potrestám, a nesu Elliotta zpátky do obýváku na ramenou, jako ho nes Perry, akorát, že Elliott chce hned dolů z ramen, dokonce mi ani nebude sedět na klíně, vlastně mě k smrti nenávidí --- Zoufale volám Billie do její agentury a ona říká, že nás všechny přijede vyzvednout a dodává "Jak se dnes má Perry?" --- "Unáš malou holčičku, o které říká, že je krásná, chce se oženit s desetiletou hočičkou s ohonem" --- "Takovej on je, musíš ho tak brát" --- Říká do telefonu svým smutným melodickým hlasem.

Obrátím svou politováníhodnou utrápenou pozornost ke generálovi, kterej říká, že bojoval za druhé světové války proti fašistům s makistickou jednotkou a taky ve válce na jižním Pacifiku a zná jednu z nejlepších restaurací v San Francisku, kam bychom mohli všichni jít hodovat, je to filipínská restaurace blízko Chinatownu, říkám, fajn, výborně --- Ještě mně nalejvá --- Když vidím pobavený irský obličej fotografa Shea, zakřičím "Můžeš mě vyfotit, kdykoliv chceš" --- A on řekne temně "Nic kvůli propagandě, všechno, jen ne propaganda" --- "Co prosím tě myslíš propagandou, já nemám s propagandou co dělat" (a tady je zpátky Perry, vchází do dveří s Poo poo za ruku, šli se procházet po ulicích a nesou si coca-colu) a já si uvědomuju, že si každý žije v klidu svůj život a jsem to já, kdo je blázen.

Vlastně bych nejradši, aby tady byl Cody, aby mně tohle všechno vysvětlil, začínám vážně cvoknout přesně, jako se zbláznila Irena s Podzemníků, ačkoli já si to ještě neuvědomuju --- Začínám vidět zápletku v každé obyčejné situaci --- Kromě toho mě ještě dál "generál" vyděsí, když se z něj vyklubá divnej dobře oblečený bohatý civilista, kterej mi ani nepomůže se zaplacením účtu ve filipínské restauraci, potkáváme se tam s Billie, restaurace je podivná hlavně díky velké šílené šupácké uválené mladé Filipínce s tlustými rty, která seděla sama na konci restaurace, obscénně hltala svoji porci a drze se na nás dívala, jako by si říkala "Děte se vysrat, já žeru, jak mně se to líbí" a omáčka stříká na všechny strany --- Nechápu, co se děje --- Protože to byl generál, kdo navrhnul tuhle večeři, a já musím za všechny zaplatit, za něj, za Sheu, za Perryho, Billie, Elliotta, za mě a za další, divnej apokalyptický blázeň se chvěje v mých očích, a mně v jejich Apokalypse, kterou stejně v tomhle sanfranciském tichu způsobili oni, dokonce docházej peníze.

Prahu po tom jít se schovat a vybrečet se do náruče Evelyn, ale skončím schovanej v objetí s Billie, a už je to zase tady, druhé večer mi vysvětluje všechny její spirituální myšlenky --- "Ale co s Perrym? co dělá? a kdo je ten divnej generál? co jste zač, parta komunistů?"

29

To dítě nechce spát v postýlce, ale musí přijít sem a produčirovat se a koukat na nás, jak se milujem na posteli, ale Billie říká "To je dobře, aspoň se přiučí, jak jinak by se to kdy naučil?" --- Bylo mně z toho trapně, ale protože Billie je tam se mnou a je matka, tak bych se měl podřídít a nedělat si s tím starost --- Další zlověstný fakt --- V jednu chvíli tomu chudákovi dítěti teče dlouhá slina od pusy, jak na nás kouká, já vykřiknu "Billie, koukej na něj, to pro něj není dobrý," ale ona znovu říká "Cokoliv chce, to má mít, dokonce i nás."

"Ale holka, to není fér, proč proboha nespí?" --- "On nechce spát. chce bejt s náma" --- "Bože," a mně dochází, že Billie je šílená, a já nejsem tak šílený, jak jsem si myslel, a že tady něco není v pořádku --- Cejtím, jak se svážím níž: taky protože během příštího týdne jen sedím v ty samý židli u zlatých rybiček, piju flašku portského za flaškou jak automat, něco mě trápí, Monsanto se za mnou stavil, McLear, Fagan, přitíh se po schodech a pak máme dlouhý chlastací a diskusní dny, ale zdá se, že nikdy nevypadnu z toho křesla a dokonce si už ani nedám horkou vanu se čtením knih --- A večer přijde domů Billie a znovu se pustíme do milování jako obludy, který nevědí, co lepšího dělat, a teď už jsem stejně příliš zatemněnej, aby mně došlo, která bije, ačkoliv ona mě ujišťuje, že je všechno fajn a mezitím Cody zcela zmizel --- Vlastně rnu volám a říkám "Přijedeš sem zpátky si mě vyzvednout?" --- "Jo, jo, za pár

dnů, zůstaň tam," jako by možná chtěl, aby mi došlo, co se děje, vláčí mě skrz tohle peklo a čeká, co já na to, protože to samý peklo sám zažil.

Vlastně všechno směřuje k šílenosti.

Perryho návštěvy mě děsí: začínám si myslet, že musí být jeden z těch "svalovců", který bijou starý chlapy: dávám si na něj pozor --- Celou dobu rázuje tam a zpátky a říká "Človče, ty nevoceňuješ ty sladký malý prdelky? co je na tom, jak je ženská stará, devět nebo devatenáct, ty jejich ohony, jak se houpou, nad těma pohupujícíma se prdelkama" --- "Unes si někdy nějakou?" --- "Došlo ti víno, zaběhnu ti pro další, nebo bys sis radši dal travu nebo něco? co se s tebou děje?" --- "Já nevím, co se děje" --- "Možná, že moc piješ, to bys neměl, Cody říkal, že se celej sypeš" --- "Ale co se děje?" --- "Komu to vadí, tatíku, všichni se točíme v lásce a snažíme se přežít ze dne na den s tím, abysme si sebe vážili, zatímco všichni ti maloměšťáci se nás snažej potopit" --- "Kdo?" --- "Maloměšťáci se Nás snažej potopit... my chceme svingovat a žít a prožít noc, jako až se dostanem do L.A., tak ti ukážu ty nejšilenější scény některých mejch kámošů tam dole" (ve svojí opilosti jsem si už promítal velký výlet s Billie a Elliotem a Perrym do Mexika, ale předtím se stavíme v L.A. navštívit nějakou bohatou ženskou, kterou Perry zná, která mu dá nějaký prachy, a jestli nedá, tak on si je stejně veme, a jak jsem řekl, Billie a já se taky veme) --- Nejšilenější týden v mém životě --- Billie v noci říká "Bojíš se, že to nebudu zvládat si tě vzít, ale to je jasné, že to zvládnu, Cody to taky chce, já promluví s tvou matkou a budu se snažit, aby mě měla ráda a potřebovala mě, Jacku!" najednou bolestně vykřikne zoufalým melodickým hlasem (protože já jsem zrovna řekl "Ach Billie, najdi si chlapa s krásným tělem a vdej se") "Ty seš moje poslední šance si takovýho vzít!" --- "Co myslíš chlapem s postavou, nedochází ti, že já jsem šílený?" --- "Ty seš blázen, ale jsi moje poslední naděje mít porozumění s chlapem s velkým CH" --- "A co Cody?" --- "Cody nikdy neopustí Evelyn" --- Podivný --- A navíc, ničemu nerozumím.

30

Vidím jasně ten podivný den, kdy mě Ben Pagan konečně přišel sám navštívit, přinesl víno, kouřil svoji dýmku a říkal "Jacku, musíš se trochu vyspat, všim sis, že u toho křesla, v kterém vysedáváš celý dny, jak si řekl, spodek úplně upadává?" --- Sednu na zem a kouknu se a na mou duši, je to pravda, lezou z toho péra --- "Jak dlouho jsi v tom křesle seděl?" --- "Každý den tu v něm čekám na Billie, až přijde domů, a povídám si celý dny s Perrym a s ostatními... Proboha, poďme si ven sednout do parku," dodávám... V rozmazaných dnech byl jednou u mě v zapomenutý den McLearn, a nic než náhoda, že se zmínil, že bych mohl pomoci k publikování jeho knihy v Paříži, vyskočím a vytáčím meziměsto Paříž a volám Claudii Gallimardovi, ale podaří se mě spojit jen s jeho domovníkem někde na předměstí Paříže, slyším šílený hihňání na druhý straně drátu --- "Je to byt. c'est le chez eux de Monsieur Gallimard?" --- Hihňot --- "Ou est Monsieur Gallimard?" --- Hihňot --- Podivný telefonní hovor --- McLearn tam čeká s nadějí na publikování "Tmavohnědé" --- Takže pak v zápalu vzteku volám jen tak do Londýna svému starému kámošovi Lionelu a konečně ho chytну u něj doma a on po drátě říká "Ty mně voláš ze San Francisca? ale proč?" --- Na což nedovedu odpovědět líp než hihňající se domovník (a i to přispělo k mé šílenosti, samo sebou: proč by mezistátní telefonní hovor do Paříže měl skončit hihňotem a mezinárodní hovor starému příteli do Londýna jeho naštváním?) --- Takže Fagan vidí, že začínám neúnosně šilet a že potřebuji spát --- "Tak sežeň flašku!" vykřiknu --- Ale skončíme tak, že on sedí v trávě v parku a kouří fajfku, od poledne do šesti do večera a já jsem odpad zničený, spím na trávě, flaška zavřená a jen občas se probudím a dívám se, kde jsem, a Bože, já jsem v Nebi s Benem Faganem, který hlídá lidi a mě.

Když se vzbudím kolem šestý za sbírajícího se soumraku, tak říkám Benovi "Ježíš, Bene, já jsem takhle zkalil svým spaním celej náš den, nezlob se," ale on říká "Tys to potřeboval, já ti to říkal" --- "A ty mně chceš říct, žeš tady takhle celý odpoledne seděl?" --- "Pozorující nenadálé události," říká, "jako támhle od těch keřů to zní jak o bakchanáliích"; a já se kouknu a slyším křičet a ječet děti schované v křoví --- "Co dělají?" --- "Já nevím: taky tady přešlo dost divnejch lidí" --- "Jak dlouho jsem spal?" --- "Věky" ---

"To mě mrzí" --- "Proč by tě to mělo mrzet, já tě mám stejně rád" --- "Chrápal jsem?" --- "Tys tady celej den chrápal a já tady celej den seděl" --- "Jakej to krásnej den!" --- "Ano, byl to krásnej den" --- "Jak je to podivný!" --- "Jo, podivný... ale ne zase tak podivný, seš jenom unavenej" --- "Co si myslíš o Billie?" --- Zakucká se z fajfky "Co čekáš, že řeknu, že tě žába kousla do nohy?" --- "Proč máš na čele diamant?" --- "Já nemám na čele diamant, di někam a přestaň dělat závěry, který se hoděj jenom tobě!" zahučí na mě --- "Ale co dělám?" --- "Nerozebírej se pořád, jo, pluj se světem!" --- "Proplul svět skrz park?" --- "Celej den, měls to vidět, vykouřil jsem celej balíček Edgewoodek, hodně divnej den" --- "Seš smutnej že jsem si s tebou nepovídal?" --- "Vůbec ne, byl jsem vlastně rád: měli bysme se začít vracet," dodává, "Billie už přijde za chvíli z práce" --- "Je, Bene, je Slunečnice" --- "Do prdele" říká --- "To je divný" --- "Kdo řek, že není?" --- "Já tomu nerozumím" --- "Z toho si nic nedělej" --- "Hraní, svatej pokoj, smutnej pokoj, svět je smutnej pokoj" --- "Všechny vnímavý bytosti si to uvědomujou," říká vážně --- Benjamin, můj skutečný učitel zenu, dokonce větší než všichni naši Georgové a Arthurové --- "Bene, já si myslím, že začínám fakt bláznit" --- "Tos mi říkal už v pětapadesátym" --- "Jo, ale můj mozek je měkčí a měkčí z chlastání a chlastání" --- "Co potřebuješ, je hrnek čaje, řek bych, kdybych nevěděl, že seš příliš velkej blázen vědět, jak vopravdu bláznívej seš" --- "Ale proč? co se děje?" --- "Přijel jsi tři tisíce mil to zjistit?" --- "Tři tisíce mil odkud, nakonec? od starého ukňouraného mě?" --- "To nic, všechno je možný, dokonce i Nietzsche to věděl" --- "Na starým Nietzsche není nic špatnýho" --- "Akorát, že taky zcvoknul" --- "Myslíš si, že začínám šilet?" --- "Ho ho ho" (srdečný smích) --- "Co to znamená, směješ se mně?" --- "Nikdo se ti nesměje, nevzušuju se" --- "Co teď budem dělat?" --- "Pod'me támhle do muzea" --- Je tam přes park nějaký muzeum, tak nejistě vstanu a jdu se starým Benem přes smutnou travu, v jednu chvíli mu dám ruku kolem ramen a opřu se o něj --- "Seš vlkodlak?" --- "Jasně, proč ne" --- "Mám rád vlkodlaky, který mě nechaj spát" --- "Duluozi, v určitým směru bys měl pít, protože seš za střizlivá úplně nemožnej" --- "Seš jako Julien" --- "Já jsem Julienu nikdy nepotkal, ale vím, že Billie vypadá jak on, tos furt opakoval, nežs usnul" --- "Co se dělo, když jsem spal?" --- "Ale, lidi šli tam a zase zpátky a slunce se potápělo, až se nakonec potopilo úplně, a teď je skoro pryč, jak vidíš, jenom řekni, co chceš, a máš to" --- "No tak já chci sladké spasení" --- "Co má bejt na spasení sladkýho? třeba je to kysely" --- "Mám kyselo v puse" --- "Možná, že tvoje pusa je moc velká nebo moc malá, spasení je pro malý koťátka, ale jenom na chvíli" --- "Viděl jsi dnes koťátka?" --- "Jasně, stovky se na tebe přišly podívat, když jsi spal" --- "Fakt?" --- "Jasně, tos nevěděl, žes byl spasen?" --- "Ne, nekecej" --- "Jedno z nich bylo velký a řvalo jako tygr, ale mělo velkej mokrej čumák a dávalo ti pusinky a tys řek ach" --- "Co je to tam za muzeum?" --- "Jdem dovnitř a uvidíme" --- Tak takovej je Ben, taky neví, co se děje, ale aspoň čeká, než to zjistí, možná --- Ale muzeum je zavřený --- Stojíme tam na schodech a koukáme na zavřené dveře --- "Hej," říkám, "svatyně je zavřena."

Tak náhle, v červeném západu, já a Ben Pagan do sebe zavěšení smutně pomalu kráčíme zpět dolů po širokých schodech jako dva mniši jdoucí dolů promenádou v Kyoto (tak nějak si představuju Kyoto) a najednou se oba šťastně usmíváme --- Cejtím se dobře, protože jsem se vyspal, ale hlavně se cejtím dobře, protože starej Ben (můj věk) mě tak nějak poželhal tím, že u mě spícího celej den seděl, a teď těma hloupejma slovíčkama --- Zavěšení do sebe jsme mlčky sestoupili schodiště --- Byl to vlastně jedinej pohodovej den v Kalifornii, kromě samoty v lesích, což mu řeknu, a on říká "Ale kdo říká, žes teď nebyl sám?" což mě přivádí k uvědomění si strašidelnosti existence, ačkoliv rukou cejtím jeho velký naditý tělo a říkám "Ty určitě seš dojemný duch se vši tou pomíjivou hromadou masa" --- "Já nic neřek," směje se --- "Cokoli, Bene, řeknu, tak si toho nevšímej, jsem cvok" --- "V roce padesát sedm jsi na whiskyvým tahu v trávě řek, že jsi největší myslitel století" --- "To bylo předtím, než jsem usnul a probudil se: teď vím, že vůbec nejsem dobrej, a tím se cejtím svobodnej" --- "Ty dokonce nejseš svobodnej, ani když nejsi dobrej, měl bys přestat myslet, to je všechno" --- "Jsem rád, žes za mnou dneska přišel, myslím si, že bych bejval moh umřít" --- "Je to všechno jen tvoje chyba" --- "Co budem s našima životama dělat?" --- "O, to nevím," říká, "asi je budem pozorovat, si tak myslím" --- "Nenávidíš mě? ... teda, máš mě rád? ... teda, jak si věci stojej?" --- "Venkovský balící jsou v pohodě?" --- "Někdo ti v poslední době učaroval...?" --- "Jo, s hrou kartónů?" --- "Hrou kartónů?" se ptám --- "No tak, oni postaví z kartónů domy a daj do nich lidi a lidi jsou kartóny a kouzelník trhne s mrtvolama a oni přináší vodu na měsíc a měsíc má divný ucho a všechno to okolo, takže já jsem v pohodě, ty vejre."

"Tak jo."

31

Stojím tam a začíná se stmívat, jednou rukou držím závěs, dívám se dolů na ulici, jak Ben Pagan odchází na roh na autobus, velké vytahané manžestráky a modrá obyčejná pracovní košile z Armády spásy, jde domů na pěnivou koupel a slavnou báseň, nedělá si starosti nebo si aspoň nedělá starosti s tím, s čím já ačkoliv i on s sebou nese tu bolestně zoufalou vinu, si myslím, a beznadějně výčitky toho, že kotel času nezvlád uskutečnit jeho rané prvotní svítám nad borovicemi v Oregonu --- Mačkám závěs v okně jako Fantom opery za škraboškou, čekám na Billie, až se vrátí domů, a vzpomínám si, jak jsem kdysi takhle v dětství stával u okna a díval se na ulice zahalené v soumraku, a myslím si, jak hrozný byl můj vývoj, o kterém každé říká, že to má být "můj život" a "jejich životy" --- Necejtím ani tak vinu za to, že jsem opilec, ale za ty ostatní, co se mnou zabírají tenhle rozměr "života na zemi" a necejtěť žádnou vinu --- Zaprodání soudci se ráno holí a usmívají se na cestě k jejich odporné lhostejnosti, vážení generálové telefonem objednávají vojáky, kteří buď jdou na smrt, nebo mrtví padnou, kapesní zloději v celách přikyvují a říkají "Já nikomu nikdy neublížil" --- "To je věc, kterou za mě můžete říct, ano, pane," ženy, které se považují za spasitele mužů, jim jednoduše berou jejich podstatu, protože si myslí, že jejich bílé labutí krky si to stejně zaslouží (ačkoliv, za každý bílý labutí krk, který ztratíš, je tam dalších deset číhajících na zmetka), ve skutečnosti je to člověčí příšera s obrovským ksichtem, jen proto, že jejich košile jsou čisté, jsou uznaní za hodný kontrolovat životy pracujících tím, že kandidují na guvernéra a říkají "Vaše daně v mých rukou budou správně využity" --- "Měli byste si uvědomit, jak jsem pro vás cenný a jak moc mě potřebujete, co byste byli beze mně, kdo by vás vedl?" --- A dál k velké karikatuře lidstva, kde silní muži stojí směrem k vycházejícímu slunci a u nohou mají pluh, bude guvernér s kravatou sušit seno za východu slunce --- ? --- Cejtím se vinen být členem lidské společnosti --- Jsem ožrala, jo, a jeden z nejhorších bláznů na zemi --- Ve skutečnosti ani neopravdovej opilec, jenom blázen --- Ale já tady stojím, držím závěs a vyhlížím Billie, která se zpozdila, ach já, vzpomínám na tu hroznou věc, kterou řekl Milarepa, což je něco jiného, než jeho uklidňující slova, která si pamatuju ze sladké samoty srubu na Big Suru "Když se ti různé zkušenosti najednou při meditaci vyjasní, nebuď na to pyšný a nesnaž se to sdělit ostatním, neboť bohyním a matkám bys tak mohl přivést rozčilení" a podívej na mě, jasné bláznivej amerikej spisovatel, kterej dělá přesně to, proti čemu varuje, ale neživí se jen tím (na obživu jsem byl vždycky schopen schrastit ze železnice a z lodí a zvedáním prken a pytlů mýma skromnýma rukama), ale kdybych já nepsal o tom, co se děje na tomhle nešťastným glóbu, kterej je kulatě konturovaněj mojí umrlčí lebkou, tak bych si myslel, že jsem byl Bohem poslanej na zem pro nic --- Ale když teď jsem Fantom opery, tak proč by mě to mělo vzrušovat? --- V mládí jsem si beznadějně opíral čelo o psací stroj a říkal jsem si, proč je Bůh? --- Nebo jsem si kousal rty v hnědém přítmi předpokoje v křesle, ve kterém umřel můj otec a my všichni miliónem smrtí --- Jenom Fagan může rozumět, ale ten je v autobuse --- A když Billie s Elliottem přijdou domů, tak se usmívám a sedám si do křesla, ale to se pode mnou úplně rozpadne, bing bang, jsem rozpláclej na podlaze v překvapení; je po křesle.

"Jak se to mohlo stát?" diví se Billie a současně se oba podíváme na zlaté rybičky, obě jsou břichem nahoru, plavou mrtvé na hladině.

Seděl jsem na tom křesle u skleněný koule s rybičkami tejden, pil jsem a kouřil jsem a vedl hovory, a teď jsou zlaté rybičky mrtvé.

"Co je mohlo zabít?" --- "Já nevím" --- "Zabil jsem je, protože jsem jim dal pár Kelloggovejch kukuřičnejch lupínků?" --- "Možná že by se jim nemělo dávat nic než rybí žrádlo" --- "Ale já jsem si myslel, že maj hlad, tak jsem jim pár kukuřičnejch lupínků dal" --- "No tak já nevím, co je zabilo" --- "Ale proč nikdo neví? co se stalo? proč to dělaj? vydry a myši a každá pitomá věc umírá na všech stranách, Billie, já to nemůžu vydržet, pokaždé je to moje pitomá vina!" --- "Kdo řekl, že je to tvoje vina, miláčku?" --- "Miláčku? Ty mě říkáš miláčku? Proč mně říkáš miláčku?" --- "Dovol mě tě milovat" (líbá mě) "jen proto, že si to nezasloužíš" --- (Potrestán) "Proč si to nezasloužím" --- "Proto žes to řekl ..." ---

"Ale co ty ryby" --- "Já fakt nevím" --- "Je to proto, že jsem seděl celej tejden v tom polorozpadlým křesle a foukal kouř do jejich vody? a všichni ti ostatní, co tu kouřili, a všechny ty diskuse" --- Ale malej Elliott přijde a škrábe se na mamčin klín a začíná se vyptávat "Billie," tak jí říká, "Billie, Billie, Billie," a dotýká se jejího obličej, můžu se z toho všeho smutku zbláznit --- "Cos celej den dělal?" --- "Byl jsem s Benem Faganem, spal jsem v parku... Billie, co budeme dělat?" ... "Kdykoli budeš chtít, jak si řek, tak se vemem a poletíme s Perrym a Elliottem do Mexika" --- "Bojím se Perryho a bojím se Elliotta" --- "Je to jenom malej chlapeček" --- "Billie, já se nechci ženit, bojím se ..." --- "Bojíš se?" --- "Chci jet domů a umřít s mejma kočkama" --- Moli bych bejt mladej štíhlej prezident v tmavém obleku ve starodávném houpacím křesle, místo toho jsem Fantom opery, kterej stojí u závěsu mezi mrtvejma rybičkama a rozbitým křeslem --- Mohlo by to bejt, že je každému jedno, kdo mě stvořil a proč? --- "Jacku, co se stalo, o čem to mluvíš?" ale najednou si uvědomuju, když Billie připravuje večeři a chudák malej Elliott tam čeká se lžící, kterou drží opačně v pěsti, že tohle je hezká rodinná idylka a já jsem cvok na nepravém místě --- A Billie začne říkat "Jacku, měli bysme se vzít a dělat si takovýhle hezký večeře s Elliottem, něco, o čem jsem si jistá, že tě navždy posvětit."

"Co jsem udělal špatně?" --- "Cos udělal špatně je, že odpíráš lásku ženám, jako jsem já a jako byly ty předešlý a jaký budou ty v budoucnosti --- dovedeš si představit tu krásu, kdybysme se vzali, dali Elliotta do postele a šli ven na jazz nebo dokonce si najednou zaletěli do Paříže, a všechny ty věci, co tě musím naučit a ty mě --- místo toho jediný, co děláš, je, že márníš život, fakt, posedáváš smutnej, nevíš, kam se vrátit, a přitom tady všechno pro tebe je, jen si to vzít" --- "Co když to nechci" --- "To je přesně ono, říkáš, že to nechceš, a přitom to samozřejmě chceš ..." --- "Ale nechci, já jsem hodně podivnej starej chlap, to ty ani nevíš " --- (Podyvnej? co je podyvnej? Billie, co je podyvnej? ptá se chudák malej Elliott) --- Mezitím přijde na pár minut Perry a já mu bez obalu říkám "Já ti nerozumím, Perry, já tě mám rád, беру tě, seš ohromnej, ale co má znamenat to unášení malejch holčiček?" ale najednou, jak se ptám, vidím v jeho očích slzy a je mi jasné, že miluje Billie a vždycky miloval, no teda --- A dokonce to řeknu "Ty miluješ Billie, že? promiň, už mlčím" --- "O čem to probíhá mluvíš?" --- A pak je tady velká diskuse o tom, jak Billie a on jsou jen přátelé, tak začínám zpívat Just Friends jako Sinatra "Dva kamarádi, ale už ne jako dřív," ale dobrosrdečný Perry mě vidí zpívat a běží mi dolů pro další flašku --- Nicméně rybičky jsou mrtvé a je po křesle.

Perry je vlastně nešťastný mladý muž s obrovským potenciálem, o kterým si myslím, že se nechává unášet do pekla, pokud se brzy něco nezmění, koukám na něj a vidím, že kromě toho, že tajně miluje Billie, tak má opravdově rád Codyho, tak moc jak já, a celej svět miluje víc než já, a přesto je to typ, kterej za tohle všechno je pořád zavíraný --- Rozervaný, odsouzen kletbou, sedí tam s vlasy, které jsou vždycky přes obočí, přes jeho černé oči, jeho železné paže visí dolů jako paže siláckého idiota v blázinci a je z něj cejtit krása ztracenosti --- Kdo vlastně je? --- A proč blondatá Billie, která tam meje svoje nádoby, neopětuje jeho lásku --- Když Billie přijde zpátky do obývacího pokoje, tak nás oba, Perryho a mě, vidí se svěšenýma hlavama jako dva kající se katatonici v pekle --- Přišel nějaký černochoch a říká, když mu dám pár dolarů, tak sežene nějakou trávu, ale jakmile mu dám pět dolarů, tak najednou říká "Pro nic nikam nejdu" --- "Máš pět dolarů, tak to koukej jít sehnat" --- "Ani si nejsem jistý, že vím kde" --- Vůbec se mně nelíbí --- Najednou mi dojde, že se stačí natáhnout a mrsknout s ním o zem a vzít si pět dolarů, o peníze mi nejde, ale mám na něj za to vztek --- "Kdo je ten chlapek?" --- Ví, že kdybych se s ním začal prát, tak vytáhne nůž, a taky bychom zničili Billie obývací pokoj --- Ale najednou přijde další černochoch a vyklubala se z toho příjemná návštěva s povídáním o džezu a bratrství a všichni pak odcházejí a nechají mě a Jacky o samotě hloubat ještě trochu víc --- Ale veškerá ta svalová pružnost sexu je vlastně nuda, i když Billie a já máme fantastický sex, proto jsme schopni takhle filozofovat a shodnout se a smát se spolu ve sladké nahotě "Ježíš, bejby, umíme spolu bláznit, měli bychom bydlet v kopcích ve starém srubu a po léta mlčet, je to osud, že jsme se potkali" --- Mluví o všem možném a mně najednou v hlavě svítne nápad "Poslouchej, něco mě napadlo, Billie, pojďme z města pryč, vezmem s sebou Elliotta a pojedeme na tejden nebo na dva do Monsantových srubu do lesů a všechno necháme za hlavou" --- "Jasně, já můžu hned teď zavolat šéfovi a vzít si pár tejdnu volna, Jacku, pojďme" --- "A taky to bude dobrý pro Elliotta bejt na chvíli mimo ty tvoje podezřelý kamarády, můj Bože" --- "Petry není podezřelý."

"Vemem se a odjedem a budem mít vigvam v Adirondacku, večer u lampy si budem s Elliottem dělat obyčejnský večer" --- "Pořád se s tebou budu milovat" --- "Ale to ani nebudeš muset, protože budeme vědět, že jsme oba blázni... náš domek bude mít všude napsanou pravdu, ale když to přijde pošpinit celý svět velkou černou mazanicí nenávisť a lži, tak my budeme umírat opilí v pravdě" --- "Vem si kafe" --- "Budu mít ochromlý ruce, že nebudu stavu zvládnout sekeru, ale pořád budu muž pravdy... budu stát v noci v okně u záclony a budu poslouchat bublání světa a pak ti o tom budu povídat" --- "Ale, Jacku, já tě miluju, a to není jen pro tohle, ale ty nevidíš, že jsme si od začátku souzený, copak to nevidíš od chvíle, co jsi přišel s Codym a začal jsi mi říkat Juliane z toho ulitlýho důvodu, že vypadám jak tvůj starej kamarád, kterýho znáš z New Yorku" --- "Kterej Codyho šíleně nenávidí a on nenávidí jeho" --- "Ale nevidíš, jak ztrácíme čas?" --- "Ale co Cody? ty chceš, abych si tě vzal, ale miluješ Codyho a vlastně tě taky miluje Perry" --- "Jasně, ale co je na tom? je tady mezi námi navždy krásná láska, o čemž není pochyb, ale máme jen dvě těla" --- (podivné stanovisko) --- Stojím u okna, dívám se na třpytící se sanfranciskou noc s jeho magickými papírovými domky a říkám "A ty máš Elliotta kterej mě nemá rád a já nemám rád jeho, a já vlastně nemám rád tebe a nemám rád ani sebe, co teď s tím?" (Billie k tomu nic neřekne, dusí v sobě vztek, kterej přijde později) --- "Ale můžeme zavolat Dejvu Wainovi a on nás do srubu na Big Sur odveze a aspoň budem sami v lese" --- "Říkám, že to je to, co chci udělat!" --- "Hned mu zavolej!" --- Diktuju jí číslo a ona to vytáčí jako sekretářka --- "Ó, ta smutná hudba toho všeho, všechno díky mě, všechno jsem viděl, s každým všechno zavinil," říkám, telefon v ruce, "celej svět jde dál jako gymnazista v prvním ročníku, dychtivej se dovědět, co on nazývá Nové věci, poslouvej, stejná stará odrhovačka, smutná píseň pravdy smrti... protože důvod, proč tak moc řvu po smrti, je, že vlastně řvu po životě, protože bez smrti není života, haló, Dejve? seš tam? víš proč ti volám? poslouvej, kámo... sbal tu velkou brunetu Romanu, tu rumunskou šílenou ženskou, a napakuj ji do Williese a přijed'te sem k Billie a vyzvedněte nás, my se zatím, co budete na cestě, sbalíme, bejby už na tom pracuje, a všichni si pojedeme užít dva týdny blaženosti u Monsanta ve srubu" --- "Monsanto souhlasí?" --- "Hned mu zavolám a zeptám se, určitě bude pro" --- "No, já myslel, že zejtra Romaně pomaluju jednu stěnu, ale asi bych se u toho stejně přimáz: seš si jistej, že se ti to chce podniknout?" --- "Jasně, jasně, prosím tě" --- "A můžu teda vzít Romanu?" --- "No jasně, proč ne?" --- "A jakej to má smysl?" --- "Ale, táto, možná jen, abych tě zase viděl, a o smyslech se můžem bavit kdekoli: chceš jít udělat přednáškový turné na univerzitě v Utahu a na Brown univerzitě a říct to těm dobře vymydlenejm dětem?" --- "Jak vymydlenejm?" --- "Vymydlenejch s beznadějnou dokonalostí naděje pionýrských puritánů, která po sobě nenechá nic než mrtvý holuby" --- "Tak jo, hned jdu na to... nejdřív natankuji! Willieho a taky vyměním olej" --- "Dám ti nato, hned jak přijedeš" --- "Přej seš spustil s Billie" --- "Kdo ti to řek?" --- "Dnes to bylo v novinách" --- "Tak zase začneme hned, jak nasedneme do Willieho, neber s sebou Rona Blaka, budem jen dva páry, jasný?" --- "Jo --- já vezmu mořskej prut a chytím tam nějaký ryby" --- "Budem se mít krásně" --- "A poslouvej, Dejve, já jsem rád, že máš čas a seš ochotnej nás tam vzít, jsem pěkně na dně, seděl jsem tady tejden a křeslo se rozbilo a rybičky umřely a se mnou je to zase mizerný" --- "No ty bys neměl pořád pít to sladký víno, a taky vůbec nejíš" --- "Ale to něm ten hlavní problém" --- "No, to zjistíme, co je ten hlavní problém" --- "To je fakt" --- "Já myslím, že hlavní problém jsou ti holubi" --- "Proč?" --- "Já nevím, pamatuješ, když jsme byli v East St. Louis s Georgem a tys, Jacku, řek, že bys miloval ty krásný tančící holky, kdybys věděl, že zůstanou pořád tak krásný?" --- "Ale to je jen Buddhova citace" --- "Jo, ale ty holky to nečekaly" --- "Jak se cejtíš, Dejve, co dělá dnes večer Fagan?" --- "Ten sedí ve svém pokoji a něco píše, nazývá to KNIHA VOLOVIN, má v tom velké divoké kresby a Lex Pascal je zase namol a muzika vyhrává a já jsem smutnej a jsem rád, že zavola!" --- "Máš mě rád, Dejve?" --- "Nemám nic jinýho na práci, kámo" --- "Ale ty máš ještě opravdu něco jinýho co dělat, ne?" --- "Poslouvej, to nic, já tam hned jsem, zavolej teď Monsanto, protože nám taky musí dát klíče od vrat" --- "Jsem rád, že tě znám, Dejve" --- "Já taky, Jacku" --- "Proč?" --- "Možná se chci postavit do sněhu na hlavu, abych to potvrdil, ale já jsem fakt rád, budu rád, a tak to je, není tady nic jinýho než řešit tyhle pitomý problémy, a já mám teď jeden tady v mejch kalhotách pro Romanu" --- "Ale to je nenormální a únavný nazývat život problémem, kterej se dá vyřešit" --- "Jo, ale já jen opakuju, co čtu v učebnici mrtvejch holubů" --- "Ale, Dejve, já tě mám rád" --- "Tak jo, jsem hned tam."

Sbalíme Elliottovy dojemné dětské teplé oblečení, dáme dohromady jídlo, připravíme plnej koš a čekárně na Dejva, aby v noci smutně přijel --- A máme velkou diskusi --- "Billie, ale proč ty ryby umřely?" ale ona už ví, že asi umřely, protože jsem jim dal Kellogovy kukuřičné lupínky, nebo prostě bylo něco špatně, ale jedna věc je jistá, že je nezapomněla nakrmit, ani nic jiného, je to všechno na mě, moje chyba, radši bych byl do podzimu z toho pří-liš-mno-ho-pře mej-šle-ní zežloutlej, než bejt těm chudákům střípkům zlaté smrti plovoucím na zpěněné vodě smrtícím rybářem --- Připomíná mi to vydru --- Ale to nemůžu vysvětlit Billie, která je celá pohroužená v abstraktnu a mluví o abstraktním setkání našich duší v pekle a malý Elliott jí tahá a ptá se "Kam jedeme? kam jedeme? proč? proč?" --- Ona říká "A všechno, protože ty si myslíš, že si nezasloužíš lásku, a protože si myslíš, žeš způsobil smrt zlatejm rybičkám, i když asi umřely jenom samy od sebe" --- "Proč by to dělaly? proč? co by to měly ty ryby za logiku?" --- "Nebo protože si myslíš, že hodně piješ, a proto pokaždý, když se cejtíš po troše alkoholu dobře, to vzdáváš a říkáš, že tvoje ruce bezmocně visí, jako si řek včera v noci, když si mě těma rukama držel a žehnal moje srdce a tělo svou láskou, Ježíš, Jacku, je na čase, aby ses probudil a šel se mnou nebo aspoň s někým jiným a otevřels oči, proč tě sem Bůh poslal, a přestaň civět na tu podlahu, oba jste cvoci, ty i Perry --- Já ti namaluju zázračné měsíční kruhy, který změní celý tvoje štěstí" --- Kouknu se jí netečně do oka a ono je modré a já říkám "Billie, odpusť mi" --- "Ale vidíš, zase začínáš mluvit provinile" --- "No, já neznám všechny ty teorie o tom, jak by všechno mělo bejt ohromný, já jen vím, že jsem bezmocnej kus dobrýho koňskýho hnoje, kterej se dívá do tvýho oka a říká: Pomož mi" --- "Ale pronášení téhle závažnejch postojů ti nepomůže" --- "Samo sebou, to vím, ale co chceš?" --- "Chci, abysme se vzali a přišli k citlivému porozumění o věčných záležitostech" --- "Možná máš pravdu" --- A už to vidím před sebou, to bouřlivé diskutování, nekonečné blábolení, kuchyňské prázdné řeči o životě, dlouhý tmavý hrob pohřebních řečí pod půlnoční kuchyňskou žárovkou, ve skutečnosti mě to naplňuje láskou, když si uvědomím, že život, tak dychtivý a nepochopený, přece jen natáhl tenkou a vyzáblou ruku ke mně a taky k Billie --- Ale víte, co myslím. A takhle nějak to začlo.

Všechno to zní tak smutně, ale po příjezdu Romany a Dejva se z toho vyklubala ohromně zábavná noc, všechno kolem nakládání krabic a oblečení do auta, usrkávání z lahví, připravování se a pak celou cestu až na Big Sur Dejv Wain zpívá "Doma na ranči" a "Jsem jen osamělý starý hovňousek" --- Ani nevím, proč sedím vepředu vedle Dejva a Romany, asi protože jsem se chtěl stát součástí svého starého předního rozbitého houpacího křesla a opírat se v něm a vlát v něm a zpívat, ale Romana sedí mezi námi a křeslo je jak přibity a už vůbec nevlaje --- Billie je se spícím dítětem vzadu na matraci a už to kalíme dolů po silnici Bay Shore na druhou stranu zátoky, ať je tam cokoli, protože každé, když vyrazí na vejlet, dlouhej nebo krátkej, něco očekává - zvláště v noci --- Oči plné naděje se dívají přes záři kapoty do otevřeného chřtánu, který je krměn bílou rovnou čarou, jež do něj padá jako šipka, zapalování nových cigaret, nahnout se dopředu a jet hlava nehlava vstříc novým dobrodružstvím, něco, o čem je Amerika od doby krytých vozů táhnoucích se tři měsíce přes poušť --- Billie nevádí, že s ní nesedím vzadu, protože ví, že chci zpívat a užít si to --- Romana a já roztáčíme fantastickou směs populárních lidovek všeho druhu a Dejv přidá jeho speciality romantickým barytonem z newyorskochicagských jazzových nočních klubů --- Moje nejisté pobrukování Sinatry je sotva slyšitelné --- Bouchej si do rytmu do kolena a vyřvávej a zpívej Dixi a Banjo On My Knee, buď vodvázanej a sténej nad Červenou řekou "Kde je moje harmonika, už je to osm let, co si chci koupit za osm dolarů harmoniku".

Ty špatný momenty vždycky takhle dobře začínaj --- Nic se taky nezískalo ani neztratilo skutečností, že trvám na tom se po cestě zastavit u Codyho, kde si musím vyzvednout nějaký oblečení, který jsem tam nechal, ale já vlastně jen ve skrytu chci, aby se Evelyn tvář v tvář potkala s Billie --- Nicméně mě hodně překvapí vidět na Codym výraz absolutního děsu, když se v půlnoci nahnem do jeho obývacího a já oznamuju, že Billie spí v džípu --- Evelyn není vůbec vyvedena z klidu a ještě mi v kuchyni o samotě říká "Myslím si, že to bylo předurčeno, že sem někdy přijde, a je to osud, že seš to ty, kdo ji přived" --- "Čeho se tak strachuje Cody?" --- "Bereš mu všechny šance být tajněstník" --- "Nepřijel se za celý týden podívat, proto to tak vlastně dopadlo, nechal mě tam uvězněného: bylo mi dost mizerně" --- "Jestli chceš, tak ji můžeš pozvat dovnitř" --- "My stejně za minutku jedem, ale chceš ji aspoň vidět?" --- "Mně je to jedno" --- Cody sedí v obývacího úplně strnule, naškrobeně, neosobně, s velkým irským drahokamem v svých očích: vím, že se na mě tentokrát fakt zlobí, ale já opravdu nevím proč --- Jdu ven a Billie je sama v autě nad spícím Elliottem a kouše si nehty --- "Chceš jít dovnitř a představit se s Evelyn?" --- "To asi ne, to by se jí nelíbilo, je tam Cody?" --- "Jo" --- Takže Vilamína vyleze ven (zrovna jsem si vzpomněl, že Evelyn mi s vážností říkala, že Cody vždycky oslovuje své ženy jejich plným křestním jménem: Rosemarie, Johanna, Evelyn, Vilamína, nikdy jim nedává přehlušivé přezdívky, ani je neuznává).

Setkání není žádná událost, jak jinak, obě holky mlčí a sotva se na sebe podívají, takže to je na mně a na Dejvu Wainovi víst obvyklý kec, vidím, že Cody je fakt špatnej a otrávenej, že jsem sem najednou přitáh celou bandu, ujíždím s jeho milenkou, opíjím se a rozhašuju jejich rodinné hříčky, sto dolarů sem, sto dolarů tam, asi cejtí, že jsem blázen a beznadějně ztracen navždy, ale já si to neuvědomím, protože je mi fajn --- Chci, abychom dál pokračovali touhle cestou, za zpívání oplzlejších a černějších písní, ale nakonec se za nasazení té nejlepší písně dohodnem na úzké cestě horami.

Snažím se vyptat Codyho na Perryho a ostatní týpky, který ve městě navštěvují Billie, ale on se na mě jen koukne koutkem oka a říká "Ó jo, hm" --- Já vlastně nevím a nikdy se nakonec nedovím, co vlastně sleduje: uvědomím si, že jsem jen pitoměj vetřelec, blbnoucí s dalšími vetřelci bez jakéhokoli důvodu daleko od něčeho, o co mi kdy šlo, ať to bylo cokoli --- Vždycky pomíjívám "návštěvník" západního pobřeží, který tady nikdy nebyl součástí ničeho života, protože jsem vždycky připraven letět zpět přes celou zemi, ale ani tam neletím za nějakým svým životem, jen cestující cizinec jako Old Bull Balloon, exemplární příklad samoty Dorena Coita, který vlastně čeká jen na jediný opravdový výlet, na Venuši, na horu Mien Mo --- Ačkoli, když jsem vykouk z okna Codyho obývacího, tak tam pro mě stále svítí hvězdička, jako tam svítí nad jesličkami 38 let a svítí do okna kajuty, do okna vězení, nad spacákem, akorát že teď už to není ono, je matnější, a Bože, začíná být rozmazaná, jako kdyby moje vlastní hvězda bledla ze starosti o mně, jako já ze starosti o ni --- Vlastně jsme podivové s podivnejma očima sedící pro nic o půlnoci v obývacího --- A tu jsou kousky hovorů jako třeba Billie říká "Vždycky jsem chtěla hezkej krb," a já vykřiknu "Neboj, jeden máme ve srubu, že, Dejve! a toho rozsekaného dřeva!" a Evelyn "Co si Monsanto myslí o tom, že jste celý léto v jeho srubu, neměli byste tam jezdit sami v tajnosti" --- "Teď už je pozdě!" Zpívám a přihejbám si s flaškou, bez který bych se rozplác hanbou na zem obličejem dolů, nebo upad na šterkovou cestu --- A Dejv a Romana už nevypadaj úplně v pohodě, takže konečně vstáváme a jdeme, klapka, a to je stejně naposled, co vidím Codyho nebo Evelyn.

A jak říkám, naše písně jsou o to mohutnější, o co je cesta tmavší a divočejší, a konečně jsme tady na cestě kaňonem, reflektory osahávají bezútěšné pískovcové stěny --- Dolů k potoku a já odemkávám vrata --- Přes palouček a zpět v tolik vyhledávaném srubu --- V síle nočního chlastu a radosti z úniku si to vlastně s Billie krásně užíváme, zapalujeme oheň a děláme si kafe a zvony zvoní, že jsme spolu v jednom spacáku jako nic, potom co jsme zabalili malého Elliotta, a Dejv a Romana už taky ulehli v měsíčním světle k potoku, do dvojitého nylonového spacáku.

Ne, je to zítřejší den a noc, která mě dělá starost.

Celej den začíná pro mě úplně normálně s tím, že vstanu, cejtím se dobře, jdu dolů k potoku, piju z dlaní a meu se, vidím pomalé pohupování se velkého hnědého stehna nad hromadou Dejvova nylonu, což napovídá o ranní milostné scéně, a Romana nám pak u snídaně říká "Když jsem se dnes ráno vzbudila a viděla jsem všechny ty stromy a vodu a oblaka, řekla jsem Dejvovi 'Stvořili jsme ale nádhernej vesmír'" --- Skutečný Adam a Eva se probouzí, je to vlastně jeden z nejpotěšujících Dejvovejch dnů, protože chtěl fakt zase vypadnout z města, tentokrát s krásnou panenkou, a má s sebou mořskej prut a plánuje velkej den --- A přivezli jsme hodně dobrýho jídla --- Jediný problém je, že tady není víc vína, tak Dejv a Romana jedou Williesem koupit nějaký do obchodu, kterej je 13 mil dolů na jih --- Billie a já si povídáme u ohně --- Jakmile ze mě vyprchají poslední zbytky alkoholu, cejtím se přišerně na dně. Všechno je zase v třesu, třesou se mi ruce, nemůžu kvůli tomu ani zapálit oheň a musí to udělat Billie --- "Už nemůžu ani zapálit oheň!" vykřiknu --- "No ale já můžu," řekne s nezvyklou pohotovostí, čímž mi to dává, jaký jsem cvok --- Malej Elliott jí furt tahá a vyptává se na to a na to "Na co je to dřevíčko, který dáváš do ohně? proč? proč to hoří? kde jsme? kdy pojedem pryč," a vyvíjí se typická situace, kdy se začíná bavit s ním, místo se mnou, protože já jen sedím, vzdychám a civím na podlahu --- Později, když jde spát, tak jdeme cestičkou na pláž, je kolem poledne, oba jsme smutní a nemluvní --- "Zajímalo by mě, co se děje," říkám nahlas --- Ona "Včera v noci bylo všechno v pořádku, když jsme spali spolu ve spacáku, teď mě ani nechytneš za ruku... já se snad zabiju, do prdele!" --- A já si začínám ve své střízlivosti uvědomovat, že tohle zašlo příliš daleko, že já nemiluju Billie, že ji vodím za nos, že jsem udělal chybu, že jsem sem všechny přitáh, že chci teď jet jednoduše domů, jsem dočista nemocnej a unavenej, stejně jako Cody, z té celé scény nervy drásající, už tak dost hrozný, jak se to pořád točí zpátky k tomu nešťastnému strašidelnému kaňonu, z kterého mi jde vždycky mráz po zádech, teď jdeme pod mostem a přicházíme k těm vlnám bez srdce, které se vřítí na písek, vyšší než země, vypadají jako bezcitnost moudrosti --- Kromě toho jsem si najednou snad poprvé všiml, jak hrozný jsou na tom listy kaňonu, které letí k vlnám a nerozhodně směřují do poryvů větru, ten je konečně vmete do vln, aby je rozprášil a bičoval a rozmáčel daleko v moři --- Otáčím se a všimnu si, jak je vítr sčesává se stromů a žene do moře, žene je jako na smrt --- V mém rozpoložení je vidím, jako by se celé lidsky třásl --- Spěchající, firmolíci --- V tom přišerném obrovském hukotu poryvů podzemního surského větru. Bum, prásk, vlny si stále povídají, ale mně je nanic a unavuje mě všechno, co kdy řekly a řeknou --- Billie chce, abychom se prošli dolů k jeskyním, ale já nechci vstávat z pláže, kde sedím opřenej o balvan --- Jde sama --- Najednou si vzpomenu na Jamese Joyce a koukám na vlny a dochází mně "Celý léto jsi tady seděl a psal tak zvané zvuky vln a neuvědomoval sis, jak smrtelně vážný je náš život a záhuba, ty blázne, ty šťastné dítě s tužkou, neuvědomuješ si, žeš užíval slova jako veselou hru --- Všechny ty nádherné skeptické věci, které jsi napsal o hrobech a smrti moře, to je VŠECHNO PRAVDA, TY BLÁZNE! Joyce je mrtev! Moře ho vzalo! veme si i TEBE!" a kouknu se dolů na pláž a tam je Billie brouzdající se ve zrádném proudu, už dřív několikrát zasténala (když vidí moji lhostejnost a samosebou tu beznaději u Codyho a beznadějnost jejího zničeného bytu a nešťastného života) "Jednou spáchám sebevraždu," najednou si říkám, jestli chce vyděsit nebe a taky mě s náhlým sebevražedným vkročením do těch hroznejch proudů --- Vidím vlát její smutné blondáté vlasy, samotná smutná štíhlá postava u moře, Listy-ženoucí moře, ona mě najednou něco připomíná --- Vzpomínám na její melodické vzdechy smrti a ve své mysli vidím přes její postavu jasně vyraženo v písku: - SVATÁ CAROLYN OD MOŘE --- "Byl jsi moje poslední naděje," řekla, ale neříkají to všechny ženy? --- Ale může být, že "poslední nadějí" ona nemyslí jen manželství, ale nějaké dokonale smutné uvědomění si něčeho ve mně, co potřebuje k životu, aspoň tenhle dojem mám ze síly vši temnoty, kterou jsme spolu sdíleli --- Mohlo by být, že se bráním něčemu svatému v ní, jak říká, nebo jsem jen blázen, který se nikdy nenaučí mít slušný, navždy míněný hluboký vztah se ženou, a budu to dál odhazovat za píseň při flašce? --- V tomhle směřuje můj život skončenej tak jako tak, a jsou tam ty joyceovské vlny s jejich prázdnými ústy říkající "Ano, je to tak" a jsou tady listy, které spěchají jeden po druhém do písku a vnoří se do něj --- Potok jich přináší o stovky víc, je hned tady vzadu za kopcem, minutu odsud --- Ten mohutnej vítr bouří a hučí, je žlutě slunečno a všude modrá divokost --- Vidím, jak se kameny viklají, jako by se Bůh na takový svět opravdu rozčílil a je blízko toho ho zničit: velké útesy se v mých zblblých očích houpají: Bůh říká "Zašlo to příliš daleko, ničíte všechno tak nebo onak, poslední třesk a konec je TEĎ."

"Druhý Příchod, tik tak," zachvějí se --- Svatá Carolyn od moře jde dál --- Mohl bych za ní doběhnout, ale je moc daleko --- Říkám si, že jestli to ten blázen zkusí, tak musím pěkně rychle běžet a plavat a přitáhnout jí --- Vstanu a směřuji k ní, ale v tom se otáčí a jde zpátky --- "A jestli ji nazývám 'ten blázen' v mejch soukromejch myšlenkách, jak mně asi říká ona?" --- Příšest, jak jsem otrávenej ze života --- Kdybych na to měl, tak se utopím v těch příšestejch vodách, ale tím by to všechno neskončilo, už vidím ty velké přeměny a plány, které se tam převalují, aby nás zaklely do nějaké jiné nešťastné formy věčnosti --- Myslím, si, že to je to, co to dítě cejtí --- Vypadá tam dole tak smutně, jako Ofélie procházející se bosa v burácení.

Jako vrchol všeho přicházejí turisti, lidé z okolních srubů v kaňonu, je sluneční sezóna a oni dvakrát třikrát za týden jdou ven - jak ošklivě se na mě podívala starší dáma, která zcela jistě slyšela o "autoru", který byl v tichu pozván do srubu pana Monsanta a místo toho si přivez partu a flašky a dneska, což je nejhorší, i coury --- (Protože už předtím dnes ráno se Dejv a Romana milovali na pláži v plném denním světle, ne na odív jen těm na pláži, ale také těm v novém srubu nahoře na útesu) (ale schování před pohledem z mostu díky útesové stěně) --- Takže to je už známá věc, že je tady ve srubu pana Monsanta velkej tah a on tady dokonce ani není --- Tahle starší dáma jde se skupinou dětí --- Takže když se Billie vrátí z daleké druhé strany pláže a jde se mnou zpátky dolů cestičkou (musím vypadat trhle s dlouhou šamanskou fajfkou, kterou se snažím ve větru zapálit, abych zakryl rozpaky), ta dáma se na ni neskutečně detailně podívá, ale Billie se jen mírně usměje jako malá holčička a špitne Dobrý den. Cejtím se jak ta nejponíženejší troska na zemi s tou nejhorší pověstí, vlasy mi vlají v divokých pramenech přes můj pitoměj a stupidní obličej, kocovina hluboko ve mně způsobila paranoiou do nejposlednějšího politováníhodného detailu.

Ve srubu nejsem schopen sekát dřevo, protože se bojím, že si useknu nohu, nemůžu spát, nemůžu sedět, nemůžu se procházet, pořád chodím k potoku pít vodu, až konečně, když tam jdu po tisíci, si říkám, jestli Dejv Wain přivezl víc vína --- Sedíme tam, upijíme každý z jedné flašky a ve své paranoi si říkám, proč bych měl pít jen z té jedné flašky a on z jiné --- Ale on je dobře naladěnej "Jdu teď k moři chytat ryby a nachytám vám jich pytel na báječnou večeři, Romano, ty připravíš salát a všechno ostatní, co tě může napadnout, takže my vás tady teď necháme," dodává k zasmušilému mně a Billie, myslí si, že nám tady překáží, "a říkám, proč nejít do Nepenthe a zosobnit náš žal a užívat si měsíčního jasu na terase s Manhattany nebo se jít podívat za Henry Millerem?" --- "Ne!" skoro vykřiknu, "teda, já jsem tak unavenej, nechci nic dělat a nikoho vidět" --- (už tak se cejtím provinile kvůli Henry Millerovi, domluvili jsme se s ním na minulý týden a místo, abychom se v sedm objevili v Santa Cruz v domě jeho kamaráda, tak mu všichni opilí voláme v deset meziměsto a chudák Henry jen řek "No to mě mrzí, že se, Jacku, nesejdem, jsem starý pán a deset hodin je pro mě akorát čas jít spát a ty bys to teď tak zvlád být tady po půlnoci") (jeho hlas je přesně jako na deskách, nosový, brooklynský, dobrosrdečný a je svým způsobem zklamán, protože si dal tu práci a napsal předmluvu k jedné z mých knih) (ačkoli teď si náhle myslím v mé výčitkové paranoi "Ale co, stejně se chová tak, jak všichni tihle, co píšou předmluvy stejně jen proto, aby ses ani nedostal čist samotného autora") (příklad toho, jak jsem začínal být opravdu psychoticky podezřelý blázen).

Být samotnej s Billie, to je ještě horší --- "Nevidím nic, co bych teď mohla udělat," říká u ohně jako dávná žena salemská ("Nebo čarodějnice ze Salemu?" potměšile se dívám) --- "Mohla bych dát Elliotta k někomu na vychování nebo do dětského domova a jít do kláštera, je jich tady kolem dost --- nebo bych nás oba, Elliotta a mě, mohla zabít" --- "Nemluv tak" --- "Není tady možnost mluvit jinak, není kam se dát" --- "Ty sis to všechno špatně přebrala, já bych pro tebe nebyl dobrej" --- "To teď taky vím, chceš být poustevník, jak říkáš, ale všimla jsem si, že pro to moc neděláš, seš unavenej ze života a chceš jen spát, v určitým směru se tak taky cejtím, ale mám Elliotta, na kterýho musím myslet --- mohla bych nám oběma vzít život a vyřešit to" --- "Ty, to jsou hrůzný kecý" --- "První noc jsi mi řekl, že mě miluješ, že jsem ta nejzvláštnější, žeš ještě nepotkal nikoho, kdo by se ti tak líbil, pak jsi jen pil a pil, teď fakt vidím, že to, co o tobě říkáš, je pravda: a o všech ostatních, jako jseš ty: Ó, já si uvědomila, že seš spisovatel a hodně jsi trpěl, ale ve skutečnosti seš hnusnej Něco... ale i když vím, že tomu nemůžeš pomoci, a já vím, že nejseš tak hnusnej, ale šíleně na dně, jaks mi vysvětloval, a důvody... ale ty jen sténáš, jak seš nemocnej a nemyslíš dostatečně na druhý a JÁ VÍM, že si nemůžeš pomoci, je to podivná

nemoc, hodně z nás ji má, ale líp schovanou - někdy, ale cos řek o mně první noc a i teď, že jsem Svata Carolyn od moře, proč nenásleduješ to, co ti říká srdce, to je Dobro, pravda a to nejlepší, ale ty se tak lehce vzdáš překážkám... potom si taky myslím, že mě opravdu nechceš, a chceš jet domů a pokračovat ve svém životě, možná s Louisou, tvojí přítelkyní" --- "Ne, s ní bych taky nemoh, jsem jen vevnitř staženej jak zácpa, nemůžu se emocionálně pohnout, jak ty říkáš 'emocionálně', ačkoli to byla nějaká velká, obrovská magická záhada, každej říká 'Ó, život je tak krásnej, jak je zázračnej, Bůh udělal to a Bůh udělal támhleto,' jak ty víš, že on nenávidí, co stvořil: Moh bejt dokonce opilej a nevšimnout si, co způsobil a udělal, ačkoliv to samozřejmě není pravda" --- "Možná, že Bůh je mrtev" --- "Ne, Bůh nemůže bejt mrtvěj, protože On je nenarozen" --- "Ale ty máš všechny ty filosofie a sutry, o kterejch jsi mluvil" --- "Ale copak nevidíš, že se staly jen prázdnými slovy, uvědomil jsem si, že jsem si hrál se slovy jako šťastné dítě, slova slova slova ve velké vážné tragédii, koukni se kolem" --- "Tak by ses sakra moh aspoň snažit!"

Ale co bylo nevýslovně horší, že čím víc mně radí a prodiskutovává se mnou problémy, tím je to horší a horší, je to jako by nevěděla, co dělá, jako podvědomé čarodějnictví, čím víc se mi snaží pomoci, tím víc se začínám třást, a taky si uvědomuju, že to dělá naschvál, ví, že dělá čáry, ale všechno to musí být formálně chápáno jako "pomoc" ránou do hlavy --- Musí bejt nějakej můj chemickéj protějšek, už ji nemůžu vystát ani minutu, jsem zničeněj svou vinou, protože veškerá evidence napovídá, že ona je ohromnej člověk sympatizující svým tichým smutným melodickým hlasem se zcela zřejmým darebákem, nicméně žádná z těchto racionálních vin se ve mně dlouho neudrží --- Všechno, co cejtím, je, že mě nenápadně podráždí --- Ona mě zraňuje! --- V určité chvíli našeho rozhovoru vyskočím jako dokonalý amérský herec a škubnu si s hlavou, k tomuhle mě dohání --- "Co se děje?" měkce se ptá --- Což mě přivede téměř k výkřiku a já nikdy v mém životě nekřičel --- Je to poprvé v životě, kdy si nejsem jistej, jestli se nerozsypu, nehledě na to, co se stane, a že budu schopen být vnitřně dostatečně klidný a dokonce se usmívat s blahosklonností nad hysterickým křičením žen v záchvatu šílenosti --- Ve stejné šílenosti jsem za chvíli sám --- A co se stalo? co to způsobilo --- "Přivádíš mě schválně k šílenství?" vybuchnu konečně --- Ale pochopitelně, že protestuje, že mluvím z cesty, že v tom není ani náznak a že jsme venku na šťastném víkendů s přáteli "Pak se MNOU teda není něco v pořádku!" zařvu --- "To vidím, ale proč se nesnažíš uklidnit a třeba mě nepomiluješ, žebrám tady o to celý den, a jediný, co děláš, že naříkáš, odvracíš se ode mne, jako bych byla hnusná stará kurva" --- Přijde a měkce a jemně se nabízí, ale já jen civím na svoje třesoucí se zápěstí --- Je to fakt hrozný --- Těžký vysvětlit --- Mimo to, za Billie potom pořád chodí chlapeček, ona klečí u mého klína nebo na něm sedí, nebo mně hladí po vlasech a uklidňuje mě, on opakuje knouravým hlasem "Nedělej to, Billie, nedělej to, Billie, nedělej to, Billie," až nakonec musí vzdát tu svou sladkou trpělivost, kdy mu odpovídá na každou malou dojemnou otázku, a zařve "Buď zticha! Elliotte, můžeš držet pusu? MUSÍM TĚ zase seřezat?" a já zasténám "Ne!" ale Elliott křičí ještě víc "Nedělej to, Billie, nedělej to, Billie, nedělej to, Billie!" tak ona ho smete a dává mu na verendě ukřičeněj vejprask a já mám tak akorát na to hodit ručník do ringu a popadnout naposled dech, je to hrůza.

Kromě toho, když řeže Elliotta, tak sama taky brečí, a pak křičí jako šílenec věci jako "Oba nás zabiju, jestli nepřestaneš, nezbyde mi nic jinýho! Ó, dítě moje!" najednou ho popadne, obejmě, kolíbá ho v slzách, vlasy skřípou mezi zuby, a to všechno pod těmi mírumilovnými modráčky, kteří teď právě sedí na stromech a čekají na jídlo a tohle všechno vidí --- Dokonce Alf, Posvátnej osel, je v zahradě a čeká, že dostane jablko --- Dívám se na slunce, jak zlatě zapadá přes kaňon, přichází zlej zatraceněj vítr a se silícím řevem řve na míli daleko vrcholky stromů a ve chvíli, kdy se sráží se zlomeným žalostným pláčem matky a syna, je spolu s bláznivým a rozházeným listím odnášen pryč --- Potok vříská --- Dveře šíleně prasknou, pak třísknou okenice, barák se třese --- Mlátím si v tom hluku do kolen a snad to ani neslyším.

"Co mám já společnýho s tvým pácháním sebevraždy?" křičím --- "Tak jo, nemá to s tebou nic společnýho" --- "Dobře, nemáš manžela, ale aspoň máš malýho Elliotta, vyrostě a bude fajn, ty můžeš pořád chodit do práce, vdát se, žít, něco dělat, možná je to Cody, ale víc než on jsou to všichni ti podivní týpci, který z tebe dělaj šílence, a někoho, kdo se chce zabít jako tenhle --- Perry" --- "Nemluv o Perrym, je báječnej a sladkej a já ho miluju a je ke mně mnohem hodnějš, než bys byl kdy ty: aspoň ze

sebe něco dává" --- "Ale co je to s tím dáváním ze sebe, co můžeš ze sebe dát, aby to někomu mohlo pomoci" --- "Na to ty nikdy nepřiđeš, protože seš celej pohroužený do sebe" --- Začínáme se navzájem urážet, což by byla známka normálnosti, ale ona se co chvíli hroutí a brečí mi na rameni, více méně trávající na tom, že jsem její poslední šance (což není pravda) --- "Pojďme společně do kláštera," dodává bláznivě --- "Evelyn, teda Billie, měla bys jít do kláštera, můj Bože, měla bys tam jít, vypadá to, že by z tebe byla dobrá jeptiška, možná je to to, co potřebuješ, veškerý to povídání o Codym, o náboženství, možná, že tenhle horor, kterej na světě je, ti brání v tom, čemu ty říkáš uvědomění si pravdy, mohla by ses jednou stát ohromnou ctihodnou matkou bez jediné starosti v mysli, ačkoli já jsem jednou potkal ctihodnou matku, která plakala.... ach jo, je to všechno smutný" --- "Proč plakala?" --- "To nevím, potom, co se mnou mluvila, pamatuju se, že jsem říkal blázniviny jako ,vesmír je žena, protože je kulatý', ale já si myslím, že ji rozplakala vzpomínka na staré časy, kdy měla lásku s nějakým vojákem, kterej umřel, aspoň to je to, co říkaj, byla to nejohromnější žena, jakou jsem kdy potkal, velké, modré oči, velká chytrá žena... to můžeš udělat, vypadnout z tohoto hrozného bordelu a nechat to všechno za hlavou" --- "Ale na to já moc miluju lásku" --- "Ale ne, že bys taky nebyla citlivá, ty nešťastníčku" --- Takže se trochu zklidníme, dokonce se s ní miluju, i když ji Elliott tahá "Billie, nedělej to, nedělej to, Billie, nedělej to," dokud v polovině nezakřičím "Nedělej co? co myslíš? --- možná má, Billie, pravdu a my bysme to neměli dělat? je možný, že ještě koneckonců hřešíme? Bože, tohle je šílený! --- ale on je nejšílenější ze všeho," ale to už je s námi na posteli, tahá ji za rameno, úplně jako dospělej žárlivěj milenec, kterej se snaží odtáhnout ženu od jiného muže (ona byla dovršením, jak jsem se stal bezmocnej a zničeněj, a to jsou teprve čtyři odpoledne) --- Ve srubu se odehrává drobné drama, možná trochu odlišné od toho, pro co jsou sruby určeny nebo co si sousedé představují.

35

Ale někdy jsou v organismu takové paranoidni elementy, které neuvolní sladkou jemnou sympatii, ale kapsličku jedu, která se rozleje po těle --- Cejtím k sobě a ke všemu obrovskou, příšernou nenávist, prázdny pocit, vzdálený od obvyklého klidu, je to, jako by ze mě zlý síly zákeřně vyrvaly veškerý život --- Cejtím, jak se kolem mě shlukují d'ábelské síly, z ní, z dítěte, z těchto stěn srubu, ze stromů, dokonce i náhlá myšlenka na Dejva Waina a Romanu je d'ábelská, všechny se tady shlukují ---Nechám chudáka Billie s hlavou v dlaních a spěchám se napít k potoku vody, ale kdykoliv něco takového udělám, tak je mi to líto a musím běžet zpátky to říct, ale v momentě, kdy ji znovu vidím "Ona dělá něco jinýho" ušklíbnu se a vůbec mi to líto není --- Něco si mumlá, hlavu v dlaních a chlapeček u ní brečí --- "Můj Bože, měla by jít do kláštera!" --- Myslím si, že bych měl znova běžet k potoku --- Najednou chutná voda jinak, jako by někdo nahoře do něj vyлил benzín nebo petrolej ---"Možná se mi sousedi chtěj pomstít, proto!" --- Znovu pořádně ochutnám vodu a jsem si jistej, že je to tak.

Jako idiot sedím u potoka a hledím, když si to dolů kráčí Dejv Wain s jednou rybou na imitaci v jeho radostném westernovským stylu, jako by se nic neobvyklého nestalo "Tak, chlapče, strávil jsem tam plný dvě hodiny a koukni, co mám! jeden ubohej, ale krásné smutnej pstruh, jak uvidíš, posvátný malý pstruh duhový americký, kterýho teď jdu očistit --- Proces čištění probíhá takto," a nevinně si kleká k potoku a ukazuje, jak na to --- Nemůžu nic jinýho dělat, než ho pozorovat a usmívat se --- Říká: "Buď připraven, že během dvou let budeš pozván na výlet na Farolonské ostrovy, Ježíš, ta krása, divocí kanárce ti osvětlují loď na moři na stovky mil --- Víš, snažím si ušetřit na svou vlastní rybářskou loď, myslím si, že rybaření je nejlepší ze všeho, hodlám si úplně kvůli tomu přeorganizovat svůj život, ačkoliv si dovedu představit strnulého Fagana, rozčilujícího se s Roshio taktovkou; ale ty musíš vidět, že můžeš za minutu a půl vylovit stovky herinků a očistit lososa, to se fakt dá, procházíš se tam v tlusté košili a ve vlněné pletené čepici --- Člověče, všechno o tom vím a píšu jednoznačný pojednání o tom, jak čistá tvrdá práce je záchrana nás všech --- Jsi lovec --- Ptáci pro tebe najdou ryby --- Vede tě počasí --- Brouk v mozku je vyřešen před naprostým vyčerpaním a všechno je jasný" --- Jak jsem si tam sed na bobek, tak si představuju, jak Billie říká Romaně, co se stalo ve srubu, a Dejv se to dozví za chvíli, ačkoli vypadá, že

už toho ví dost --- Několikrát na to narazil, jako teď, "Vypadáš, jako by ti bylo nejhůř v tvém životě, to dítě Elliott je sám o sobě dost, aby se z něj jeden zbláznil, a Billie je taky docela nervózní děvče --- A takhle to tímhle nožem oškrábeš" --- A já se divím, proč taky nemůžu bejt potřebnej a lidsky prostej a tak dobrej, že si mohu takhle s někým popovídat, aby se druhý dobře cejtí, jako to teď udělal Dejv, klečí tu s protáhlými a propadlými tvářemi z velkého pití v minulých týdnech, ale nestěžuje si a nenaříká v rohu jako já, aspoň s tím něco dělá, měří si síly --- A i on mi dává ten pocit, že jsem jediná osoba na světě postrádající lidskost, Bože, je to pravda, takhle to cejtím --- "Dejve, jednou spolu půjdeme na ryby do tvé opuštěné stříbrokopecké osady na řece Roque, jo, do té doby se snad proboha budeme cejtit lip" --- "No, to ale musíme začít o hodně míň chlastat, Jacku!" --- To 'Jacku' řekl smutně, úplně, jak mi říkal Jerry Wagner na našich horských túrách darmových tuláků, kde jsme si svěřovali bolesti --- "Jo, a když to tak vemeš, tak my pijeme moc SLADKÝHO chlastu, to víš, tolik cukru a žádný jídlo není dobrý pro tvůj metabolismus, a taky se dostane do krve až po bod, kdy seš slabej jak kuře; hlavně ty, poslední týdný piješ jenom sladký portský a sladký Manhattany --- Slibuju ti, že tady ta svatá svalovina tyhle malý rybky tě uzdraví" (uchichtne se).

Najednou kouknu na rybu a je mi nanic, zase je zpátky ten symbol smrti, a já teď do ní vnořím svoje zdravé anglosaské zuby a ponížím ji na politováníhodné maso, které bylo malý živáček, ještě před hodinou si plaval šťastně v moři a vlastně i Dejv na tohle myslí a říká: "Já vím, tenhle otvírající se čumáček se slepě krmil vším v radostných vodách života, a teď se na to podívej, tady se usekla hlava, nemusíš se koukat, a my, velký opilecký hříšníci to teď použijeme na obětní večeři, takže až to uděláme, tak přednesu indiánskou motlitbu, a jen doufám, že je to stejná motlitba, kterou užívají místní Indiáni --- Jacku, dyť to tady můžem roztočit a udělat si krásnej tejden!" --- "Tejden?" --- "Já jsem myslel, že jsme sem přijeli na tejden" --- "Jo, já jsem to řek, že... je mi ze všeho nanic... Nemyslím si, že bych to vydržel... Jde mi na nervy Billie a Elliott a já... možná budu muset, možná budem muset odjet nebo něco, myslím si, že tu umřu" --- A Dejv je přirozeně zklamaný a já ho sem navíc vytáli, všeho nechal a přijel sem, a to je další věc, kvůli které se cejtím jak krysa.

36

Dejv se snaží udělat pohodu, jak se dá, lítá sem a tam po srubu, připravuje kukuřičnou mouku a rozpaluje kukuřičnej olej na pánvi, Romana se taky snaží, dělá obrovskou mísu výbornýho salátu s hodně majonézou a chudák Billie jim mlčky pomáhá prostřít a chlapec si tiše pozpěvuje u kamen, náhle je to téměř jako šťastná rodinná idylka --- Akorát že já to pozoruju z verandy s hrůzou v očích --- Taky proto, že se jejich stíny od lampy odrážejí na stěny a vypadají jako obrovské obludy, jako příšery, jako čarodějové, jsem v lesích sám se šťastnými duchy --- Se zapadajícím sluncem začíná kvílet vítr, tak jdu dovnitř, ale hned vypadnu jako šílenec ven a jdu k potoku, vždycky si myslím, že sám potok mi dá vodu, která ze mě všechno spláchne a vrátí mi jistotu (taky jsem si v mém rozrušení vzpomněl na radu Edgara Cayce "Pij hodně vody"), ale "Ve vodě je petrolej!" zařvu do větru, nikdo mě neslyší --- Nejradši bych potok nakop a řval --- Otočím se a vidím srub v jeho útulnosti, všichni vevnitř mlčí a jsou na pohled otrávení, protože nemůžou pochopit, co je s tím bláznem, kterej chodí sem a tam, ze srubu k potoku, beze slova, bledý, otupený, chvějící se a potící se, jako by byl letní slunovrat, a přitom je chladno --- Sedím v křesle zády ke dveřím a dívám se na Dejva, jak hrdinně přednáší.

"To, co tady máme, je obětní hostina s všemožnými dobrotami, který vidíte rozloženy kolem malé lahůdkové ryby, takže se k ní všichni musíme pomodlit a vzít si malý sousto, každej má asi čtyři kousky, a tady jsou další nejrozmanitější části ryby, jejichž ochutnání je dokonce ještě významnější --- Ale mimo to, správný postup, jak připravit čerstvě chycenou rybu, je ujistit se, že olej je úplně rozpálený, takže když do něj položíš rybu, ne do připalujícího oleje, jen do vopravdu rozpálenýho, no, dokonce může bejt trochu přepálený, podej mi tu obrabečku, takže když ji potom jemně položíš do oleje, tak máš ohromnou prskající raketu," (kterou má a Romana mu radostně fandí) (kouknu na Billie a ta je v rohu zamyšlená jako jeptiška), ale Dejv pokračuje ve vtípkách až na nás všech vyloudí úsměvy --- Zatímco se

dělá ryba, tak mi Romana, jako to dělá celý den, pořád podává kousky něčeho, nějaké hors d'oeuvres nebo kousky rajčete a všeho možného, zcela jasně se snaží, aby mi bylo líp --- "Ty musíš JÍST," ona a Dejv do mě furt klavírujou, já nechci jíst, ale přesto pořád držej u mý pusy ty sousta, až se zamračím a říkám si "Co jsou všechny tyhle sousta, který se na mě válejí, jed? a co se děje s mejma očima, panenky mám celý rozšířené, jako bych byl na drogách, a přitom jsem měl jen víno, dal mi do vína Dejv drogy nebo něco? že by myslel, že to pomůže nebo něco? nebo jsou členové tajné společnosti, která tajně lidi dopuje, aby je osvětila nebo něco?" to když mi Romana podává sousto a já ho беру z jejích velkých hnědých rukou a žvýkám --- Má na sobě fialové kalhotky a fialovou podprsenku, nic jiného, jen tak z hecu, Dejv ji ze srandy poplácává po zadku, jak vaří večeři, je to pro Romanu velká erotická přirozenost, věří ve vystavování jejího velkého krásného těla --- V jedny chvíli, kdy se Billie opírá o křeslo, jde Dejv za ní a smyslně se jí dotýká a mrká na mě, ale já ještě nejsem z toho všeho upínej pitomec, a my bychom si tady mohli užít to, o čem snějí po prvním dnu vojáci, do prdele --- Ale jed v mé krvi je a-sexuální a a-sociální a a-všechno --- "Billie je tak krásná a štíhlá, jsem tak zvyklý na Romanu, možná bych to tady měl pro změnu vyměnit," říká Dejv od syčící pánve --- Kouknu se přes rameno a vidím obrovské úplňk, nejdřív mě zaplaví vlna radosti, ale pak obrovské strach, tlustej úplňk stojí mezi horou Mien Mo a severní stěnou kaňonu, jako by mi říkal, jak se koukám přes moje chvějící se rameno "Hou! Máš se?"

Ale já říkám "Dejve, podívej, jako by toho všeho nebylo dost," a ukážu mu měsíc, mezi stromy je mrtvolné ticho a mezi námi taky, a tady ho máme, obrovský, truchlivý úplňk, který děsí šílence a rozvinuje vody, ozařuje jeden nebo dva vrcholky stromů a stříbrně osvětluje tuhle část kaňonu --- Dejv se dívá na měsíc sjevma unaveněma šíleněma očima (příliš vzrušeněma očima, by řekla moje matka) a mlčí --- Jdu ven, napiju se z potoka, jdu zpátky a přemejšlím nad měsícem, a najednou všechny čtyři stíny ve srubu jsou mrtvolně potichu, jako by se spikly s měsícem.

"Čas k jídlu, Jacku," říká Dejv, kterej se najednou objevil na verandě --- Nikdo nic neříká --- Jdu dovnitř, stydlivě si sednu ke stolu jako zbytečný dobrodruh, který neudělal nic, aby pomoh mužům nebo potěšil ženy, idiot, kterej se veze a musí se holt nakrmit --- Dejv tam stojí a říká "Ó, úplňku, tady je naše rybka, kterou jdeme pojíst, abychom se posilnili, děkujeme, Rybí lidé; děkujeme, Rybí Bohu; děkujeme, Měsíci, žeš nám dnes večer poskytl světlo; toto je noc rybiho úplňku, který teď posvětime prvním lahodným soustem" --- Vezme si vidličku a opatrně otevře rybu, je krásně obalená a osmažená a posazená doprostřed lesku salátů a zeleniny a kukuřičných placiček, otevře srandovní žábra, jde pod ně, oddělí podivné sousto a nese ho k mé puse a říká "Vezmi si první sousto, Jacku, jen malé soustíčko, a kousek ho velice pomalu" --- Udělám to, je to mastný lahodný kousek, ale na mém jazyku už není nic lahodného --- Potom si berou ostatní svá svatá sousta, oči malého Elliotta září radostí z této ohromné hry, což mně nicméně začíná nahánět hrůzu --- Nyní ze zcela jasných důvodů.

Když jíme, tak Dejv říká, že on a já jsme nemožní z přílišného pití a při Bohu to chceme napravit a dát se dohromady, pak se pustí do historek jako obvykle a končí to jako obyčejná upovídáná večeře, která mě trochu pozvedne, jak si nejdřív myslím, ale po večeři mi je ještě hůř --- "Ta ryba má přímo v sobě všechnu tu smrt vyder a myši a hadů nebo co," si myslím --- Billie meje potichu bez poznámek nádobí, Dejv si po večeři na verandě s chutí dává cigaretu, ale tady jsem zase já, potácím se jako náměsíčný u potoka, každých pět minut se jím schovávám a sám nemůžu pochopit, co mě k tomu vede --- MUSÍM odsud vypadnout --- Ale nemám žádný právo takhle STÁT MIMO --- Takže se pořád vracím, ale je to všechno automaticky se otáčející začarovaný kruh úzkosti, tam a zpátky, kolem dokola, až jsou teď tak vyvedeni z míry z mých přibývajících tichých odchodů a plíživých příchodů, že mlčky sedě u kamen, ale teď mají hlavy dohromady a šeptají si --- Z lesa vidím ty tři stínové hlavy šeptající o mně u kamen --- Co říká Dejv? --- A proč vypadaj, jak když něco dál chystaj? --- Mohlo by bejt, že by to bylo zorganizováno Dejvem Wainem přes Codyho, že potkáni Billie a zešlím z toho, a teď mě tady nechaj samotnýho v lesích a daj mne dnes večer poslední jed, kterej mě úplně zbaví kontroly nad sebou samým, a ráno budu muset jít do nemocnice a už nikdy nenapišu ani řádek? --- Že by Dejv Wain žárlil, že jsem napsal deset knih? --- Billie byla objednaná, aby si mě vzala a aby Cody zdědil všechny moje peníze? Romana je členem společnosti na odborné otravy (už jsem slyšel, že se předtím v autě zmiňovala o stromu duchů a včera zpívala nějaké divné písničky) --- Ti tři, Dejv Wain, hlavní spiklenec, protože vím,

že má u sebe amphetomine a jehly a malou krabičku, jen jedna injekce do rajčete nebo kousku ryby nebo kapka do lásky vína a moje oči se šíleností rozšíří a zčernají jako teď, moje nervy, au, óóó, na tohle myslím --- A oni tam u ohně pořád mlčky sedí, když ale vtrhnu dovnitř, tak začnou zase mluvit: jasný důkaz --- Jdu zase ven "Jdu dolů cestou" --- "Tak jo" --- Ale ve chvíli, kdy jsem sám na pěšince, tak okolo mě šermuje milion měsíčních paží: v každé díře ve srázu a ve spálených stromech, které jsem v létě v klidu stokrát minul v husté nehybné mlze, se teď něco rychle hýbe --- Jdu rychle zpět --- Dokonce na verandě mě vyděsí známé keře u záchodu nebo dole u rozřátého kmene stromu --- A teď mi vlezlo do hlavy bublání potoka s rytmem mořských vln "Kotlík se koulí kamením, kop a hop, kamení klokotá v kotlíku klok a mlok," chytnu se za hlavu, ale bublání jede dál.

Když zavřu oči, tak před mima vyskakují masky, když se podívám na měsíc, tak mává a pohybuje se, když se podívám na moje ruce a nohy, tak se rozplizují --- Všechno se hejbe, veranda se hejbe jako močál a bahno, křeslo se pode mnou třese --- "Fakt, nechceš jít do Nepethé na Manhattan, Jacku?" --- "Ne" ("Jo, a ty mě do něj hodíš jed," myslím si temně, ale vážně jsem zasažená, že jsem moh kdy dopustit takhle o chudáku Dejvovi přemejšlet) --- A dochází mě ta nesnesitelná zoufalost šílenosti: jak jsou lidé neinformovaní, že si můžou o šílených lidech myslet, že jsou "šťastný", ó, Bože, vlastně to byl jednou Irwin Garden, kdo mě varoval, abych si o blázcích nemyslel, že jsou plné "šťastných bláznů" --- "Cejtěj tlak kolem hlavy, což bolí, jejich terorizovaná mysl trpí ještě víc, jsou nešťastní, protože to nikomu nemůžou vysvětlit a nikdo jim v jejich hysterické paranoi nemůže pomoci, trpěj mnohem víc než kdokoli jinej na světě, a já myslím i ve vesmíru," a Irwin to věděl díky pozorování jeho matky Naomi, která nakonec musela podstoupit lobotomii --- Což mě přivádí k myšlence, jak by to bylo krásné to ustříhnout, proto ta hrozná agónie v mém čele a PŘESTAŇ! PŘESTAŇ S TÍM BUBLÁNÍM! --- Protože teď to bublání není jenom v potoce, jak jsem řekl, opustilo potok a vlezlo mi do hlavy, bylo by to dobrý, kdyby to bylo souvislý bublání, který něco znamená, ale tohle je celý úžasně osvěcený hukot, kterej je víc, než si myslím: říká mi, abych umřel, protože je po všem --- Všechno se to na mě hrne.

Dejv a Romana odešli zase k potoku pod měsíc za svým sladkým spánkem, zatímco Billie a já zasmušile sedíme u ohně --- Její hlas pláče "Může se ti ulevit, když se necháš obejmout" --- "Musím něco udělat, Billie, po všem, co jsem ti řekl, se mi zdá, že nechápeš, co se se mnou děje" --- "Pojďme si zase lehnout do spacáku jako včera" --- Vlezem nahatí dovnitř, ale nejsem opilý a uvědomuju si tu stísněnost spacáku a mimo to se v horečce potím, to se nedá vydržet, její kůže je nasáklá z mojí, a to máme ruce venku ze spacáku --- "Ne, to nepude!" --- "Co budeš dělat?" --- "Pojďme to zkusit dovnitř na palandu," ale maniacky připravím hrozně postel s prknem nahoře, zapomněl jsem pod něj dát jako podložku spacák, jako jsem to dělal celý léto, prostě jsem to všechno zapomněl, Billie, chudák Billie se mnou leží na tomhle nesmyslném prkně a myslí si, že se chci zbavit šílenosti sebemučením --- Je to k smíchu, ležíme tam nehnutě natažení jako prkna na prkně --- Odkutálím se a říkám "Musíme zkusit něco jiného" --- Zkousím si lehnout na spacák na zem na verandu, ale v momentě, kdy ji objímám, si na mě sedne komár, nebo na mně vyrazí pot, nebo vidím blesk, nebo slyším v hlavě burácející hymnus, nebo si představuju, jak potokem přichází tisíc povídajících si lidí, nebo že poryv větru přinese lítající kmeny stromů, který nás rozdrtí --- "Počkej chvíli," zakřičím a vstanu, chvíli chodím sem a tam, pak se běžím k potoku napít vody, kde jsou v pokojném objetí Dejv a Romana --- Začínám Dejva proklínat "Ten holomek si zabral jediný slušný místo, kde se dá spát, tady na písku u potoka, kdyby tady nebyl, tak bych tady bejval moh spát, potok by přehlušil hluk v mojí hlavě a moh bych tady spát dokonce i s Billie celou noc, ten holomek mi to vyfouk," a běžím zpátky k verandě --- Chudák Billie, natahuje ke mně ruce "Jacku, prosím tě, pomiluj mě, pomiluj mě" --- "JÁ NEMŮŽU" --- "Ale proč nemůžeš, když už se nikdy znovu nevidíme, ať je naše poslední noc krásná, abychom na ni pořád vzpomínali." ---

"Jako velkou ideální vzpomínku na nás dva, to pro mě nemůžeš udělat?" --- "Udělal bych, kdybych moh," mumlám si ve sruhu jako předrážděný starý blázen a hledám zápalku --- Nemůžu si ani zapálit cigaretu, něco podivného ji vždycky uhasí, když je zapálená, tak stejně umrtvuje moji horkou pusou, jako by byla plná smrti --- Popadnu další hromadu pytlů a přikrývek a hážu to na sebe na druhém konci verandy a říkám Billie, která teď vzdychá a dochází jí, že je to beznadějný "Nejdřív si zkusím sám zdřímnout a až se vzbudím, tak mně bude líp a přijdu za tebou" --- Tak to zkousím, otáčím se, oči strnule široce otevřené plné strachu koukají do temna jako v tom filmu, kde zrovna Humphrey Bogart zabil

svého společníka a snaží se u ohně usnout, a ty vidíš jeho oči, jak civějí do ohně a jsou plný strnulosti a šílenosti --- Přesně tak teď civím já --- Když se je snažím zavřít, tak nějaké elastické páčky je zase otevrou --- Když se snažím otočit, tak se se mnou otáčí celej vesmír, ale na druhé straně vesmíru to není o nic lepší --- Říkám si, že se z toho už nikdy nemusím dostat a moje matka na mě čeká doma a modlí se za mě, protože musí vědět, co se dnes večer děje, tak vykřiknu, aby se modlila a pomohla mě --- Vzpomněl jsem si poprvé za ty tři hodiny na svoji kočku a vyklouzne mi výkřik, kterej vyděsí Billie --- "Jsi v pořádku, Jacku?" --- "Ještě mě chvíli nech" --- Ale teď už začíná usínat, chudák holka je vyčerpaná, uvědomuju si, že mě opustí a stejně mě nechá mému osudu, a nemůžu se ubránit myšlence, že ona a Dejv a Romana jsou všichni tajně vzhůru a čekají, až umřu --- "Z jakého důvodu?" přemýšlím, "tahle tajná společnost na otravy lidí je, to vím, protože jsem katolík, je to velké antikatolické spiknutí, jsou to komunisti, který každého niče, individuality jsou systematicky otravovány, až se jim to podaří u všech; tahle šílenost tě úplně změní a ráno už tvá mysl není tatáž --- drogu vymyslel Airapatianz, je to droga, která ti vypláchne mozek, vždycky jsem si myslel, že Romana je komunistka, když je Rumunka, a co se týče Billie, ta parta kolem ní byla taky divná, a Codymu je to jedno, a Dejv je celej d'ábelskej, jak jsem si už kolikrát myslel," ale za chvíli už nejsou moje myšlenky tak 'racionální', ale vše se změní na hodiny běsnění --- Síly mi šeptají do ucha dlouhé rychlé promluvy rad a varování, jiné hlasy křičí, problém je, že všechny hlasy mluví dlouho na jeden dech a rychle jako Cody v jeho nejrychlejším tempu a jako potok, takže musím dávat pozor, abych stih, co říkají, ačkoli to chci vypráskat z uší --- Doslova to od uší rukama vyháním --- Bojím se zavřít oči, protože celej tenhle vřící vesmír se naklání a roztahuje a náhle vybuchuje a dodrápe se ke mně: obličej, křičící ústa, dlouhovlasí řvouni, náhlé d'ábelské nestydatosti, náhlé ráta ta ta intelektuálních komisí o "Jackovi" a mluvěj o něm, jako by tam nebyl --- Bezcílné chvíle, kdy čekám na další hlasy, a najednou vítr exploduje obrovským stnem mezi miliónem listů v korunách stromů, který zněj, jako když zešílel měsíc --- A měsíc stoupá vejš, je jasnější, září mi teď přímo do očí jako pouliční lampa --- Támle ty zastíněné zachumlané postavy vypadají tak cudně --- Tak lidsky a bezpečně, pláču "Já už nejsem člověk a už nikdy se nebudu cejtit v bezpečí, ach, co bych dal za to být doma v neděli odpoledne, zívát nudou, ach, tohle ať se vrátí, to se už nikdy nevrátí --- Máma měla pravdu, všechno to bylo předurčený, že mě to přivede k šílenství, teď je to tady --- Co jí jen řeknu? --- Bude vyděšená a sama se zblázní --- Oh, ti Tykey, aide mué --- já, kterej jsem právě snědl rybu, nemám právo volat zase bratra Tajka" --- Hantyrka nenadálých ukřičených zpráv mi chřestí v hlavě v řeči, kterou jsem nikdy neslyšel, ale okamžitě jí rozumím --- Na chvíli vidím modré nebe a bílý závoj Panenky Marie, ale najednou ji obrovské d'ábel rozmaže jakoby skvrnou modrého inkoustu "Dábel! dnes večer mě pronásleduje d'ábel! dnes v noci je noc! to je, co se děje!" --- Ale andělé se smějí a dávají se do venkovských tanců na balvanech v moři, nikoho už nic nezajímá --- Najednou, jasně jak nikdy nic v životě, vidím kříž.

37

Vidím kříž, je ticho, zůstane dlouhou chvíli, otvírám mu srdce, moje celé tělo se mu poddává, natahuji paže, abych byl na něj odnesen, můj Bože, a já jsem odnášen, moje tělo začíná umírat a umdlévat pro ozářený kříž stojící v temnotě, začnu křičet, protože vím, že umírám, ale nechci vyděsit Billie ani nikoho jiného mým smrtelným výkřikem, tak výkřik polknu a nechám tělo odejít na smrt na kříž: jakmile se to stane, tak se pomalu propadám zpátky k životu --- Takže d'ábové jsou zpátky, komisaři mi posílají do ucha rozkazy, abych jinak myslel, zasyknou nesmyslná tajemství, najednou znovu vidím kříž, tentokrát menší a vzdálenější, ale zrovna tak jasný a já říkám skrz všechen ten hluk hlasů "Jsem s tebou, Ježíši, navždy, děkuji" --- Ležím tam ve studeném potu a říkám si, kolik jsem za ty roky věnoval buddhistickým studiím a meditacím o prázdnotě, posilněn kouřením dýmky, a najednou je mi tady představen kříž --- Oči se mi naplní slzami --- "Všichni budem spaseni --- neřeknu o tom ani Dejvu Wainovi, nepudu ho dolů vzbudit a děsit ho, sám to brzy zjistí --- teď můžu spát." Otočím se a už to začíná --- Je teprve jedna hodina ráno a noc se vleče za odcházejícím měsícem

pomaleji a pomaleji až do svítání a do té doby jsem viděl znovu a znovu kříž, ale někde je bitva a d'ábové se pořád vracejí --- Já vím, že kdybych se mohl aspoň hodinu vyspat, tak celej ten blázinec hučícího mozku by se uklidnil, nějaká kontrola by se odněkud zevnitř vrátila, nějaké požehnání by to vše ukonejšilo --- Ale netopýr kolem mě zase potichu krouží, jasně teď vidím v měsíčním světle jeho malou temnou hlavu a křídla, kterými šíleně mává sem a tam, takže se na ně ani nemůžeš podívat --- Najednou slyším bzučení, létající talíř se zcela určitě vznáší zrovna támhle nad těmi stromy, odkud musí jít ten zvuk, slyším tam rozkazy "Přicházejí pro mě, ó můj Bože!" --- Vyskočím a planoucímá očima hledím na strom a chci se bránit --- Netopýr se mi zatřepotá přímo před obličejem --- Netopýr je jejich představitel v kaňonu, jeho radarový vzkaz už mají, tak proč neodejdou? že by Dejv neslyšel ten hroznej bzukot?" --- Billie spí jak zabitá, ale malej Elliott najednou kopne nohou --- Dochází mi, že dokonce nespí a ví o všem, co se děje --- Znovu si lehnu a kouknu na něj přes verandu: najednou vidím, že hledí na měsíc a znovu praští nohou: posílá vzkazy --- Je to čaroděj převlečený za malého chlapečka, a ničí taky Billie! --- Vstávám a koukám na něj a cejtím se taky provinile, protože si uvědomuju, že tohle celý je asi nesmysl, ale není pořádně zakrytej, jeho nahaté paže jsou z deky venku, v chladné noci, nemá dokonce ani pyžamko, proklínám Billie --- Zakreju ho a on zakňourá --- Jdu zpátky, lehnu si a šíleněma očima se dívám hluboko do sebe; najednou mě zaplaví blaženost, spací mechanismus přebírá potápějící vládu --- Zdá se mi o tom, že já a dvě děti jsme byli najati na práci v horách na tom stejném "hřebeni", jako je Desolation Peak (což je opět Mien Mo), a začínáme s posádkou na řece pod srázem, od které se dovíme, že se dva muži s největší pravděpodobností utopili ve sněhu pod útesem a my se musíme přehnout přes strmé spády a koukat, jestli je můžem "vyhodit ven" nebo vytáhnout nahoru --- Ležíme na hroudovitém sněhu a desítky metrů dlouhý vodopád roluje do řeky sních do tak velikejch kusů, že by nebylo možné poznat, jestli je v něm uvězněn člověk nebo ne --- Nejenže vůdci mají speciální boty s hřeby, které je drží na bezpečném břehu (třeba jako upínáky drží botu na lyži), ale já si začínám uvědomovat, že si z nás, nešťastnejch dětí, jen dělaj blázny a že jsme taky mohli spadnout (já skoro spad) --- (spad) --- (skoro) --- Jako pozorovatel povídky vidím, že je to jen každoroční rituální vtípek, jak zlákat nové děti na práci, ty jsou potom vyslány na druhou stranu řeky, aby sesunuly víc sněhu z příkrého břehu v naději, že najdou ztracené dělníky --- Takže vyrážíme na velkou výpravu dolů po řece, ale po cestě nám všichni venkovani řeknou příběhy o "Stroji Boha Netvora" na druhém břehu, který dělá zvuky jako určití ptáci a sýčci a má milión pekelných výmyslů, že je to dost, aby ti bylo špatně ze všech těch detailů vychrlenejch bez zábran, z kterejch se podlamujou nohy; jako "pozorovatel příběhu" zase vidím, že je to trik, aby nás vydělili, a my jako nováčci v terénu, abychom si mysleli, až tam v noci dorazíme a uslyšíme skutečné ptáky, sýčky atd., že to je vlastně "Netvor" --- Mezitím se uvolíme, že půjdeme na hlavní horu, ale já si slibuji, že jestli se mi nebude ta práce líbit, tak se vrátím ke své staré práci na Desolation --- Už teď nám naši zaměstnavatelé ukázali vražedný smysl pro humor --- Přijedu k hoře Mien Mo, která je zase v Raton kaňonu, ale je tam velká, nicméně vysychající zahnívající řeka, která teče širokým korytem, kde dole na mnoha balvanech visí obrovští supi --- Staří vydědenci k nim veslují a tahají je nemotorně s balvanů a začínaj je krmit sousty červeného masa nebo červenými pavouky, jako by byli ochočení, ačkoli já jsem si myslel, že exentričtí městští vandráci je budou chtít jíst nebo prodat (je to pořád možnost), protože než o tomhle hloubám, tak vidím supí páry pomalu kopulovat na městské skládce --- Ted' supi nabývají lidskou podobu, mají lidské paže, ruce, hlavy, těla, ale mají duhově zbarvené peří, a muži potichu sedí za supími ženami a nějakým způsobem s nimi smilní ve stejných pomalých obscénních pohybech --- Jak muži, tak ženy sedí hlavou stejným směrem, a přesto je mezi nimi kontakt, protože vidíš celé jejich pětové duhové pozadí pomalu, monotónně, pitomě kopulovat na svazích skládky --- Jak je mívám, tak dokonce vidím výraz tváře mladého samičího blond'atého supa až za hrob nespokojeného, protože jeho supí milenka je stará "Držka", která se s ním celou dobu hádala --- Jeho obličej je úplně lidský, ale nelidsky bílý, jako neupečené bledé těsto na koláč, s tupým provázejícím výrazem šíleného hororu, že se řítí do zkázy, z čehož se záchvějů a cejtím s ním, dokonce vidím její hrozný výraz trýznitele, který je jako těsto na koláč středního věku --- Jsou tak lidští! --- Ale najednou jsme já a ty dvě děti odvedeni do ctihodné čvrti Supích lidí k našemu bytu, kde nám Supí žena se svou dcerou ukazují naše pokoje --- Jejich obličej je jsou leprovitě tlusté nánosem měkkých kvasnic, které jsou přetřeny šminkami, takže vypadají hloupě a nejistě jako tlusté vánoční panenky, ale s lidskými

výrazy, s tlustými rty jako z rozplizlé gumy, výraz nařvanosti, obličej celá podřobaná jako jídlo z drobků, vyblitá žlutá pizza, je nám z toho nanič, ale nic neřekneme --- Byt má všude špinavé beatnické postele a matrace, ale já projdu dozadu a hledám umyvadlo --- Je to obrovské --- Nekonečné procházení skrz dlouhé umaštěné špajsky a prostorné umývárny dlouhé celý blok, s jedním malým hnusně špinavým umyvadlem, celé je to tmavé a slizké jako rozpadající se sklep střední školy v Lowellu --- Konečně přicházím do Kuchyně, kde máme my "noví pracovníci" vařit celé léto nenáročná jídla --- Je to obrovský kamenný krb a kamenná kamna celé zatuchlé a mastné po měsíc starých orgiích Supích lidí, s desítkami neupečených kuřat válejících se na podlaze mezi odpadky a laškami --- Žluklý vyčpělý tuk je všude, nikdy to nikdo nevyčistil, nebo nevěděl jak, v místě tak velkém jako garáž --- Hrnu se ven, posouvám jakýsi velikánský tác pokapaný jídlem a smrdícím sádlem a spěchám pryč z obrovské zatuchlé prázdnoty a hororu --- Tlustá zlatá kuřata leží zkažená vzhůru nohama na kamenných dlaždicích --- Spěchám ven, nikdy v životě jsem neviděl tak špinavé místo. Mezitím zjistím, že ti dva kluci studují koš plný Supího jídla pro nás a jeden z nich moudře říká "Pucejre jsou v našem cukru," což znamená, že dali do našeho cukru jejich pucejre a my "umřeme", ale místo toho, abychom byli skutečně mrtví, vezmou nás do Podzemních Slizovek, kde půjdeme po krk v pařícím se bahně a potáhneme obrovské skřípající kola (mezi malými rozeklanými hady), aby d'ábel s dlouhými ušima mohl vydolovat svůj Fialový fuchsinový čtvercový kámen, což je tajemství celého jeho Království --- Skončíš tam dole sténající a táhnoucí se skrz mrtvá těla jiných lidí, dokonce i z tvé rodiny plavou v bahně --- Jestli jsi úspěšný, tak se můžeš stát bledou Supí osobou pomalu obscénně kopulující nahoře na smetišti, si myslím, buď tohle, nebo d'ábel vymyslel Supí lidi právě z toho, co zbylo z podzemního pekla --- "Někdo fazole?" slyším sám sebe jako práskl Jsem znovu vzhůru! Elliott zrovna v tu chvíli kopnul na verandě nohou! --- Kouknu se tam --- Dělá to naschvál, ví o všem, co se děje! --- Proč jsem sem tyhle lidi probiha přitáh a proč zrovna v tuhle noc tamtoho měsíce tamtoho měsíce tamtoho měsíce?

Zase jsem vzhůru, pochoduju nahoru a dolů a piju vodu z potoka, chumel Romaniny a Dejvovy postavy pokrytecky leží v měsíčním světle "Holomek zabral moje jediné místo na spaní" --- Držím se pevně za hlavu, jsem v tom tak sám --- Se strachem se kradu dozadu do srubu, kde se při lampě pro jistotu poohlížím po cigaretě, snažím se vymáčknout poslední červenou kapku z vyčpělé láhve portského, nejde to --- Teď, když Billie spí tak klidně a nehnutě, tak si říkám, jestli bych neusnul, kdybych si jen vedle ní lehnul a objal ji --- Udělám to, dohrabu se tam oblečeněj, všechno jsem si oblík, protože jsem se bál, že zešlím nahej nebo že nebudu schopn od všeho najednou utýct, mám i boty, něco ve spánku zamumlá a spí dál a já jí držím a mám strnulé civící oči --- Její světlé tělo v měsíčním světle, nešťastné blond'até vlasy tak pečlivě myté a česané (mít ženské drobné tělo je asi taky břímě, jako moje vlastní, ale její je navíc tak křehké, tenounké), koukám upřeně se slzami v očích na její ramena --- Vzbudil bych jí a všechno bych jí řekl, ale akorát bych ji vyděsil --- Způsobil jsem nenapravitelnou škodu ("Krapakarakatani!" křičí potok) --- Všechno to, co si říkám, je najednou rozmazáno bubláním, takže smysl neuvízne ani na minutu, tím myslím, že nemám ani moment uspokojení ze svého racionálního snažení udržet kontrolu, každá myšlenka, kterou mám, je rozdrčena na milión kousků mentálními miliónstřípkovými explozemi, pamatuju se, že když jsem to poprvé zažil po mescalu a peyote, tak jsem si myslel, jak je to ohromné, a tehda jsem řekl (hrající si nevinně se slovy) "O, manifestace multiplicity, koukni na to, to nejsou jen slova," ale teď to je "O kyselomarojed je zákeřnej jed" --- Až do úsvitu, kterej konečně přichází, je moje mysl série explozí, které jsou hlučnější a pořád se "multiplují" a rozbíjí na kousky, některé z nich se spojují ve velké orchestrální, a pak ještě duhové exploze zvuků spojené s vidinami. Za úsvitu se mi téměř třikrát podařilo otupět spánkem, ale přísahám (a tohle je něco, na co si pamatuju: tehda jsem si uvědomoval, že nechápu, a to dokonce dodnes, co se na Big Suru stalo), že chlapeček zase nějak kopnul nohou zrovna, když jsem dřímá, což mě okamžitě probudilo, jsem úplně vzhůru, horor je zpět, který je nakonec horor všech světů a ukazuje mně, že dělá dobře, že mi to stejně patří za moje předešlé lehkovážné kecání v knihách o utrpení jiných.

Knihy, šmuky, tahle nemoc mě donutila si přát, že jestli se z toho mohu kdy dostat, tak se s radostí stanu dělníkem na mlýně a zavřu svoji nevymáchanou pusou.

Úsvit je ze všeho nejhorší, v závoji měsíčního pronásledování se najednou sýčci volají ze všech stran --- A dokonce horší než úsvit je ráno, jasné slunce ZJITŘUJE mou bolest, dělá ji zřetelnější, rozpálenější, šílenější, víc nervy drásající --- Dokonce se toulám po údolí tam a zpět v jasném nedělním ranním slunci se spacákem pod paží a beznadějně hledám místo na spaní --- Jakmile najdu místo v trávě u cestičky, tak mi dojde, že si tam nemůžu lehnout, protože by tam mohli jít turisté a vidět mě --- Když najdu světlinu blízko potoka, tak si uvědomím, že je to příliš pochmurné, stejně tak jako Hemingwayova temnější část močálu, kde "chytání ryb je tragičtější" --- Všechny moje strachy a i ty světliny mají v sobě ďábelské síly soustředěné právě tady, a ty mě ženou pryč --- Uštvanéj bloumám kaňonem nahoru a dolů a se spacákem pod paží křičím "Co se mi stalo, Země? a jak může Země bejt taková?"

Už nejsem člověk a přitom jsem se snažil ze všech sil jako každéj druhý? nikdy jsem se nesnažil nikoho zranit a nikdy jsem bez srdce neproklínal nebe? --- Všechna slova, která jsem celý život studoval, jsem najednou pochopil v jejich vážném a jednoznačném smrti zavánějícím tónu, už nikdy nebudu "šťastný básník" "Zpívající" "o smrti" a s tím spojenou romantikou "Běž, ty zrnko prachu, ty s tvým břemenem bilionů let, tady je pro tebe dalších bilion zrněk, vytřes je ze své mysli" --- A celá zelená příroda kaňonu se houpe v ranním slunci jako shromáždění krutých idiotů.

Přicházím zpátky ke spáčům a koukám na ně divokýma očima, jako se na mě jednou potmě v postýlce díval můj bratr, nedívám se na ně jen se závistí, ale jsem osamoceně nelidsky izolován od jejich pokojně spících myslí --- "Ale oni vypadají mrtví!" - já se trápím v kaňonu "Spánek je smrt, všechno je smrt!" Příšerné vyvrcholení přichází, když ostatní konečně vstanou a mrotaj se kolem, aby připravili utrápenou snídani, řek jsem Dejvovi, že v žádném případě už nemůžu zůstat ani minutu, musí nás všechny odvézt zpět do města "Jo, ale já bych tu teda rád zůstal celej tejden a Romana taky" --- "Tak mě odvezeš a vrátíš se zpátky?" --- "No to ale nevím, jestli by se Monsantovi líbilo, že jsme tady udělali takovej bordel, vlastně bysme měli vykopat jámu na odpadky a ten bordel uklidit" --- Billie se nabídne, že jámu vykope, ale místo jámy na odpadky kope pěkný malý hrob akorát tak na rakev --- Dokonce i Dejv Wain to zaregistroval --- Je to přesně rozměr akorát tam položit malého mrtvého Elliotta, Dejv myslí na to samý, můžu to říct podle jeho pohledu, kterej na mě hodí --- Všichni jsme dostatečně četli Freuda, abychom v tom mohli něco vidět --- Mimo to malý Elliott řve celé ráno, už byl dvakrát seřezanej, což končilo řevem, a Billie říká, že už to nemůže vydržet, že se asi zabije --- A Romana si toho taky všimne, dokonalý čistě vykopaný hrob 130 na 90, jako připravený do něj spustit malou bednu --- Natolik mě to děsí, že беру lopatu a jdu tam naházet odpadky, abych zničil ten čistý tvar, ale malý Elliott začne rvát, vezme lopatu a odmítá mě pustit blíž k jámě... Takže Billie jde sama naplňovat jámu odpadky, ale pak se na mě významně podívá (jsem si jistej, že někdy usiluje o to, abych zešilel) "Chceš to dodělat sám?" --- "Jak to myslíš?" --- "Zasypat to hlínou, vzdát poctu?" --- "Co tím myslíš, vzdát poctu?" --- "No, já jsem řekla, že vykopu jámu, to jsem udělala, neměl bys to dokončit?" --- Dejv Wain se fascinovaně dívá, je v tom něco podivnýho, co vidí i on, něco chladnýho a děsivýho --- "Tak jo," říkám, "nahážu na to hlínu a udusám to," ale když jdu na to, tak Elliott řve "NE ne ne ne ne!" ("Můj Bože, v tom hrobě jsou rybí kosti," také si uvědomuju) "Co se děje, nechce mě pustit blíž k ty jámě! Pročs to udělala, že to vypadá jako hrob?" konečně zařvu --- Ale Billie se na mě tiše a upřeně usmívá přes hrob, lopatu v ruce, dítě brečí, tahá za lopatu a běží, aby mně zabránil v cestě, snaží se mě jeho malejma rukama strkat zpátky --- Ničemu z toho nerozumím --- Rve, když беру lopatu, jako bych se tam chystal pohřbít Billie nebo jeho, nebo co --- "Co je s tím dítětem, není kretén?" zařvu.

S tímtež tichým upřeným úsměvem Billie říká "Ale ty zsranej neurotiku!"

Jednoduše se naštvu, zaházím odpadky hlínou, udusám to a řeknu "Děte do prdele s celým tím blázincem!"

Naštvu se a vylezu na verandu, sednu si do plátěného křesla a zavřu oči --- Dejv Wain říká, že bude trochu prozkoumat kaňon, a až se vrátí, holky budou mít všechno sbaleno a pak pojedeme --- Dejv odejde, holky uklízej a zametaj, malý dítě spí a já tam sedím beznadějně, úplně vyřízenej v horkém slunci, zavřu oči a najednou: má víčka se zaplnila zlatým klidem nebe --- Přichází to se sebejistou rukou

měkkého požehnání tak velkého, jako by to bylo dobrodinní, což je nekonečné --- Upadl jsem do spánku.

Usnul jsem podivně s rukama založenýma za hlavou, protože jsem myslel, že si tam jen sednu a budu přemejšlet, ale já tak usnul, a když se o krátkou minutku později vzbudím, tak vidím, že obě holky za mnou sedí v úplném tichu --- Když jsem si sedal, tak zametaly, ale teď seděj za mnou na bobku proti sobě, beze slova --- Otočím se a vidím je tam --- Tahle minutka mi dala požehnanou úlevu --- Všechno ze mě spadlo --- Zase jsem úplně normální --- Dejv Wain je dole na cestě a dívá se na pole a květiny --- Sedím a usmívám se do slunce, ptáci znovu zpívají, všechno je zase fajn.

Stejně to nemůžu pochopit.

Nejvíc ze všeho nemohu pochopit tu zázračnu mlčenlivost dívek a spícího kluka a tu tichost Dejva Waina v polích --- A to se jen zlatá vlna dobroty celá přelila přes mé tělo a přes moji mysl --- Celé to temné mučení je jen minulost --- Teď vím, že se z toho dostanu, pojedeme zpátky do města, vezmu Billie domů, hezky se s ní rozloučím, ona nespáchá sebevraždu ani něco podobného, zapomene na mě, její život půjde dál, Romanin život půjde dál, starý Dejv to taky nějak zvládne, já jim odpustím a všechno vysvětlím (což dělám teď) --- A Cody a George Baso a havranní McLear a krásně zářící Fagan, ti všichni se dají jedním nebo jiným směrem --- Zůstanu pár dnů u Monsanta doma a on se bude usmívat a ukáže mi, jak bejt zase chvíli šťastnej, budeme pít suchý víno místo sladkýho a uděláme si u něj doma tichý večery... Arthur Ma přijde a bude si vedle mě potichu kreslit --- Monsanto řekne "To je všechno, co ti k tomu můžu říct, nic se neděje, všechno je fajn, neber věci tak vážně, už tak to za nic nestojí i bez toho tvýho hloubavýho rozebírání imaginárních koncepcí, kterejma se pořád zabýváš" --- Koupím si lístek, v rozkvetlém dni řeknu goodbye a nechám za hlavou celé San Francisco a pojedu domů podzimní Amerikou a bude to jako na začátku --- Jednoduché zlaté věčné požehnání všemu --- Nikdy se nic nestalo --- Dokonce ani tohle ne --- Svatá Carolyn od moře bude žít dál a bude zlatá tak nebo tak --- Chlapeček vyrostne a bude z něj správnej chlap --- Budeme se usmívat a dávat si sbohem --- Moje matka na mě bude s radostí čekat --- Roh zahrady, kde je pochovanej Tajk, bude nová a voňavá svatyně, která tak nějak udělá můj domov ještě větším domovem --- Za něžných jarních nocí budu stát na zahradě pod hvězdami --- Něco dobrého ještě z toho všeho vzejde --- A bude to zlaté a věčné jako tohle --- Není potřeba říct nic víc.

"MOŘE"

Jak zní Tichý oceán na Big Suru

"Moře"

Čersne!

Čersne!

To není jen Dixie,
co si hvízdáš, moře -----
Čersne! Čersne!
Tady jsme my
do bíla zkameněli otcové!
Světla v kuchyni září -----
Ruské motory
tady dole hnízdí -----
Až kameny se rozběsní
odfrkující pěnu
poznám Havaj
rozmlácenou & rozlezlou
od mého dvounohého útesu
až k nánosu
milionů let -----

Šúúú --- Šóóó --- Šplouchch -----
Běž na smrt slané světlo
Ty bilionyletý letý
kamenotepče tepče
Gavrúúúm
Mořský pták
pták Gabrúúú pták
Smutný jako žena & hor horoví
Milovaný jako matka & mlh mlhová
Ach! Ach! Ach!

O moře! Pššt!
Neptun - Kde je dnes tvůj
Neptúúún?

Tyto jemné stránky z dužiny stromů
jež nemají nic společného
s tvým drtivým řevem,
ach, moře, lháři, ach
byly stvořeny jako svědectví
pro kámen mořem štvaným
pro ptáka náhle spadlým
do hlubokých dutých chaluh
vlně divoce vzdorujícím?
pohyb tolik matoucí
ach třesk? A zas?
Vino je zde sůl?
Přiliv kuchyní?
Ruské motory hřmí
v tvém jemném šeptání -----

Les poissons de la mer

parle Breton -----
Mon norrs es Lebris
de Keroack -----
Parle, Poissons, Loti,
parle -----
Bublající oceán pískem bičuje
bilión balvanů-----

Kééér ploššš -----
Pláážž --- máášš ---
bůůh --- náášš ---

Mys je jako
spící kolie s dlouhým nosem
lesknoucím se
nosem a oceán,
uposlechnuvší klid jeho
mysli, dovádí
v rytmu, jež může
& bude rušit tvůj
rytmus pískové
myšlenky-----
----- Velká přiblblá záda
toho zkurvysyna

Parle, O, parle, mer, parle,
Moře, mluv ke mně, mluv
na mě, o stříbře, které rozléváš
Tam, kde se na Aljašce zátoka otvírá
Šediváá --- ššš --- se plížííí
Kaňon se k dešti blížíí
Krouť se v rolujícím překotu
Pohyb a spěch v žvanivém jekotu
Moře
moře
Utápějící se moře
Ó ptáku --- la vengeance
De la roche
Cossez
Ach

Vrata zruinoval vrata
přeřvam Čersnem, Čersnem,
my do bíla zkameněli otcové zde na zemi
--- propletené chaluhy spleteny
ve vodní kříž --- Tyto škleby věmě se vrací
když spíš --- Vlana --- Ó ne,

šplouchá --- Šmííír --- Bum prásk
Ted' Neptun rozpřahuje ruce
právě když milión rozjitřených duší
sedí v jeskyních temnoty
----- Co to je za starej štěk? Hora
pes? Dole u mořských
strojů? Božský' shon --- Plááážž -----
Máššš --- Šplouch --- O, jemný vzdechu
čekáme se šprýmařsky spletenými
vlasý --- Šplouch --- Neúnavně
----- Ploužíím, bloudím, toužíím,
dál, plout, tmou
šrššš --- Kdo to tam šeptá -----
--- pot'ouchlej potok země!
Mlha bouří --- Nasadíme masku
z jasného stříbrí --- Vzali
jsme hrdiny mezi nás --- Co je
bilion let -----

Ó města tady na zemi!
Muži tisíců
paží! kužely jejich
pohledů vzhůru! Klenot
jejich poezie! Prosolení
mořští draci, maso
pro smyslné ryby -----
Navark, navark, ryby Moře
mluví bretaňsky -----
šplouch tak jemný jako naše
sny --- máme lidi
na & mimo břeh, oni tomu říkají
břeh, moře tomu říká
piš rip plošš --- Je to
pět bilionů let, co
jsme na zemi viděli osudový
chanský zvrát --- A čínské jsou
vlny --- a lesy
sní

Lidská slova nepadnou
kapka žalu je starší
než stáří té vlny
v písku víří myšlenka
a její hořkost
je vtepávána do písku břehů
se syčivým ššššš --- Ach změnit
svět? Ach platit
mít? Jsou šlemy
andělé ve vodách tvých?
Ach lesklá vydro

námořníkem bys měla být -----
Ach kdež, ach kdož!
Opeřené moře

Příliš příliš krátké --- Kde
je dnes slečna Nop?
Psáno Kerarc'h
v libidálním
šlechtiánním parku
kde bílý sliz je střed
--- A to byl Ranti smilník
kdo přitáhl na provaze
perly až na trůn
král ve
své roli
v lesích věčného moře?
Ne věčná moře, buď jen moře
----- Plížííí se
Třesk

Žena a v moři její
tělo --- Žába, co
se nikdy nehne & nebouří, šaršš
--- Had s tělem
v písku --- Pes
s lesknoucím se nosem,
netečný, s rameny tak
mohutnými, že sahají až tam,
kde déšť rozt'al zemi --- Listy se frmolí
do moře --- Necháme je zmáčet, zmáčet
& k nepoznání solí vláčet,
naháč chce, abys pochopil,
že přicházejí z moře My
tak jako tak --- Ne zoufalé rány
a v neděli žádné sváry --- My
se žene skrz duše útesů,
promlaskne jeskyní, neopouští
slizovinu ani rosolovity plamenec
mudrců -----

Naše společenství
uvelebených chaluh v
zátokách voní
po rosolovité soli -----
Schramstni, vchramstni listů víc
nedošplouchlých k tobě blíž -----
Roluj, ruluj, roluj
písčité žraloci dno
zelenavé pálí andarvno

--- Ach tam --- Ach zpět -----
Ach šúúú --- Ach práásk,
A smůlu mášš --- Tanec bude zcela
nášš --- Posilněny --- Moře jsme My -----
Parle, parle, tepej
břehy --- Ahúúú --- A šóóó,
Šóóóó, Súúúúšš, klap,
rava, tapadava pou,
kúúúf, lúúúf, fúúúf -----
A ne a ne a ne ne ne
O ja, o ja, o ja ja ja jar -----
Šššššš -----

Který? ó ten? Prosím?
Ten ploštící se -----
Ten ploštící se? Že by ten?
Ach a bum a houp --- Kdo je ten
brouk, ten velkej zlatej prosolenej
brouk, jenž povznes mou horu
ze suchých hroud? Ten Chytoun
co nalez a prokouk a
k bouřlivákům do světla jeskyně
se nechal vlout? --- A postavit
nad ni šroub? Bez strachů,
naver foir, les bretons qui
parlent la langue de la Mar
sont espanol cornme la cul
du Kurd qui dit le maha
prajna paramita du Sud?
Ach ano! Ke Vlum!
Zachmuřené moře, umlč mne -----

S brouky to už oni
nezkouší, ti během týdne
zničí to
co tu bylo milióny
let --- ne --- A tam dole
u mysu se bahní řasy,
kuřátka moře říkají
Fuj! spí -----
Mrožííí --- Moři --- Mrožííí
Povydři mě povydři mě osvoj si mě moře
--- tu poslední modrou naději
ve mně, moře --- Božská je celá tvá
podstata, Moře ---
O prostoru mluvíme &
pobízíme --- Nikomu nedovol
se tebou zahltit, moře ----- Gavril -----
--- Gavro --- čínský Čerson

& Starej mořskej Nehtík --- Zvoní
ti v uchu? Dýýr dy dýý?
Ta, jež se snaží probádat mé nitro
je pannou

Unavující staré moře, nemáš toho dost
& nesaje ti síly celej tenhle mrdník?
to neustálé bum a prásk
& frmol písku --- vy lidé,
omšeli horalé odsud' až po Fuegii
& nikdy vás nerozesmutní? Nebo
nerozzoufalí jako germánského fouňu?
Jen to temné bum bum bum & noci
v zelené mlze --- a mlha je
náš plášť ---
Já vím, jste unaveni
tak jako já po všem tom naslouchání
té pošetilé majestátnosti ---
Bashô!
Lao!
Papeži!
Co je to za rybu
trčící na hladině? Sem pojd'
havajský tajfun a rozdrť ho
o jeho skálu --- Rozmašírujem tě na
padrtí rosol, rosolovity muži,
úkazem ti esenci
mořského rosolu --- Králi
Moře.

Monarcha, že by nikdy Irem?
Láskal jsi se s irským mořem?
Zelená vina roste v modrá vína
Joyce --- James --- Šššš ---
Vidííš --- oceáán --- vidííš
----- Váárašš
----- Mnáávašš la vache
écriture --- moře toho
vlastně moc nenalže -----

Bože, ona,
ta coura, vodí muže za nos
Ulyssese a všechny
ty plavovlasé moin -----
Terplašš & co se vůbec
změní! Jedním bílým
zábleskem světla!
Ruce upletené z vlasů

Vonička Penelopiny mořské
lodi --- Nohsledi
v Telemachově přestrojení
kap a kap mlask a mlask
se plazí --- Nebo ---
Franc zlatě rozčeří
ten podmořský potok,
kde rybka rybí čeká na
rybáře --- Solení
brolení mokření westerňáků z Jihu
ze staré portugalské modlitby
Tsall zapletl, změnil,
sůl & špetku písku
& řasy & vodní mozky
v chumel zpěnil --- Krysy
starejch benátskejch řvounů
Ariel Calibannoval
do římského přístavu -----
Práask --- prokletí -----
Mluv mudrci,
když vcházíš
v světnici mé matky,
vejdi s dobrým úmyslem,
řekni díky
zamlženému měsíci

Jdi ztřeštěný, Topatho
tam a zpět, tvá růž
se změní v šed' --- Ranní
pradávný plazivec vidí
toho bystrozrakého ptáčka umírání
se zapísknutím žlutého zobáčku!
Jak sladká země, křičí břeh!
Když nespustí ten její
řev!
Ó, my také čekáme
na ráj --- vše
v Jednom!
Vše je tam
spravedlivé & neutajené

A teď jdu šplouchnout
na Pávii starou,
& sbalit svoji sůl
a lásku hledat jinou -----
Na antických útesech
nerostou žádné růže,
ráno vidí úkosem
sousoší v póze -----

Búúm za búúmem přichází
já jsem moře -----
My jsme moře -----
To všechno není jen sních

Brzy spláchneme Fugiámu
& písečný ptáček
hrbáček je zpět -----
Bičujeme kamení
----- au -----
Krátce a dlouze -----
Mírně a klidně -----
Vítr & tolik zmrzlých
úpatí vyvolených hor -----
Příí příí stav -----
Eudymione, ty popletený snílku
láskej mé stehno
--- Růže, Shellyho růže,
Růže, Ó Hroby!
Koketní urny v rybím oku

Cinco italské moře, Chico španělské moře
magellanské moře mysů
--- Co hvězdného tam škrábe
ohnutý beatnik u kozího moře
nad starými kozími rukopisy,
hledá Pravdu?

Koukni se kolem, dohlédneš mne?
Obrovský kulaty bedúúúm?
Ó, vymletá jeskyně & frulí -----
písek & sůl & řasnaté oči
----- Silnej dost na to
přimět kávu ve vlasech růst
Čí plantáže získal Neptun?
Ty netečné Atlasový tam v dáli
Hesperid má své nohy tanečnice,
Sur své plískanice,
Irské moře zdvižený prst
& Cornwall navždy svoji duši
bedúúúm

Šumění --- Šumění --- Mince
v žabce --- Tenhle nářek staré pravdy
je vysoko mimo mne --- Drsné
staré ruce se zbavily
dědictví, potopily jsme více lodí

než snílek může kdy mít k svědectví
--- Hořííí --- Hořííí ----- Svět
hóó-říí --- & je mu třeba vóó-dýý
--- Budu mít dceru, éru,
mocnáři, vyčkej & zříš -----
Čeříš --- Mě ----- Čeříš ---
Kalhotky --- Kalhotečky -----
tyhle starověké představičky jsou
tak holčičí --- a to nevíš o mořských pannách
v těchto jsoucích mořských vodách
----- Víš však o bezpohlavních dětech
s hrudí Jeho Veličenstva -----

Má žena --- Má žena ---
Její jméno je, och, skutečně tak
noblesní

Méně noblesní je život Království, kde
se dělíme o hoře, a to je moře
vedle Mě -----
Šplouchch --- zhurta --- zhurta -----
A zas --- ííí --- šíííí ---
Pšššt --- Se mnou čti -----
Sprostej lístek --- Uličnického moře -----
Drtič je tvé jméno ----- ?
Chceš plavat, klesat nebo plout?
Zvonííí zase v uššííchch?
Moře v rytmu tančí
polibkem jeskyni soší
hvízdoun věčný jen hvízdá
hora pes naslouchá ---
---- k oceáánu --- áánu-----
Gerudža Napoleon nada-----
Nada

Pluto z moře ujídá -----
Chramst -----
Moře se klidní -----
"On est toutes cachez, mange
le silence," dit les poissons de la
mer --- Ach Moře --- Bože -----
Thalatta --- Merde --- Marde -----
de mer --- Mu mer --- Mak a vašš -----
Oceán je matkou -----
Je ne suis pas mauvaise quand j' sui
tranquil --- dans les tempetes
j' cri! Come une folle!
j' mange, j' arrache toutes!
Klok --- Klak --- Mlik -----

Mamíí! mamíí! mamíí! ma!
Našeptává vítr letícímu písku -----
Pluto z moře ujídá -----
Amíí --- góó ----- dáášš --- vííc
Běžžž --- Zasss --- Kráák ---
Loudi: Co --- vííc --- dáášš
Kataketa pow! Kek kek kek!
Kwakiutl! Kik! Kišš!
nějaký poněkudiiý mronitel
chycený v lůně vнадidel
lhář jak Apolan Výsostný
od Krula po Pata věhlasný
Apolon zas vjej a hý
pouli k n ú t k y
valí VÚÚÚÚÚ
křup ----
Nohy zebou? Žbluňk --- Hlava bolí?
hej --- hřichu chtivej, nadrženej?
----- Rozdat si to s mořem?
Jsem na tebe moc? Váábíím tě -----
Už už už to stačí
tady nám to kvačí - prásk prásk prásk šplouchli, sůůl,
a víc a zas, tě švíích
tě kvíít & kráčí tady sám
pan Trosššš
----- a vlna za vlnou,
slabiky větry rvou

Šplouch rovnoběží zezadu
paralelí --- paralelkuje
parle pe Saviour

Má duše přesmutná
pobývající zde v prázdnotě
si zoufá --- Moře mě
akorát tak zahubí potopí --- Tato slova
plodí
nálady
odporné smrtelnosti -----
Sami si budem muset
pomocť, neb pomoc
nikdy nepřichází dostatečně rychle
od kohokoli či čehokoli
ač drahé nebe prý nabídlo
dát nám naději -----

Ale tyhle vlny mě děsí -----
Umřu

v naprostém zoufání -----
Kde že se vzbudím?
Když chytneš druhý dech
svět vezdejší je dražší
možná má blíž k nebesům
----- Ó Ráji -----
Je moře opravdu tak zlé?
Poslalo sem muže
pro toho zmrzlýho klauna
& monštrózního žrouta
světa? jehož zvuku
se posmívám?

Bože, musím mít v tebe víru
nebo budu žít ve smrti!
Spasíš nás --- všechny?
Brzy nebo hned?
Sešli osvětlení
naším utápějícím se myslím
--- Jsme politováníhodní, Bože,
potřebujeme tvoji pomoc!
Spas nás, Drahý -----
(Spas sám sebe, Bože člověku,
ha ha!)
Kdybys byl Bůh člověk
poručil bys těmhle vlnám
aby okamžitě tennysonsky přestaly
& a dokonce Tennyson
nyní mrtev
je drahý
Nech to světlu
Teď se soustřed' na večeri,
& oko

na něčí oko --- ženy,
dívky, přitele, zvířete
--- krev nech kapat ---
on pro své moře
on pro svůj žár
ty pro tvoji touhu
"Moře mě vyhnalo pryč
& řvalo 'Běž za svou touhou!'
----- Jak jsem spěchal nahoru údolím
Dodalo poslední výkřik:
'A směj séé!'"

Dokonce ani moře mě nezastaví
v psaní toho, co si budu na stáří číst

--- Je to soubor krátkých kousků
toto moře nejkratší --- Utišš se ---
Potom, cos mě tak vyděsilo, Moře,
ten tvůj brloh k smrti pomluví --- tvé
chaluhy plné jódu & slizské vzdouvání
i ty tvoje vyschlé mořské řasy
smrděj --- celý zapááchááš ---
Prásk --- Jen to zkoušej, vole -----
Malá monterejská rybářská loď
se kolíbá domů, zbývá ještě 15 mil
a je doma na smažené rybě & 'fám 5 piv -----
Vládne na mořských ptačích cestách -----
---- Stříbrná ztracenka navždy k vidění
---- Z modrých nebes našich mostů
až k mohutnému chřtánu mořské
vzduté peřiny --- až k šedivé ---
Nějací kluci tomu říkaj válečná modrá loď
nebo šedivá, ale já tomu říkám
Občanská válka kamenů
--- Skály jsou vzduch, skály jsou vody
& kámen kamení -----
Klára tavíra, rnááš obrovský džbáán
---- půůjč tam --- vrat't tam
Vysoký ploušš --- Pěšši plaušš ---
Curúúúúú --- Rolujte koule ---
Žerte řasníí -----
Pohledný král triumfuje nad
sílicím zpěvem hlavy ptačí -----
"Crache tes idées," syknou tvé ideje,
říká moře, mně, docela
vhod --- ně -----
Psss! pss! pss! pss!
dívka uvnitř!
Bahno červených střevíčků, oči starých
čarodějů, nehty visící dolů
ze soudku od smradlavého sýra, jež
Holand'an zapomněl sníst ve víru
devatenáct ó
šestnáct -----
Když torpédován válečnou lodí
Pedro v Údolí
Miliónů?

Když bláznivý Magellan
jedl amazončí nohu -----
A, ach, když tu Kolumbus křižoval!
Když Drake sir franciscoval vlny
za krmení se modráčky
tmaváčky --- rve si svůj
díl před rozkřiknutím

zúročil všechny myšlenky Erika
Červeného ztřeštěnce grónského
& tvůrce kamenných podělaných molů
v New Portu --- New --- ještě -----
Oldport Indiána Rybíhlava -----
Oldport Tattoo Kwakiutl náčelnický post
taboo potash Coyotl potlatch?
Stara Primitivní Columbie -----
Nazváno po Colum – bus?
Nazváno po Arrugiu Vesmarica -----
Ar!---- Or! ---- Da!
Co je s Verrazanem?
plavil se! -----
On Verrazana se plavil & my
"statened his Island" se vši slávou

se vši vláhou -----
Hnusnej Wallower?
Zločinci lháři dobráci všichni
topí se topí pijí nektar
Neptuna "Žal sosím" -----
Pojmenovat crota "Žal sosím"?
Crota ta crotte, jsem si jist
že je ti utajen (Ježíš Krist!)
a suchá hovna tady na zemi ----
A proč ne?
Běž se zakousnout gurmánskými zuby
támhle v dáli do balvanu hrůzy
& uvidíš --- Pro tebe, srdcí
srdce, lokynka vlasů -----
Pro mě, pro nás, Moře,
marníš čas žráním
lačnými rozpraskanými rty krmíš vlnu
písčítým uměním po věky starým
až nezbyde nic než staroba
pradávná bolest prvotního rána
těch, co sedí u
nenarozeného
ptáčka
růží nerozvinutých -----
Tvé růže mezi plevem,
píseční krabi tvůj sbor?
Se zvoníky v moři!
S běžci v tvém hlubokém hoři!
Zde vládne Osh, vládce vod
od U.S. do
Ja Pan, ten neklidný
valcír strká do všech snad
ten plundr u krví zadělaných vrat,
stříbmbobilá ústa se klaní a klaní -----

na očištec svědomí tě vábí vábí -----
I když nemám žádnou myš
užiješ si radost, víš --- a
lil nebo slil chochol se
radostí natočil -----
Ach, krásno krásno
osvoj si mě
oceáne -----
Zadrž! přived' vladaře!
A zas, cítím se jedním z tvých!

Dejchej náš jód, zapomeň pít,
vzdej se vodě, vpluj do moře,
na řasách plující vodní Adonais
po tobě touží --- & Shelley, tři
to jsou tři --- omam se solí
čekej změnu trpělivě -----
snažíme se bilion let
a nemáme žádný klíč k věčnosti -----
v jednom zrnko písku
je tu tisíce světů radosti -----
a to nepřipomínám mé ctnosti ---
Ach moře

Ach jo --- Ach tak -----
prásk --- brrr --- fix -----
hej, pěň se --- na to --- tata ---
kurluk --- Kayash --- Kee ---
Perly perly na žlutém západě
Číně sluší žluté nebe -----
Nazvali jsme to Pacifik
a voda stále potkává
vodu --- Pacifik Pacifik
Pacifik žádný trik --- gráál
grošš --- galka --- gejša -----
Tatha --- gala --- mana -----
Jaké poslání měl starý bhikkus?
Dhikkus? Dhikkus!
Jakou loď dal poslat Mojžíš
pro zázračné spasení?
Kdo zadírání Blackswirl
před Kiddovou pryčnou?
Kdo tady ztrácí rozum?
Oře! Móóóóóóó
řéééééééé --- co je -----
bubnující vlny v plné kráse -----
To že je Big Sur? ten písek,
ten potok, ty útesy?
Raton kaňon, dle jména, valí

listy kojotské & kosti pomské
& starej prach Tomahawků
do tvého chřtánu, d'ase mořský -----
Můj pro solený chřtán spasí
Krejří --- šijící tady pode mnou -----
Šijí řasnaté koberečky pro turisty
v bílém bahýnku -----
Šijí si strážné
pro klid duše ----- Satan
jsme my, Cena Vítězství
v této usolené válce s tebou
& tvým tobě rosolovatějícím jinkem!
Podívej, ó, oceáne,
zde ti říkají Tichý oceáne!
T a k i !

Má nazlátlá prázdná duše
přežije tvůj slaný práh -----
----- Okna mého medúzového oka
& zabahněná rybí hlava na tebe civí
škvíra-v puse-cigareta-visí,
opovržlivě -----
A přece se pobízím tě vidět
----- a ty se pobízíš mě
děsit ----- Jsme tváří v tvář
a já znavený v tmách -----
Aúúúú! Aúúúú!
Ger dá trúúú -----
Pošetilá tichá mořská města
děti hrají krabice krabice
hejbejte se s osmdesátiletým Angličanem
moře odfrkává pěnu s naší historií -----

Žádná bouře není tak vytrvalá&hrozná
jako bouře v duši -----
Čarodějův splín! Buddhazemě!
& Buddhamoře!
Jakých poselství měl Maudgalyayana
jen on může říct
ale řvouni jej zabili
a z útesu křičeli
"Teď jdem
domů!"
----- zbyl jen lem rozcupovaného pyžama
Maudgalyayna byl zničen mořem -----
Ale moře mlčí -----
Moře nevraždí -----
Mořem opilí učenci
to musej vědět

nebo
zpět do škol

Slyšíš tam mořský motor?
Cejtíš jeho splašení?
Šest poťouchlejších stonožek tady marši -----
Á Ratátatatat -----
kulomet moře, rytmické
kulky se valí
s jemností planých růží
v tvém čistokrevném štěněcím
tenoru -----
Troud, bahno, tak jo, ádiéé
ouac --- rouac -----
Kamach --- monarch -----
Kerarch Jevach -----
Tamana ----- gavou -----
Vá --- Vúúúvla --- Via ---
Mia --- moje ---
Moře
maláá

Sbohem, Sure -----

Řeks mu kdy
že voda se zdraví s vodou --- ?
Ó, jen se vrat' k vydře -----
Žeň --- žeň --- jen žeň
Běž --- Zmiz --- Kam --- Tam -----
Ach --- Kach ----- Tik ---
Tak ----- Se měj, nestrádej
hloubku měj vzpomínej
i tak
brzy zas
ve staré Bretani

21. srpen 1960
Tichý oceán na Big Suru
Kalifornie

Poznámky překladatele

1/ "Big Sur" je jedna z novel, kterou Kerouac nazývá "novelou skutečného příběhu" z vlastního života. Přátelům, které zobrazuje v jeho knihách, dává jiná jména. V této novele básníci Lawrence Ferlinghetti,

Allen Ginsberg, Gary Snyder, Philip Whalen, Michael McClure, Lew Welch a Lenora Kandel jsou nazváni Lorenzo Monsanto, Irwin Garden, Jarry Wagner, Ben Pagan, Pat McLear, David Wain a Romana Swartz. Nejbližší přátelé Kerouaca Carolyn a Neal Cassady se v knize jmenují Evelyn a Cody Pomeray.

Ann Charters

(Ann Charters je profesorkou anglické literatury na Univerzitě státu Connecticut; od studentských let se zabývá postavou Jacka Kerouaca a jeho generací.)

2/ Poéma "Moře" je organickou součástí novely.

3/ Nedůslednost kladení interpunkčních znamének, především při přímé řeči, přizpůsobují autorovi.

4/ s. 166 - Ve větě - "Ale najednou přijde další černoch a vyklubala se z toho příjemná návštěva s povídáním o džezu a bratrství a všichni pak odcházej a nechaj mě a Jacky o samotě hloubat ještě trochu víc" - Kerouac použil u postavy Billie (patrně omylem) její skutečné jméno Jacky.

... místo doslovu

Nikdo neví, kde je Raton kaňon. A přece je to tady tak důvěrně známé. Silnice je vykousnutá do pobřeží, divokost a drsnost tu střeží kvílící vítr, houževnaté stromy jsou sčesané k jedné straně. A Pacifik bolestně bouří. Někde to tady musí být! Naše poslední naděje je srub knihovny Henry Millera. Tak snad ... ! To je Bixby kaňon hned za tím velkým mostem, říká pán. To musí být TEN MOST! A třináct mil pod Monterey, to sedí. Řítíme se pobřežní silnicí k mostu, zastavujeme se na Hurricane Point, odkud je jedinečný pohled: bílá linka neskutečně romantického mostu spojuje rozmlácené pobřeží, silnice leží na vysokém mohutném oblouku, který si máčí nohy v oceánu posetém obrovskými balvany, kolem nichž se voda tyrkysově bouří. A přímo pod mostem je mezi útesy příjemně měkká žlutá malá pláž, u které číhá Pacifik - tak tam někde u jeskyně Kerouac sedával a psal, co si šeptá oceán. A přímo nad pláží je na útesu srub, odkud ho pozorovali od večere, jak si myslel. No je to tady!

Nebe se zatáhlo, všude se plíží mlha a je víchř, ale je tu nádherně. S tlukoucím srdcem vjíždíme na most a já se modlím, ať je za ním cesta dolů do kaňonu. Radostí se nemůžu ani nadechnout, protože je tady červená prашná cesta dolů! Vyskakuju každou chvilku z auta a obdivuji zeleně zelený hustý malebný kaňon a útesy a most a oceán a jestřáby a očima hledám srub na dně. Ale o tom už ani nesním! Sjíždíme na dno kaňonu a přejíždíme můstek přes mohutný potok a sem tam vidíme srub. Kdosi je za plotem, je to starší fousatý hipík, a já se ptám na Ferlinghettiho chatu. (V nic nedoufám.) Je to tady soukromé a nic mi nemůže ukázat, říká. Zkousím to a vysvětluji a pán je přemožen a hodí hlavou za svůj srub, kde jsou obrovská vrata. Očekáváme smečky psů, ale jdeme. Lesní cesta je vyježděná auty a na bráně jsou cedulky jako: "Dnes nechtě bránu otevřenou do 9 do večera, díky, Carolyn" a mnoho dalších. Proč a co závidím?

Jdeme cestičkou a najednou v zatáčce mi něco říká kouknout se doprava: vidím tam ceduli. Jdu blíž a stojí tam (ani nedutám) černou fixou na lepence rukou napsáno: FERLINGHETTI - LEAVE THE CAR HERE. Srdce se rozeběhne a my se dáme zarostlou pěšinou dál. Klepu se strachy, jestli se to smí - a je to tady: srub, ve kterém byl Kerouac, tady stojí nepozměněn! Veranda s lavicí, bílé umyvadlo v rohu zahrady, jáma na odpadky, potok zurčí opodál. Je to možné? Zastavil se čas? Vše při starém, ptáčky modráčci? Jen hned vedle vyrostl nový skromný jednoduchý srub. Sedám si na lavici, jen na krajíček jako nejistý host, jdu po špičkách k potoku. Nikdy bych nevěřila, že to mužem najít. V úžasu odcházíme zpět na vyježděnou cestu a pak jdem dál kaňonem k moři.

Míjíme dřevěná stavení schovaná v lese. Cesta končí, jakýsi pes kroutí ocasem a přátelsky kouká.

Nejistě se vydáváme uzounkou cestou, kde je po kotníky černého bahna. Cesta je zarostlá, nikde nic než hustá příroda, přicházíme k potoku, přes něj vede na provazech přivázané prkno, přecházíme a jdeme dál podél kapradí. Najednou se prudce zastavíme: zničehonic se nad námi vyhoupl vysokánský oblouk mostu a než mě úžas stačí pohltnout, tak mě zamrazí v zádech... Vpravo pod ním leží trávou zarostlý vrak prorezlého auta. Kerouac napsal Big Sur před třiceti pěti lety, my tady kráčíme dnes a nacházíme s neuvěřitelnou přesností na kameni kámen.

Jdeme dál, cesta je po pás zarostlá, ale najednou se za poslední zatáčkou znenadání otevře krásný obraz - v mohutném oblouku mostu vidíme Pacifik převalující se na žluté pláži. Přeskočíme potok ztrácející se v moři a jsme tady! Hlava se točí, když se díváme na vysokánský tenoučký most, a ta nádhera pobřeží! Vpravo je jeskyně, u které Kerouac seděl, vlevo obrovity balvan v moři, jenž moře líbá slizkými polibky bílých vln, jak říká Kerouac, a do dálky se balvany zmenšují a zmenšují... Jak nepopsatelný až mystický pohled. Jak nepopsatelně vzrušující chvíle.

Vracíme se kaňonem před vrata a odjíždíme do bigsurských kopců a jsme štěstím bez sebe. Až na vrcholku zastavujeme. Jsme v úplné mlze, nejspíš v nebi. Jen pár lidí kolem a my s naším velkým tajemstvím.

Tajemstvím šeptaným vichrem na Big Suru.

Tajemstvím zpívaným vlnami Pacifiku.

Tajemstvím neseným bublajícím Bixby potokem.

Tajemstvím Raton kaňonu.

Markéta Kaněrová

Big Sur 17.5.1995